Sfinţii cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi

(7 septembrie)

Materiale despre Sfinţii cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20cuv.%20Simeon%20%C5%9Fi%20Amfilohie%20de%20la%20P%C3%A2ng%C4%83ra%C5%A3i

https://archive.org/details/@steaemy?query=P%C3%A2ng%C4%83ra%C5%A3i

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=P%C3%A2ng%C4%83ra%C5%A3i

***

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat pe cuvioșii Simeon și Amfilohie la data de 7 martie 2008, rânduindu-le ca zi de pomenire 7 septembrie.

Sfântul cuvios Simeon de la Pângăraţi s-a născut la începutul secolului al 14-lea, în apropiere de Piatra Neamţ, şi a intrat de tânăr în obştea Mănăstirii Bistriţa. A petrecut mulţi ani în chinovie, apoi s-a retras pe malul stâng al pârâului Pângăraţi, unde a ridicat o biserică de lemn. Cu timpul, schitul a fost cunoscut ca Schitul lui Simeon, care a devenit mai târziu Schitul Pângărați. Schitul lui Simeon a fost pustiit în timpul campaniei duse de sultanul Mahomed cuceritorul împotriva Moldovei în 1476. Cuviosul Simeon şi ucenicii săi au trecut Carpaţii, stabilindu-se la Mănăstirea Caşva. A trecut la Domnul în 1476.

Sfântul cuvios Amfilohie de la Pângăraţi s-a născut în anul 1487, în nordul Moldovei. În monahism a intrat la Mănăstirea Moldoviţa, dar în 1508 a fost ales stareţ al Schitului Pângăraţi, slujire pe care a îndeplinit-o 56 de ani. În anul 1566, cuviosul, cunoscând că i se apropie sfârşitul, s-a retras de la conducerea mănăstirii şi l-a numit stareţ pe ieromonahul Teodorit. Sfântul cuvios Amfilohie s-a retras la Mănăstirea Moldoviţa şi a trecut la Domnul în anul 1570.

&&&

Index

Slujba Sfinţilor cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi.....4
Acatistul Sfinţilor cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi 38
Imnografie.....52
Sfinţii cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi - Viaţa şi nevoinţele.....53
Sfinții Simeon și Amfilohie de la Pângărați - drumul spre sfințenie.....58
Sfinţii Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi (7 septembrie) 59
Arhimandrit Ioanichie Bălan - Patericul românesc - Ieromonahul Amfilohie, primul egumen al Mănăstirii Pângăraţi 63
Arhimandrit Ioanichie Bălan - Patericul românesc - Sfântul cuvios Simeon sihastrul, întemeietorul Mănăstirii Pângăraţi 66
Sinaxar românesc - Sfinții cuvioși Simeon și Amfilohie de la Pîngărați.....68
Viaţa şi Acatistul Sfinţilor cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi.....69
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Înainte-prăznuirea Naşterii Maicii Domnului; Sfinţii cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi 72

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Înainte-prăznuirea Naşterii Maicii Domnului; Sfântul mucenic Sozont; † Sfinţii cuvioşi Simeon și Amfilohie de la Pângărați 74
Sfinţii cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi - Sfinte moaște 77
Din lutul Neamţului s-au plămădit încă nouă sfinţi 79
Sfântul născut în apropiere de Piatra Neamț 93
Mănăstirea de la Pângăraţi 95
Maria Burlă - Biserica Sfinților Simeon și Amfilohie de la Pângărați 95
Maria Burlă - Pângărați - mănăstirea cu patru nume 99
Maria Burlă - Cele două altare suprapuse ale bisericii voievodale de la Pângărați 101
Maria Burlă - Sfântul cuvios ce a stăreţit la Pângăraţi jumătate de secol .. 107
Maria Burlă - Săvârșirea Sfântului cuvios Amfilohie de la Pângăraţi 109
Maria Burlă - Prețuirea Sfântului Ștefan față de cuviosul Simeon de la Pângărați 111
Maria Burlă - Porunca Sfântului Dimitrie 113
Maria Burlă - Cum s-a născut prima biserică de la Pângărați 118
Maria Burlă - Cum a ajuns voievodul Alexandru Lăpuşneanu la Pângărați? 121
Maria Burlă - Sâmburele așezării monahale de la Pângăraţi 125
Maria Burlă - Stareți din vechime ai Mănăstirii Pângăraţi 129
Maria Burlă - Ce ne spun Sfinții Români din biserica nouă a Mănăstirii Pângăraţi? 134
Icoane 140

Slujba Sfinţilor cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi

Vecernia mică

La „Doamne, strigat-am...”, **stihirile** pe 4, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Ca un cerb la izvoarele apelor, așa ai alergat cuvioase Simeoane, din lumea cea deșartă la lucrarea în ogorul Domnului, lăsând cele rele și urmând celor bune, duhovnicește luptându-te. Roagă-te pentru cei ce cu dragoste săvârșesc pomenirea ta.

Urmând chemării Domnului, ai luat jugul cel bun al nevoinței monahicești și cu dragoste ai urmat cetelor cerești. Fiind în trup, ai trăit ca fără de trup, cuvioase Simeoane, slăvind pe Hristos, cel ce ți-a dat putere.

Chip al înfrânării fiind şi lumină a obştii tale, ca un luceafăr luminos ai strălucit, părinte Amfilohie, în Moldova cea binecuvântată. Luminează și sufletele noastre cu lumina faptelor mântuitoare.

Din tinerețe te-ai arătat vas ales al Duhului Sfânt, cuvioase părinte Amfilohie. Urmând marilor nevoitori din munții Moldovei, ai ales calea cea strâmtă și cu anevoie de urmat care duce la viața cea veșnică, slăvind pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 4-lea*

Veniți toate cetele călugărilor să fericim astăzi pe cei întocmai cu îngerii pe cuvioșii Simeon și Amfilohie, care au semănat sămânța cea bună a nevoinței pustnicești și, ca niște crini cu bună mireasmă, împodobesc Biserica lui Hristos, să zicem către dânșii: Bucurați-vă, părinți prea fericiți!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glasul al 4lea*

Preacinstită naşterea ta, Preasfântă Fecioară, mulțimea îngerilor în cer și neamul omenesc pe pământ o mărim. Căci Maică ai fost lui Hristos Dumnezeu, Făcătorul tuturor. Pe Acela nu înceta a-L ruga pentru noi, care, după Dumnezeu, în tine nădejdile ne-am pus, Născătoare de Dumnezeu, prea lăudată și nenuntită.

La Stihoavnă

Stihirile Înainteprăznuirii Naşterii Maicii Domnului, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea mărită minune...

O, prea mărită minune, că din maică nenăscătoare și din bătrâneți neroditoare, toiagul care poartă floare odrăslește astăzi pe Maica lui Dumnezeu, care nu știe de nuntă, din drepții Ioachim și Ana. Pentru aceasta se și bucură acum ceata proorocilor și toată adunarea patriarhilor, întru naşterea ei.

Stih: Ascultă fiică și vezi și pleacă urechea ta.

Astăzi David se veselește și Iesei acum saltă, Levi se mărește, și se bucură cu duhul Ioachim cel drept; și se dezleagă nenaşterea de fii a Anei prin naşterea ta, Marie prea curată, de Dumnezeu dăruită. Soborul îngerilor cu toți oamenii fericesc dumnezeiesc pântecele tău.

Stih: Feței tale se vor ruga mai-marii poporului.

Bucură-te, adunarea oamenilor; bucură-te, casa Domnului; bucură-te, munte sfânt; bucură-te, dumnezeiască masă; bucură-te, sfeșnicul luminii; bucură-te, lauda dreptmăritorilor; bucură-te, Marie, Maica lui Hristos Dumnezeu; bucură-te, ceea ce ești cu totul fără prihană; bucură-te, scaunul cel de foc; bucură-te, cort; bucură-te, rugul cel nears; bucură-te, nădejdea tuturor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 4-lea, de la Vecernia mare*

Astăzi credincioșii se adună cu evlavie la pomenirea cuvioșilor părinți Simeon și Amfilohie, care s-au nevoit în Mănăstirea Pângărați, miluitorii săracilor, tămăduitorii bolnavilor, sfătuitorii de taină ai domnitorilor, lauda Moldovei, ajutătorii celor din primejdii și necazuri, cei ce au strălucit prin nevoințe și rugăciuni. Cântare de laudă să le aducem, zicând: „Bucurați-vă, cuvioșilor părinți, rugători pentru sufletele noastre”.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glasul al 4-lea*

A lui Ghermano: Bucuria a toată lumea din cei drepți a răsărit nouă, din Ioachim și din Ana, prea lăudata Fecioară, care pentru prea multa ei curăție, Biserică însuflețită a lui Dumnezeu s-a făcut și singura cu adevărat de Dumnezeu Născătoare se cunoaște. Pentru rugăciunile ei, Hristoase Dumnezeule, pace lumii trimite și sufletelor noastre mare milă.

Troparul cuvioșilor, glasul al 3-lea: Cuvioșilor părinți Simeon și Amfilohie cei ce ați luminat pădurile Carpaților cu rugăciunile voastre și ați umplut de mireasmă duhovnicească toată valea Bistriței, sfetnici de taină ai voievozilor și făclii luminoase ale călugărilor și credincioșilor evlavioși. Rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi, cei ce săvârșim cu dragoste sfântă pomenirea voastră!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Troparul Înaintepăznuirii, glasul al 4-lea: Din rădăcina lui Iesei și din coapsele lui David, fiica lui Dumnezeu, Maria, se naște nouă astăzi; și se bucură toate și se înnoiesc cu bucurie; împreună se bucură cerul și pământul, o laudă pe dânsa moștenirile neamurilor. Ioachim se veselește și Ana prăznuiește, cântând: Cea stearpă naște pe Născătoarea de Dumnezeu și hrănitoarea vieții noastre.

Vecernia mare

După Psalmul 103, se cântă „Fericit bărbatul”. La „Doamne, strigat-am...” **stihirile** pe 8; 4 ale Înaintepăznuirii și 4 ale Sfinților.

Ale Înaintepăznuirii, glas 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Ale bucuriei celei a toată lumea, au răsărit lumii razele înțelegătoare, care mai înainte vestesc tuturor pe Soarele măririi, Hristos Dumnezeu prin naşterea ta, Preacurată că tu mijlocitoare te-ai arătat veseliei celei adevărate şi a darului. (de două ori)

Mărirea ta cea mai înainte de praznic, prea curată, mai înainte vesteşte tuturor popoarelor facerile tale de bine cele mai presus de cuvânt, căci tu eşti solitoarea veseliei celei de acum şi pricină a bucuriei ce va să fie nouă, Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară.

Fecioara ceea ce a încăput pe Dumnezeu şi Născătoarea de Dumnezeu cea prea curată, lauda proorocilor, fiica lui David, astăzi se naşte din Ioachim şi din Ana cea înțeleaptă; şi blestemul lui Adam cel de deasupra noastră a fost înlăturat prin naşterea ei.

Ale cuvioşilor, acelaşi glas:

Podobia: „Pentru durerile sfinților...”,

Cu lacrimile curățindu-ți sufletul prin postiri, privegheri şi osteneli neasemănate, locaş al Duhului te-ai arătat, părinte, şi pe cele viitoare ca pe cele de acum cunoscându-le, sihăstria locaş ceresc ai făcut-o pentru cei ce cu dragoste Îl slăvesc pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

Ca la un izvor de daruri alergau, părinte cuvioase, bogații şi săracii, bătrânii şi tinerii adăpându-se din cuvintele tale purtătoare de har, Simeoane, de Dumnezeu insuflate, pe unii sfătuindu-i, pe alții mustrându-i pe mulți miluind şi pe bolnavi tămăduind, tuturor împărțind darurile cu care Hristos te-a împodobit. Nu înceta a mijloci pentru cei ce cu dragoste săvârşesc pomenirea ta.

Nici poftele tinereții, nici dragostea părinților tăi nu te-au împiedicat a urma pe Hristos, cuvioase Amfilohie. Trupul ți-ai supus duhului următor făcându-te marelui Daniil Sihastrul dascălul pustniciei şi asemenea la virtuți; cu dânsul împreună roagă pe Hristos Dumnezeu ca să dea iertare de păcate sufletelor noastre.

Pământul ți-a fost așternut, iar cerul acoperământ, Sfinte Simeoane, lacrimile însoțitoare de taină, iar harul Duhului Sfânt îmbrăcăminte; patimile trupești le-ai biruit prin privegheri neîncetate, pildă făcându-te ucenicilor tăi; nu ne uita nici pe noi, cei care cu dragoste săvârșim pomenirea ta, rugându-te lui Hristos să dăruiască sufletelor noastre pace și bogată milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 4-lea*

Astăzi credincioșii se adună cu evlavie la pomenirea cuvioșilor părinți Simeon și Amfilohie, care s-au nevoit în Mănăstirea Pângărați, miluitorii săracilor, tămăduitorii bolnavilor, sfătuitorii de taină ai domnitorilor, lauda Moldovei, ajutătorii celor din primejdii și necazuri, cei ce au strălucit prin nevoințe și rugăciuni. Cântare de laudă să le aducem, zicând: „Bucurați-vă, cuvioșilor părinți, rugători pentru sufletele noastre”.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *a înaintepăznuirii, glasul al 4-lea*

Prea cinstită naşterea ta, Preasfântă Fecioară, mulțimea îngerilor în cer și neamul omenesc pe pământ o mărim. Căci Maică ai fost lui Hristos Dumnezeu, Făcătorul tuturor. Pe Acela nu înceta a-L ruga pentru noi, care, după Dumnezeu, în tine nădejdile ne-am pus, Născătoare de Dumnezeu prea lăudată şi nenuntită.

[De va cădea această zi vineri seara sau sâmbătă seara, se pune Dogmatica glasului de rând.]

Ieşire sau Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei

Paremiile

De la **Înțelepciunea lui Solomon**, citire: (III, 1 - 9)

Suflete drepților sunt în mâna lui Dumnezeu și chinul nu se va atinge de ele. În ochii celor fără de minte, drepții sunt morți cu desăvârșire și ieșirea lor din lume li se pare mare nenorocire. Și plecarea lor dintre noi un prăpăd, dar ei sunt în pace.

Chiar dacă în fața oamenilor ei au îndurat suferințe, nădejdea lor este plină de nemurire. Și puțin fiind pedepsiți, mare răsplată vor primi, căci Dumnezeu i-a pus la încercare și i-a găsit vrednici de El. Ca aurul în topitoare, așa i-a lămurit, și ca pe o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Străluci-vor în ziua răsplătirii și ca pe niște scântei care se lasă pe miriște, așa vor fi. Judeca-vor neamurile și stăpâni vor fi peste popoare și Domnul va împărăți întru ei, în veci. Ei vor înțelege adevărul, ca unii care și-au pus încrederea în Domnul. Cei credincioși vor petrece cu El în iubire, căci harul și îndurarea sunt partea aleșilor Lui.

De la **Înțelepciunea lui Solomon**, citire: (V, 15 -VI, 3)

Drepții vor fi vii în veacul veacului și răsplata lor este la Domnul și Cel Atotputernic are grijă de ei. Drept aceea, vor primi din mâna Domnului împărăția frumuseții și cununa cea strălucitoare, căci El îi va ocroti cu dreapta Sa și cu brațul Său. Asemenea unui scut, îi va acoperi. El va face arme din mânia Sa și cu ele va întări făptura mâinilor Sale ca să răsplătească vrăjmașilor. Din dreptate El își va face platoșă și din judecata cea nefățamică își va face coif. Din sfințenia Sa va face pavăză nebiruită; Iar din cumplita Sa mânie va face sabie ascuțită și lumea va porni război împreună cu El împotriva celor fără de minte. Săgețile fulgerului Său vor porni bine îndreptate și vor lovi în țintă, zburând din arcul puternic încordat al norilor. Mânia Lui, ca o praștie, va azvârli noian de grindină; apele mării se vor întărâta asupra lor și râurile îl vor îneca vijelios. Duhul puterii dumnezeiești se va ridica împotriva lor și ca viscolul îi va vântura. Astfel, fărădelegea va aduce pustiire pe pământ și răutatea va răsturna scaunele celor puternici. Ascultați, dar, împărați și înțelegeți, luați învățătură, voi care judecați marginile pământului. Luați în urechi voi cei ce stăpâniți peste mulțimi și care vă mândriți cu mulțimea popoarelor voastre. Că de la Domnul s-a dat vouă stăpânirea și puterea de la Cel Preaînalt.

De la **Înțelepciunea lui Solomon**, citire: (IV, 7-15)

Cel drept chiar când apucă să moară mai devreme dă de odihnă. Bătrânețele cinstite nu sunt cele aduse de o viață lungă, nici nu le măsori după numărul anilor. Înțelepciunea este la om adevărata căruntețe și vârsta bătrânețelor înseamnă o viață neîntinată. Plăcut fiind lui Dumnezeu, Domnul l-a iubit, și fiindcă trăia între păcătoși, l-a mutat de pe pământ A fost răpit, ca răutatea să nu-i schimbe mintea sa, înșelăciunea să nu-i amăgească sufletul. Căci vraja viciului întunecă cele bune și amețeala poftei schimbă gândul cel fără de răutate. Ajungând curând la desăvârșire, dreptul a apucat ani îndelungați. Sufletul lui era plăcut lui Dumnezeu, pentru aceasta Domnul s-a grăbit să-l scoată din mijlocul răutății. Neamurile văd dar

nu pricep nimic și nu își bat capul cu așa ceva, că adică harul lui Dumnezeu și mila Lui sunt cu aleșii Săi și că poartă grijă de sfinții Săi.

La Litie

Stihirile, glasul 1:

După cuviință să lăudăm astăzi pe cei ce au sfințit pământul cu lacrimile și ostenelile lor, pe cuvioșii Simeon și Amfilohie, care se roagă pentru noi împreună cu Sfântul Daniil Sihastrul; pe cei ce sunt apărători ai credinței strămoșești împreună cu Sfântul voievod Ștefan și asemenea întru nevoințe cu Nicodim cel sfințit. Acestora cu dragoste să le cântăm: Bucurați-vă, Sfinților părinți, lauda Ortodoxiei.

Cine va spune, fericiților părinți, ostenelile voastre cele din sihăstrie: luptele cu demonii, lacrimile și zdrobirea inimii, postirea, sărăcia și frigul, rugăciunile cele de toată vremea, prin care trupurile înfrânându-vă, locașuri ale Duhului Sfânt v-ați făcut. De aceea minunându-ne, slăvim pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 5-lea*

Pe dascălii monahilor, povățuitorii sihaștrilor, locuitorii Împărăției cerurilor să-i lăudăm, zicând: Bucurați-vă, cei împodobiți cu blândețea ca și cu o haină; bucurați-vă, cei ce străluciți cu înțelepciunea; bucurați-vă, izvoare ale dragostei, stâlpi ai rugăciunii, prea fericiților părinți Simeon și Amfilohie, rugați-vă lui Hristos Dumnezeu să dăruiască sufletelor noastre pace și bogată milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *a înaintepăznuirii, glasul al 4-lea*

Cea mai înainte rânduită, Împărăteasa tuturor, locașul lui Dumnezeu, din pântecele cel neroditor al Anei astăzi a ieșit; dumnezeiască petrecere a ființei celei pururea veșnice; prin care iadul cel fără de rușine s-a călcat, și Eva cu tot neamul la viață este adusă. Acesteia după vrednicie să-i strigăm: Fericită ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău.

La Stihoavnă

Stihirile Sfinților, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul Cel împreună fără de început cu Tatăl și cu Duhul, carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm, credincioșii, și să I ne

închinăm; că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce și moarte a răbda și a scula pe cei morți, întru slăvită Învierea Sa.

Bucurați-vă, povățuitori ai călugărilor, stele luminoase ale Bisericii, cei împodobiți cu fapte bune, chipuri ale blândeții, pilde de smerenie credincioșilor; rugați pe Hristos Dumnezeu să ne dăruiască pace și mare milă.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul, întru poruncile lui va binevoi foarte. (Ps. 111,1).

Bucurați-vă, purtători ai Duhului Sfânt, care prin rugăciuni pe demoni i-ați izgonit și patimile le-ați înfrânat, flori răsădite în grădina Raiului și moștenitori ai Împărăției cerurilor, rugați pe milostivul Dumnezeu să dea iertare de greșeli și sufletelor noastre mare milă.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioșilor Lui (Ps. 115, 6).

Bucurați-vă, apărători ai dreptei credințe și iubitori ai rugăciunii celei de taină, tămăduitori ai bolnavilor și mângâietori ai celor întristați, împlinitori ai poruncilor dumnezeiești și râvnitori ai nevoințelor pustnicești, ocrotitori ai mănăstirilor și ai celor care viețuiesc în ele, rugați-vă lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

Veniți toți iubitorii de prăznuire să lăudăm pe cuvioșii Simeon și Amfilohie, care au strălucit prin nevoințele lor, și pentru dragostea lui Hristos crucea au purtat, făcându-se vase de cinste ale Duhului Sfânt. Să ne apropiem cu credință, zicând: O, cuvioșilor părinți, rugați pe Hristos Dumnezeu, ca să dea iertare de păcate sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *a înainteprăznuirii glasul al 4-lea*

Bucuria a toată lumea, din cei drepți a răsărit nouă, din Ioachim și din Ana, prea lăudata Fecioară, care pentru prea multa ei curăție, Biserică însuflețită a lui Dumnezeu s-a făcut și singura cu adevărat de Dumnezeu Născătoare se cunoaște. Pentru rugăciunile ei, Hristoase Dumnezeule, pace lumii trimite și sufletelor noastre mare milă.

La binecuvântarea pâinilor

Troparul cuvioșilor, glasul al 3-lea: Cuvioșilor părinți Simeon și Amfilohie, cei ce ați luminat pădurile Carpaților cu rugăciunile voastre și ați umplut de mireasmă duhovnicească toată valea Bistriței, sfetnici de taină ai voievozilor și făclii luminoase ale călugărilor și credincioșilor evlavioși. Rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi, cei ce săvârșim cu dragoste sfântă pomenirea voastră. *(de două ori)*

Și **troparul:** Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te! Ceea ce ești plină de har, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău, că ai născut pre Mântuitorul sufletelor noastre. *(o dată)*

Dacă nu facem Litie punem Troparul cuvioșilor;

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Troparul Înaintepăznuirii, glasul al 4-lea: Din rădăcina lui Iesei și din coapsele lui David, fiica lui Dumnezeu, Maria, se naște nouă astăzi, că se bucură toate și se înnoiesc cu bucurie. Împreună se bucură cerul și pământul o laudă pe dânsa moștenirile neamurilor; Ioachim se veselește și Ana prăznuiește, cântând: cea stearpă naște pe Născătoarea de Dumnezeu și hrănitoarea vieții noastre.

La Utrenie

La „Dumnezeu este Domnul...” se cântă troparul Înaintepăznuirii (de două ori);

Troparul Înaintepăznuirii, glasul al 4-lea: Din rădăcina lui Iesei și din coapsele lui David, fiica lui Dumnezeu, Maria, se naște nouă astăzi, că se bucură toate și se înnoiesc cu bucurie. Împreună se bucură cerul și pământul o laudă pe dânsa moștenirile neamurilor; Ioachim se veselește și Ana prăznuiește, cântând: cea stearpă naște pe Născătoarea de Dumnezeu și hrănitoarea vieții noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Troparul cuvioșilor, glasul al 3-lea: Cuvioșilor părinți Simeon și Amfilohie, cei ce ați luminat pădurile Carpaților cu rugăciunile voastre și ați umplut de mireasmă duhovnicească toată valea Bistriței, sfetnici de taină ai voievozilor și făclii luminoase ale călugărilor și credincioșilor evlavioși. Rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi, cei ce săvârșim cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Troparul Înaintepăznuirii, glasul al 4-lea: Din rădăcina lui Iesei și din coapsele lui David, fiica lui Dumnezeu, Maria, se naște nouă astăzi, că se bucură toate și se înnoiesc cu bucurie. Împreună se bucură cerul și pământul o laudă pe dânsa moștenirile neamurilor; Ioachim se veselește și Ana prăznuiește, cântând: cea stearpă naște pe Născătoarea de Dumnezeu și hrănitoarea vieții noastre.

După catisma întâi se cântă **sedealna** sfinților, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Chemării Domnului din tinerețe ați urmat, lepădându-vă de lume și de dulcețile ei, poftele trupului călcând, ați răbdat toată osteneala vieții monahicești, Sfintei Treimi făcându-vă slujitori cu adevărat; pentru aceasta slăvim pe Hristos Dumnezeu care v-a întărit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *tot aceasta.* ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor,*** *a înaintepăznuirii*

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni, glas 1.

Ceea ce în chip prea mărit te-ai născut din pântece sterp, din coapse fecioreşti ai născut mai presus de fire; că arătându-te stâlpare frumoasă, ai odrăslit lumii Viaţa. Pentru aceasta puterile cereşti strigă către tine de Dumnezeu Născătoare: Mărire venirii tale curată, mărire naşterii tale, mărire fecioriei tale, ceea ce eşti singura prea curată.

După catisma a doua, **sedealna** sfinților, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sământă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Nu ați dat somn ochilor voștri, prea cuviosilor părinți, până ce nu ați îngropat patimile trupului, luminându-vă sufletul cu strălucirea duhului, grijile lumești le-ați defăimat pentru dragostea lui Hristos; rugați-vă lui Hristos Dumnezeul nostru să dăruiască iertare de păcate celor ce cu dragoste prăznuiesc astăzi pomenirea voastră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *tot aceasta.* ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor,*** *a înainteprăznuirii*

Podobie: Pe Cuvântul Cel împreună fără de început cu Tatăl și cu Duhul, carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm, credincioșii, și să I ne închinăm; că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce și moarte a răbda și a scula pe cei morți, întru slăvită Învierea Sa, glasul al 5-lea

Cele cerești toate acum se bucură și neamul omenesc împreună prăznuiește cu ele, iar proorocii în taină se veselesc, că cea pe care au văzut-o mai înainte în vremea cea de demult cu închipuirea, rug și năstrapă, toiag și nor, ușă și scaun și munte mare, aceea se naște astăzi.

Polieleul: „Robii Domnului...”

Mărimurile:

Stih 1: Aşteptând, am aşteptat pe Domnul și a căutat spre mine și a auzit rugăciunea mea.

Stihiră: Fericimu-te pe tine, prea cuvioase părinte Simeon, purtătorule de Dumnezeu și cinstim sfântă pomenirea ta, povățuitorule al sihaștrilor și împreună vorbitorule cu îngerii.

Stihiră: Fericimu-te pe tine prea cuvioase părinte Amfilohie, purtătorule de Dumnezeu și cinstim sfântă pomenirea ta, povățuitorule al sihaștrilor și împreună vorbitorule cu îngerii.

Altă **stihiră:** Veniți toate cetele călugărilor să lăudăm pe prea cuvioșii sihaștri Simeon și Amfilohie zicând: pe lucrătorii rugăciunii.

Stihuri:
2. Iată, îndelung am fugit și m-am sălășluit în pustie.
3. Pentru cuvintele buzelor tale, eu am păzit căi aspre.

4. Cântați Domnului toți cuvioșii Lui și vă mărturisiți pomenirii sfințeniei Lui.
5. Lăudase-vor cuvioșii întru slavă și se vor bucura întru așternuturile lor.
6. Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioșilor Lui.

Apoi: ***Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.*** Şi celelalte.

După Polieleu, **sedealna**, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu tainã luându-o întru cunoştinţă, cel fără de trup în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celeia ce nu ştie de nuntă: Cel ce a plecat cerurile cu pogorârea, încape fără de schimbare tot întru tine. Pe care şi văzându-l în pântecele tău luând chip de rob, mă spăimântez a striga ţie: Bucură-te, Mireasă care nu ştii de mire.

Pereche sfântă de sihaștri, grădină prea curată de flori duhovnicești v-ați făcut prin mulțimea faptelor celor bune, întâi stătători între pustnici, îngeri purtători de trup v-ați arătat în pământul Moldovei, prea cuvioșilor, rugați pe Hristos Dumnezeu să păzească de lucrarea celui viclean pe cei ce viețuiesc în mănăstiri și în pustii, iar celor ce prăznuiesc pomenirea voastră să le dăruiască iertare de păcate și mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a înaintepăznuirii, glasul al 8-lea*

Podobie: Porunca cea cu tainã luându-o întru cunoştinţă, cel fără de trup în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celeia ce nu ştie de nuntă: Cel ce a plecat cerurile cu pogorârea, încape fără de schimbare tot întru tine. Pe care şi văzându-l în pântecele tău luând chip de rob, mă spăimântez a striga ţie: Bucură-te, Mireasă care nu ştii de mire.

Să se veselească cerul și pământul să se bucure, căci cerul lui Dumnezeu pe pământ s-a născut din făgăduință, dumnezeiasca Mireasă. Cea stearpă pe prunca Maria hrănește cu lapte și se bucură de nașterea ei Ioachim, zicând: „Toiag s-a născut mie din care a odrăslit floarea Hristos din rădăcina lui David. Cu adevărat minune prea mărită”.

Se cântă Antifonul întâi al glasului al 4-lea;

Prochimen glasul al 4-lea: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuvioșilor Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie.

Toată suflarea

Din **Sfânta Evanghelia de la Matei** citire

Evanghelia de la Matei (XI, 27-30) (Caută în săptămâna a 4-a după Rusalii)

Matei: XI, 27-30

27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.

17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 2-lea*

Pentru rugăciunile prea cuvioșilor Tăi Simeon și Amfilohie, Milostive, curățește mulțimea greșelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curățește mulțimea greșelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegea mea.***

Stihira idiomelă, glasul al 6-lea: Prea cuvioșilor părinți, care vitejește ați sihăstrit în munții Neamțului, nu uitați pe fiii voștri duhovnicești care viețuiesc în locul unde au curs lacrimile voastre, păziți în pace acest pământ în care se odihnesc moaștele voastre și acoperiți de ispitele vrăjmașului pe cei ce astăzi vă laudă cu credință, mijlocind la Hristos Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor noastre.

Canoanele - Se pune canonul Înaintepăznuirii, cu irmosul pe 6 (din Minei 7 septembrie) și Canoanele sfinților, cu irmosul pe 8.

Canonul Sfântului Simeon

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

De unde voi începe a lăuda viața ta cea plăcută lui Dumnezeu, părinte Simeoane sau cu ce cuvinte de laudă voi împodobi praznicul tău. Nu mă pricep și mă minu-

nez; pentru aceasta te rog să mijlocești la Mântuitorul Hristos să deschidă mintea mea cea neputincioasă și să-mi dea gândul cel bun ca să pot cânta faptele tale în care Dumnezeu este slăvit.

Fiu al Bisericii Moldovei, născut din părinți iubitori de Dumnezeu te-ai arătat, cuvioase, de la care ai învățat a-L iubi pe Hristos, căruia I-ai slujit din tinerețe, jugul pustniciei luând; nu înceta a-L ruga să ne dăruiască și nouă dragostea cu care tu L-ai urmat.
Lumea urând, părinte Simeoane, toată nevoința cea bună ai iubit, postirea și privegherea, rugăciunile și lacrimile, luptele cu demonii și pătimirea cea rea, toate răbdându-le pentru Dumnezeu, pe care L-ai iubit din toată inima Ta. Ajută-ne și nouă ca să împlinim, măcar cât de puțin, din cele ce tu le-ai făcut desăvârșit.

A Născătoarei

Preasfântă Fecioară, lauda îngerilor, bucuria credincioșilor, la tine alerg și din adâncul sufletului strig către tine: Bucură-te, izbăvitoarea din nevoi a tuturor creștinilor. Preasfântă Maică și Fecioară, du lacrimile și rugăciunile noastre înaintea Fiului Tău și Dumnezeu.

Canonul Sfântului Amfilohie

Cântarea 1-a

Nu putem, părinte, ca în cuvintele noastre cele slabe să lăudăm viața ta cea bine plăcută lui Dumnezeu; ar fi cuviincios mai lesne să iubim tăcerea, dar dacă noi vom tăcea, munții care au văzut nevoința ta vor lăuda pe Dumnezeu, căruia din toată inima I-ai slujit. Pentru aceasta, nădăjduind în rugăciunile tale, slăvim pe Dumnezeu, care te-a proslăvit.

Din pântece ai fost ales de Duhul Sfânt, părinte pentru că încă de la naștere părinții tăi te-au dăruit lui Dumnezeu în Mănăstirea Moldovița și ca pe o jertfă prea curată adusă Mântuitorului Hristos, bătrânilor mănăstirii te-au încredințat spre povățuire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ascultarea ta cine o va putea spune, părinte că urmând cuvântului Mântuitorului, voia ta toată o ai lepădat și de la tinerețe până la bătrânețe, Duhul Sfânt ți-a îmbrăcat prea frumos cămara sufletului tău; pentru aceasta slăvim pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, care între sfinți te-a așezat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucuria lumii se naște astăzi pe pământ din Ioachim și din Ana, Preasfânta Fecioară Măria, porumbița cea curată, crinul fecioriei, cămara Duhului, nădejdea lumii și scăparea sufletelor noastre.

Catavasie: Cruce însemnând Moise, de-a dreptul cu toiagul Marea Roşie a despărţit-o pentru Israel, cel ce pedestru a trecut-o; iar de-a curmezişş lovind marea, a împreunat-o împotriva carelor lui Faraon, deasupra scriind nebiruită armă. Pentru aceea, să-I cântăm lui Hristos, Dumnezeului nostru, că S-a prea mărit.

Canonul Sfântului Simeon

Cântarea a 3-a

Desfătarea lumească cea arzătoare ca focul o ai stins, părinte, cu vărsarea lacrimilor. Pentru aceasta ai și primit darul nepătimirii de la Sfântul Duh, vrednicule de laudă, părinte Simeoane, rugătorule pentru sufletele noastre.

Auzind măritul Ștefan, părinte, de viața ta cea de Dumnezeu purtătoare, biserică în schitul tău ți-a ridicat, închinându-o Sfântului mare mucenic Dimitrie, ocrotitorul tău, care în vedenie ți s-a arătat. Roagă-te, sfinte pentru noi care viețuim astăzi în acest locaș, să fim păziți de smintelile dușmanului.

Cine va putea spune, părinte, darul tău cu care te-a împodobit Dumnezeu, că pe voievodul Ștefan la zidirea de biserici și mănăstiri l-ai îndemnat, iar țara să nu o închine vrăjmașilor l-ai sfătuit. Iar acum, împreună cu dânsul fiind în slava lui Dumnezeu, rugați-vă pentru sufletele noastre.

A Născătoarei

Maică și Fecioară te mărturisim cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu Marie care ai născut mântuirea noastră roagă-te pentru poporul cel bine credincios, care cu dragoste se închină Sfintei naşterii tale.

Canonul Sfântului Amfilohie

Cântarea 3-a

Chipul cel îngeresc l-ai iubit, părinte din fragedă vârstă, iubind pe Hristos cu adevărat; ajută-ne și pe noi, cei neputincioși, să-L iubim așa cum tu L-ai iubit; întărește-ne să lăsăm dulcețile lumii, după cum tu te-ai lăsat și învață-ne, părinte să mergem pe calea pe care tu ai umblat.

Nici lacrimi nu avem, cuvioase, nici râvnă pentru faptele cele bune așa cum tu ai avut, Amfilohie fericite, lipsiți și strâmtorați fiind, alergăm la tine ca la păstorul și ocrotitorul nostru, ajută-ne să ne plângem păcatele, dă-ne râvnă să iubim virtuțile și să-L slăvim pe Hristos, așa cum tu L-ai slăvit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiul împreună cu Tatăl și cu Duhul a venit în inima ta, sfinte, pe care au făcut-o locaș dumnezeiesc; ne minunăm de aceasta, ne smerim înaintea ta, sărutăm cu dragoste icoana ta și cinstim cu laude pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Veniți cei din Adam să lăudăm pe ceea ce din David a răsărit și pe Hristos L-a născut, pe Fecioara Maria cea prea curată, prunca cea de Dumnezeu aleasă, fiica lui Ioachim și a Anei, acoperământul oamenilor, mijlocitoarea și nădejdea creștinilor.

Catavasie: Toiagul spre închipuirea Tainei se primeşte, că prin odrăslire a ales preot; iar pentru Biserica cea mai înainte neroditoare, acum a înflorit lemnul Crucii, spre putere şi spre întărire.

Condacul Sfinților, glasul al 8-lea: Pe unul Dumnezeu iubind, de cele trecătoare ați fugit și în sihăstrie viețuind, cu cerul v-ați logodit. Sfinților cuvioși părinți Simeon și Amfilohie, neîncetat slăvind pe Hristos Dumnezeu. Pentru aceasta cu evlavie cântare de laudă vă aducem zicînd: Bucurați-vă, flori prea alese ale Bisericii dreptmăritoare.

Icos: Chemării Domnului din tinerețe ați urmat, lepădându-vă de lume și de dulcețile ei, poftele trupului călcând, ați răbdat toată osteneala vieții monahicești, Sfintei Treimi făcându-vă slujitori cu adevărat, pentru aceasta slăvim pe Hristos Dumnezeu care v-a întărit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu) *a înaintepăznuirii*

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, Puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni., glas 1.

Ceea ce în chip prea mărit te-ai născut din pântece sterp, din coapse fecioreşti ai născut mai presus de fire, că, arătându-te stâlpare frumoasă, ai odrăslit lumii Viața. Pentru aceasta Puterile cerești strigă către tine de Dumnezeu Născătoare: Mărire venirii tale curată, mărire nașterii tale, mărire feciorirei tale, ceea ce ești singura prea curată.

Canonul Sfântului Simeon

Cântarea a 4-a

Vrednic te-ai arătat, părinte Simeoane, spre a vorbi cu Sfântul mucenic Dimitrie, căruia biserică i-ai ridicat în pustie. Acum, fiind în locașurile sfinților, roagă-te împreună cu Sfântul mucenic Dimitrie și cu toți sfinții pentru mănăstirea voastră, care vă aduce laudă de mulțumire pentru toate binefacerile ce au fost aduse asupra ei.

Te lăudăm astăzi la pomenirea ta pe tine, Sfinte Simeoane, păstorul și rugătorul nostru către Dumnezeu. Ajută-ne să urmăm și noi, nevrednicii, pe calea ta pe care ai umblat și pe Hristos L-ai slăvit. Dă-ne, părinte, râvna ta ca să lepădăm și noi grija cea lumească, așa cum și tu ai lepădat-o.

Fericite părinte Simeoane, ne minunăm de râvna ta cea mare pentru Hristos, că ai fugit din calea cea largă a pierzării și din fragedă vârstă ai urmat pe calea cea strâmtă a pocăinței care duce la viața cea veșnică. Pentru aceasta Dumnezeu te-a prea mărit și în ceata Sfinților părinți te-a așezat.

A Născătoarei

La sfântă icoana ta cea de minuni făcătoare alergăm cu credință, Preasfântă Fecioară, ajutătoarea celor din nevoi, vindecătoarea bolnavilor, sprijin al bătrânilor, toiag al orbilor, ocrotitoarea văduvelor și a orfanilor și mântuirea sufletelor noastre.

Canonul Sfântului Amfilohie

Cântarea 4-a

Cu izvorul lacrimilor ai stins aprinderea trupului și cu nevoința de zi și de noapte trupul l-ai supus duhului, prea cuvioase; roagă-L pe Hristos să ne dea puterea nevoinței duhovnicești urmând vieții tale, Amfilohie.

În jurul tău s-a adunat ceată de sihaștri și cu aceștia ai unit cerul și pământul prin rugăciunea cea din fiecare ceas; roagă-te și acum, împreună cu toți fiii tăi care au bineplăcut lui Dumnezeu, pentru noi, care săvârșim pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Greutatea zilei ai purtat și rugăciunile tale au bineplăcut lui Dumnezeu, cuvioase, pentru că Schitul Sfântului Simeon l-ai înnoit și biserică lui Dumnezeu iarăși în acel loc ai zidit; ocrotește-o totdeauna în pace, cu rugăciunile tale de Dumnezeu primite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Laudă să aducem Mântuitorului, Domnului, cel ce ne-a dat nouă din cea stearpă pe Născătoarea de Dumnezeu și singura pururea Fecioară, hrănitoarea vieții noastre, care a adus pe singurul Hristos în lume spre mântuirea sufletelor noastre.

Catavasie: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale; înţeles-am lucrurile Tale; şi am prea mărit Dumnezeirea Ta.

Canonul Sfântului Simeon

Cântarea 5-a

Vicleanul diavol, părinte, văzând dragostea ta pentru Hristos și râvna pentru faptele cele bune, nu a încetat a ridica război asupra ta, dar tu, cu arma smereniei l-ai biruit și de nimic l-ai făcut; roagă-te lui Hristos să biruim și noi în lupta cu demonii, ajutor având sfintele tale rugăciuni.

Ajută-ne, Sfinte Simeoane, părintele nostru, să scăpăm de patimile care ne tulbură neîncetat; învață-ne, părinte, cum să-L iubim pe Hristos așa cum tu L-ai iubit; scapă-ne, părinte, de robia celor pământești și trecătoare, ca să-L slăvim pe Hristos neîncetat.

Sărutăm cu evlavie icoana ta, sfinte, cinstim cu dragoste pomenirea ta, mergem la mănăstirea ta în care ai lăsat nouă pilda ostenelilor tale celor din sihăstrie; ajută-ne,

cuvioase, să slăvim și noi pe Hristos împreună cu Tatăl și cu Duhul așa cum și tu L-ai slăvit neîncetat.

A Născătoarei

Să lăudăm pe Fecioara cea fără de prihană, prunca cea de Dumnezeu aleasă, care astăzi se naște pe pământ spre bucuria a toată lumea și să-i cântăm împreună cu îngerul: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Marie, Domnul este cu tine!

Canonul Sfântului Amfilohie

Cântarea 5-a

Ca o minune a fost viața ta, părinte, din tinerețe și până la bătrânețe, spre asemănarea cu îngerii râvnind, necruțând trupul tău cel de țărână; cum vom putea să-ți urmăm, când încă de grijile cele lumești nu ne-am despărțit? Ajută-ne cu sfintele tale rugăciuni ca să slujim și noi lui Hristos, asa cum și tu l-ai slujit.

Smerenia ta a biruit pe diavolii cei fără de trup, care în încercări de tot felul te ispiteau; învață-ne să ne smerim și noi, fiii tăi, care suntem încercați în cuptorul ispitelor neîncetat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Săracii și bogații, tinerii și bătrânii ascultau cuvintele tale cele de Dumnezeu insuflate, părinte Amfilohie, căci ca un izvor curgea din gura ta învățătura cea duhovnicească de laudă a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Astăzi bucuria a toată lumea din pântece sterp se naște în chip prea mărit, Maica Împăratului tuturor, Născătoarea de Dumnezeu Maria, locașul cel împărătesc care a primit pe Dumnezeu și în două firi lumii L-a arătat; Aceluia îi cântăm: Binecuvântați toate lucrurile pe Domnul.

Catavasie: O, de trei ori fericite lemn, pe care S-a Răstignit Hristos, Împăratul și Domnul; prin care a căzut cel ce a înşelat cu lemnul, înşelat fiind de Cel ce s-a pironit pe tine cu trupul; pe Dumnezeu, care dă pace sufletelor noastre.

Canonul Sfântului Simeon

Cântarea a 6-a

Nu a răbdat, părinte, dușmanul cel din vechime cum tu cu ucenicii tăi Îl slăveai pe Hristos și a ridicat pe prietenii lui necredincioși care au cotropit Țara Moldovei și schitul tău l-au pustiit, iar tu, urmând cuvântului lui Hristos, din fața primejdiei cu ucenicii tăi ai plecat.

Cu lacrimi te-ai rugat, sfinte, pentru țara Moldovei ca să fie apărată de vrăjmași iar tu, ca un părinte iubitor de fii ți-ai luat turma și la frații noștri în țara Ardealului ai scăpat; roagă-te, cuvioase părinte, să fie păzită țara noastră în pace de dușmanii cei ce o râvnesc pe ea.

Cum vom lăuda, părinte, osteneala ta pentru apărarea fiilor tăi. Cine va putea spune rugăciunile tale pe care le-ai făcut pentru Domn și țară în ceasul primejdiei. Când vom putea și noi să urmăm nevoințele tale cele împodobite cu virtutea smereniei? Numai darul și rugăciunile tale ne vor ajuta să urmăm pe Hristos așa cum tu L-ai urmat.

A Născătoarei

Biserică prea curată a lui Dumnezeu te-ai arătat, Preasfântă Fecioară; cum ai încăput în pântecele tău pe Cel neîncăput, cum ai hrănit pe Cel ce hrănește toată făptura, cum ai ținut în brațele tale pe Cel ce ține toată lumea? Cinstim cu laude prea sfântă nașterea ta și slăvim pe Cel născut din tine, Mântuitorul sufletelor noastre.

Canonul Sfântului Amfilohie

Cântarea 6-a

La adormirea ta, părinte Amfilohie, ai dat cuvântul cel de pe urmă fiilor tăi duhovnicești, zicându-le: *iubiți pe Dumnezeu și veți afla har veșnic; nimic să nu cinstiți mai mult decât dragostea Lui și veți afla odihnă cu toți sfinții.*

Îngerii au luat curat sufletul tău și l-au dus înaintea lui Hristos Dumnezeu, care în locașurile Raiului l-a așezat, și de acolo, împreună cu Sfântul Simeon, vă rugați pentru sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Avem nevoie, părinte cuvioase, de rugăciunile tale cele către Dumnezeu; suntem lipsiți de faptele cele bune, dar ne-a rămas singură nădejdea în rugăciunile tale, că tu vei mijloci pentru sufletele noastre înaintea tronului Preasfintei Treimi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Din defăimarea nerodirii mântuindu-se Ana, a născut pe Născătoarea de Dumnezeu, care cu prea mărire a făcut să înceteze defăimarea Evei; către ea strigăm: Nimeni nu este fără prihană, fără numai tu, Stăpână.

Catavasie: În pântecele fiarei celei din apă, Iona palmele întinzându-şi în chipul Crucii, mântuitoarea Patimă mai înainte a închipuit-o lămurit; de unde a treia zi ieşind, Învierea cea mai presus de lume a însemnat a lui Hristos Dumnezeu, cel ce S-a Răstignit cu Trupul, iar cu Învierea cea de a treia zi lumea a luminat.

Condacul Înaintepăznuirii, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Astăzi Fecioara și de Dumnezeu Născătoarea Maria, cămara cea sfântă a cerescului Mire, se naște din cea stearpă, cu sfatul lui Dumnezeu; căruța Cuvântului lui Dumnezeu bine se împodobește, că pentru aceasta a și fost numită mai înainte dumnezeiască ușă și cu adevărat Maică a Vieții.

Icosul: Din cea stearpă rod s-a dat fiica lui Dumnezeu Maria, pe care mai înainte au văzut-o oarecând dumnezeieștii proorocii cu duhul. Pe aceasta, noi, astăzi, văzând-o în sânurile Anei, cu credinciosul Ioachim duhovnicește la ospăț ne adunăm și pe cei de departe să-i chemăm zicând: acum este chemarea lumii că din pântece sterp a răsărit dumnezeiasca ușă și cu adevărat Maica Vieții.

Sinaxar

În luna septembrie în ziua a 7-a facem pomenirea Sfinților preacuvioși părinți Simeon și Amfilohie, sihaștrii de la Pângărați

Sfântul prea cuviosul părintele nostru Simeon s-a născut la începutul secolului al XV-lea într-un sat din apropierea orașului Piatra Neamț, pe când conducea țara Moldovei evlaviosul domn Alexandru cel bun.

Încă din tinerețe și-a arătat dragostea și râvna pentru cele dumnezeiești, alegând viața monahală și intrând în obștea Mănăstirii Bistrița. Aici s-a nevoit în viața de ascultare și a sporit duhovnicește, tăindu-și patimile și voia proprie.

Astfel, s-a născut într-însul dorul după liniștea pustiei și, mărturisit cu fapte bune și dornic de mântuirea sufletului a luat binecuvântare de la egumenul Mănăstirii Bistrița și la anul 1432, în zilele lui Iliaș Voievod, fiul lui Alexandru cel bun, cu încă doi ucenici ai săi, s-a retras în isihie pe un picior mai ridicat al malului stâng al pârâului Pângărați, la poalele muntelui numit Păru, la 5 km depărtare de mănăstirea sa.

Aici cuviosul și-a făcut o chilie din bârne de brad într-o poiană înconjurată de păduri seculare, unde s-a nevoit cu ucenicii săi după voia lui Dumnezeu în necontenite rugăciuni și în cugetarea celor cerești.

Sporind mult cu darul Sfântului Duh, ajungând sihastru desăvârșit și dascăl iscusit al rugăciunii inimii, s-au adunat în jurul lui ucenici iubitori de liniște, așezământul lui fiind cunoscut timp de 29 de ani sub numele de Sihăstria lui Simeon.

Auzind bine credinciosul domnitor Ștefan cel mare de nevoința cuviosului și înștiințându-se că nu are biserică unde să se roage cu ucenicii săi, în anul 1461 i-a dăruit bani și ajutor să înalțe o mică biserică de lemn, hramul ei fiind așezat, prin descoperirea care s-a facut prin vedenie, în cinstea Sfântului mare mucenic Dimitrie izvorâtorul de mir. Terminându-se în același an construcția bisericii, a fost sfințită la 26 octombrie de mitropolitul Teoctist I, când a hirotonit în preot pe Simeon, devenind astfel primul întemeietor și egumen al Mănăstirii Pângărați, care s-a numit până în 1508 Schitul lui Simeon.

Ajungând acest fericit părinte duhovnicesc și începător ai vieții pustnicești la Pângărați, a adunat în jurul său mulți ucenici iubitori de Hristos și de liniște.

Atât de mult a sporit cuviosul Simeon cu nevoința, cu rugăciunea și cu darul Duhului Sfânt, întrucât s-a învrednicit de harisma vindecării bolilor și a înaintevederii. Pentru aceea veneau la chilia sa mulți suferinzi și se făceau sănătoși cu rugăciunea lui.

Veneau încă și credincioși de prin sate și chiar dregători din sfatul țării ca să ceară binecuvântare și cuvânt de folos, căci era iscusit rugător și povățuitor de suflete.

Pentru aceea, și Ștefan cel mare, domnul Moldovei, îl iubea și adeseori îi cerea sfatul și rugăciunea pentru el și pentru țara care era mereu amenințată de păgâni.

Iată că, prin îngăduința lui Dumnezeu, în anul 1476 au năvălit turcii asupra Moldovei și pentru păcatele poporului, l-au biruit pe Ștefan cel mare în luptele de la Războieni. Văzând primejdia aceasta, cuviosul Simeon și-a luat ucenicii și s-a rugat lui Dumnezeu pentru domn și pentru țară să-i scape din mâinile cotropitorilor, apoi au trecut peste Carpați în Transilvania și s-a stabilit la Mănăstirea Cașiva, unde, mai trăind puțin, s-a mutat cu pace la cerestile locașuri în toamna aceluiași an, 1476, numărându-se în ceata cuvioșilor Părinți.

După adormirea sa, a fost îngropat de ucenicii săi, cu cinste, în acea mănăstire.

Sfințenia cuviosului Simeon se arată și prin aceea că nu numai în timpul vieții a slăvit pe Dumnezeu și a fost cinstit de oameni, ci și după moarte a strălucit prin sfintele sale moaște, care au fost cinstite de Ștefan voievod.

Despre aducerea moaștelor Sfântului Simeon ne spune ieromonahul Atanasie în Cuvântul său despre zidirea Sfintei Mănăstiri Pângărați acestea: „după ce s-au întors turcii și s-a potolit vrajba robiei și s-a făcut pace, atunci a trimis Ștefan voievod și i-a adus sfintele lui moaște într-o raclă cinstită și le ținea în vistieria sa cu cinste. Apoi, luând o parte din sfintele lui moaște, le-a oprit pentru blagoslovenie și cu aromate cu bune miresme și cu tămâie le tămâia totdeauna spre credința și buna întărire a dreptei-credințe a domniei sale, iar mai ales pentru dragostea și căldura duhovnicească pe care a avut-o mai înainte către dânsul iar rămășița sfintelor lui moaște cu cuviință sfințită și cu cinste le-a îngropat în cetatea Sucevei.

Această aducere a sfintelor lui moaște se pare că a avut loc spre sfârșitul anului 1484, când se știe că ucenicii cuviosului s-au întors din nou la Sihăstria lor întemeiată de Sfântul Simeon ieroschimonahui.

***

Sfântul prea cuviosul părintele nostru Amfilohie de la Pângărați s-a născut la anul 1487 undeva în partea de nord a Moldovei. Viața monahală și-a început-o de foarte tânăr la Mănăstirea Moldovița, de unde vine la Pângărați în anul 1508. Aici a fost ales de către toți ocârmuitor și a condus obștea mănăstirii timp de 56 de ani.

Despre petrecerea sa vorbește ieromonahul Anastasie de la Mănăstirea Moldovița, care l-a cunoscut personal: „Din copilăria sa s-a nevoit în viața călugărească, fiind

mărturisit de toți pentru faptele lui cele bune. Și era scriitor foarte iscusit și știa meșteșug de a lucra în lemn și era cinstit de toți domnii și miluit, dar de carte om prost se arăta. Și până la bătrânețe bine și-a ocârmuit viața sa în foame și în sete, în răbdare și întru osteneli, întru toată nevoința duhovnicească. Și de la draci năpăsti și ispite multe a răbdat până la moarte. Și sfârșitul vieții sale bine au săvârșit: că a dat țărna țărnei și s-a dus în calea cea lungă a părinților, luându-și plata ostenelilor sale de la Dreptul Judecător și cu cinste fiind îngropat de ucenicii săi".

Nevoințele sale nu au fost trecute cu vederea de Stăpânul tuturor, au atras cu ele purtarea Sa de grijă și ocrotirea Sfântului Dimitrie, patronul mănăstirii care, prin arătare dumnezeiască, a silit pe domnitorul Alexandru Lăpușneanu să zidească la Pângărați o biserică în numele său pe locul celei vechi de lemn, care fusese arsă de turci.

Pe când voievodul se afla în târgul Pietrei, precum aveau obicei domnii Moldovei a umbla prin târguri și cetăți din vremi de demult, „când a fost luna lui Octombrie, în 22 de zile, la miezul nopții, i s-a arătat lui în vis un voinic cu veșminte albe îmbrăcat și foarte frumos, cu dumnezeiască slavă împodobit și i-a zis lui: Scoală-te, voievodule, și degrab să mergi la Pângărați unde petrece un sihastru, Amfilohie, aproape de 50 de ani, și să zidești întru numele mieu biserica pe locul unde am avut mai-nainte făcută de bătrânul Ștefan voievod în zilele starețul Simeon ieromonah. (...) Iară domnul Alexandru cu glas lin l-au întrebat, zicând: Cine ești, doamne, cu atâta dumnezeiască podoabă îmbrăcat și cu slavă împodobit? Iar el i-au răspuns: Eu sunt Sfântul Dimitrie, mucenicul lui Hristos și ostaș, și de la Maximilian muncitorul pentru Hristos, în cetatea Solonului (Tesalonic) în temniță am fost închis și muncit și în coastă împuns, carele în toată lumea și în toată marginea se slăvește numele meu și în pământul acesta numai în pustie biserică nu am. (...)

Și în grabă și singur domnul și cu toți boiarii au sosit la sihastrul Amfilohie și au început a-i spune vedenia, zicând: Măcar că eu, cinstite părinte, n-am dat crezării îndată visul (pentru că) Sfânta Scriptură și Părinții noștri cei duhovnicești ne învață pe noi să nu credem visurile, iar eu am adunat pe credincioși boiarii miei și pe filosofi și toți au judecat că de la Dumnezeu este și foarte ne-am bucurat. Acestea grăind amândoi, au zis și sihastrul că de la Dumnezeu este vedenia.

Și de multă bucurie și veselie s-au umplut și s-au aprins de dumnezeiescul Duh cele dinăuntru ale lor și s-au cuprins și mult au plâns. Și pentru mântuirea sufletului nu puțin au vorbit, încă și pentru deșertăciunea lumii aceștia din destul au vorbit: cum că trece ca o umbră lumea aceasta și viața noastră ca praful și ca fumul se stinge și cum blagocestivii împărați au zidit sfintele mănăstiri și cu

Dumnezeu s-au împreunat și Biserica sobornicească întru una au adunat și au împreunat pre sfintele șapte soboare cu Sfinții părinți și până astăzi zice, se țin dogmele cu rugăciunile Sfinților părinți precum și Hristos au făgăduit Sfinților apostoli, iar mai vârtos nouă, păcătoșilor, că cu noi va fi până la sfârșitul veacului.

(...) Și fără de număr din Sfintele Scripturi au grăit. Și, după plânsul cel de mângâiere și după voroava cea duhovnicească, de multă bucurie umplându-se, au făcut masă mare împărătească marele voievod la Sihastrul și starețul Amftlohie. (...)

Și apoi au întrebat pe sfântul stareț marele voievod Alexandru: Fost-au înainte vreme și mai înainte de tine viețuitori călugări pe locul acesta, au n-au fost fără el pre amăruntul i-au povestit pentru viața Sfântului Simeon preotul".

„Cu bunăvoirea lui Dumnezeu și cu sporirea Preasfântului Duh și cu ajutorul Sfântului mare mucenic Dimitrie izvorâtorul de mir, ostașul lui Hristos, s-au zidit și s-au săvârșit Sfânta Mănăstire întru numele sfântului mucenic și s-au sfințit de Grigorie mitropolit al Socevei în anul 1560 din porunca lui Alexandru voievod".

Iar în anul 1566 cuviosul Amfilohie sihastrul, cunoscând că i se apropie sfârșitul vieții a adunat pe toți fiii săi duhovnicești și le-a dat cuvântul său cel mai de pe urmă. Apoi, sărutându-i cu lacrimi, a lăsat egumen la Pângărați în locul său pe ieromonahul Teodorit, ucenicul său, iar el s-a retras la Moldovița, mănăstirea lui de metanie.

Acolo fericitul Amftlohie a primit marele și îngerescul chip al schimniciei sub numele de Enoh, ca cel ce întotdeauna se înalță cu inima și cu dorirea către cele cerești, adăugând osteneli peste osteneli, timp de încă patru ani de zile.

Iar în anul 1570, știind de la Duhul Sfânt ceasul morții sale, s-a împărtășit cu Sfintele Taine și și-a dat cu pace sufletul său în brațele Domnului nostru Iisus Hristos în 7 septembrie la șapte ceasuri din noapte, în zilele lui Bogdan voievod.

Iar despre sfârșitul său minunat dă mărturie ieromonahul Anastasie astfel „Acestea toate mi le-au spus mie părintele Amfilohie și stareț de la Sfânta Mănăstire Pângărați mie, smeritului ieromonah Anastasie de la Mănăstirea Moldoviței, mult păcătosului și întru tot netrebnicului că mare dar au luat bătrânul Amfilohie mainainte de mutarea sa, că vremea și ziua mutării sale au spus-o mie, smeritului Anastasie, și nimenea să nu fie necredincios ca să nu cadă în ispită, că întru adevăr toate acestea adevărate sunt. Acestea toate le-am scris pentru ca să nu se uite mai

pre urmă, în urma acestui neam, și oricine vor vrea să râvnească acestor Sfinți părinți”.

Întrucât cuviosul Amfilohie a fost cinstit încă din viață ca sfânt, îndată după mutarea sa din trup, părinții celor două mănăstiri, Moldovița și Pângărați, îi prăznuiau anual la data săvârșirii sale.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi. Amin.

Canonul Sfântului Simeon

Cântarea a 7-a

Cinstim ostenelile tale, Sfinte prea cuvioase părinte Simeoane, lăudăm viața ta sihăstrească, ne închinăm în fața icoanei tale și împreună cu Sfântul voievod Ștefan, cinstim moaștele tale; roagă-te pentru lume și mănăstirea ta care te cinstește atât de mult.

Departe de sihăstria ta, înconjurat de fiii tăi duhovnicești, care te-au urmat în pribegie, ți-ai dat sufletul în mâinile lui Hristos pe care L-ai iubit, părinte Simeoane, iar acum fiind împreună cu sfinții cuvioși părinți roagă-te pentru fiii tăi care te laudă cu adevărat.

Întru tine, părinte, S-a odihnit Hristos împreună cu Tatăl și cu Duhul, iar inima ta cer s-a arătat care a încăput pe Dumnezeu; roagă-te și pentru noi să odihnim pe Duhul Sfânt în inimile noastre cele slăbănogite de păcate și de patimi.

A Născătoarei

Cuvine-se să te fericim, Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, că ai născut nouă pe Mântuitorul sufletelor noastre, pe care nu înceta a-L ruga, împreună cu Sfântul cuvios Simeon, pentru cei ce cântăm prea sfântă nașterea ta.

Canonul Sfântului Amfilohie

Cântarea 7-a

În ceasul cel din urmă, când voi ieși din trup, să-mi stai înainte împreună cu Sfântul cuvios Simeon, ca nu cumva îngerii întunericului să ia smeritul meu suflet din cauza lenevirii mele și să-l ducă în chinurile cele veșnice.

Nevoința ta cine o va spune sau dragostea ta pentru toată lumea cine o va putea scrie în cuvinte? Primește măcar suspinul nostru ca o rugăciune și-l du înaintea lui Hristos Dumnezeu, pe care tu L-ai iubit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe tine te avem ocrotire și în ispite sprijin, cuvioase Amfilohie, tu, împreună cu Sfântul Simeon ați ridicat din nou la viață mănăstirea voastră, cea pustiită de necredincioși; pentru aceasta Îl slăvim pe Hristos,împreună cu Tatăl și cu Duhul, care v-a rânduit ocrotitori ai noștri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Înaintea minunii merge minunea, căci cu darul dumnezeiesc cea stearpă mai înainte a născut Fecioară, pe ceea ce prin naşterea sa s-a arătat nouă solitoare mântuirii, care ne scapă din nevoi și din primejdii, căreia îi cântăm: Mărire naşterii tale, mărire fecioriei tale, Maică nenuntită.

Catavasie: Nebuna poruncă a tiranului celui păgân, pe popoare le-a tulburat, suflând cu îngrozire şi cu hulă urâtă împotriva lui Dumnezeu; însă pe cei trei tineri nu i-a înfricoşat mânia cea de fiară, nici focul cel mistuitor; ci, cu duh de rouă aducător, ce împotrivă răsuna, împreună cu focul fiind, cântau: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor şi al nostru, bine eşti cuvântat.

Canonul Sfântului Simeon

Cântarea a 8-a

Moaștele tale s-au arătat comoară de mult preț, părinte, pe care Sfântul voievod Ștefan în cetatea Sucevei le-a așezat, cinstindu-le cu evlavie și mai ales, cu dragostea ce avea către tine mai înainte, pe când erai în trup, Sfinte Simeoane.

Deși nu avem sfintele tale moaște, dar avem viața ta cea plăcută lui Dumnezeu și icoana ta, părinte Simeoane. Așa cum ai ajutat Sfântului voievod Ștefan să biruiască pe vrăjmașii văzuți, ajută-ne și nouă, care cu credință sărutăm icoana ta, să biruim pe vrăjmașii cei nevăzuți care neîncetat se ridică împotriva noastră.

Te chemăm în ajutor, Sfinte prea cuvioase părinte Simeoane, împreună cu Sfântul voievod Ștefan; nu ne lăsați în vâltoarea ispitelor și a încercărilor de tot felul, păziți pe bine credincioșii creștini, nu ne părăsiți în această vale a plângerii ci ne scoateți la lumina bucuriei celei neîncetate a celor ce-L slăvesc pe Hristos.

A Născătoarei

Naşterea ta, Născătoare de Dumnezeu, ca un semn de bucurie lumii se arată. Tu eşti bucuria noastră, tu eşti nădejdea noastră, sprijinul şi scăparea celor ce-ți cântă cu dreaptă credință: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Canonul Sfântului Amfilohie

Cântarea 8-a

Pilda sfinților sihaştrii ai urmat şi ca un cerb lângă izvoare apelor aşa ai alergat la Pângărați în sihăstrie unde, prin nevoințe duhovnicești, la aceeaşi înălțime a smereniei cu toți sfinții te-ai asemănat.

Focul inimii te ardea, părinte, şi ca un serafim te aprindeai de dragoste pentru Dumnezeu; arde cu focul rugăciunii tale patimile noastre cele trupeşti şi pune pe fugă pe diavolii care ne ispitesc pe noi, aprinzând în inima noastră focul dragostei dumnezeieşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiii tăi duhovnicești din cele două mănăstiri unde tu te-ai nevoit se adună astăzi împreună la pomenirea ta şi slăvesc pe Dumnezeu în cântări de laudă, că te-au primit pe tine mijlocitor şi ocrotitor pentru cei ce viețuiesc într-însele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu puterea lui Dumnezeu, deschizându-se pântecele cel sterp, rodeşte nouă pe cea cu totul luminată, Născătoarea de Dumnezeu, fecioreasca uşă, prin care a venit la noi, cei de pe pământ, Cuvântul, întrupându-se în chip de negrăit.

Catavasie:

Stih: Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe El întru toţi vecii.

Binecuvântaţi, tineri, cei întocmai cu numărul Treimii, pe Făcătorul, Dumnezeu Părintele; lăudaţi pe Cuvântul, cel ce S-a pogorât şi focul în rouă l-a prefăcut; şi prea înălţaţi pe Duhul cel Preasfânt, care dă viaţă tuturor întru toţi vecii.

Canonul Sfântului Simeon

Cântarea a 9-a

Ca cel ce eşti împreună cu cetele sfinţilor, părinte Simeoane şi împodobit cu negrăită frumusețe, ție ne rugăm: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, împreună cu toți sfinții să împodobească sufletele noastre cu negrăita frumusețe a harului dumnezeiesc.

În cetatea Sucevei, ca o comoară de mult preț, se păzesc moaștele tale, Sfinte părinte Simeoane, iar nouă, pentru că suntem nevrednici, ne-ai lăsat pilda vieții tale, pe care o lăudăm astăzi în cântări. Nu ne lăsa, sfinte, lipsiți de rugăciunile tale.

Adunarea celor ce viețuiesc în mănăstirea ta se bucură astăzi de pomenirea ta, că tu, părinte, după trecerea la cele veșnice, ca un bun păstor, nu ai părăsit-o, ci o ocârmuiești totdeauna și o păzești cu rugăciunile tale către Dumnezeu.

A Născătoarei

Mântuiește-mă pe mine, care sunt în viforul tuturor dezmierdărilor, Maică și Fecioară prea binecuvântată, că mă închin cu credință sfintei nașterii tale, care bucură sărmanul sufletul meu și te laudă și-ți strigă neîncetat; Bucură-te, ceea ce ești Născătoare de Dumnezeu cu adevărat!

Canonul Sfântului Amfilohie

Cântarea 9-a

La pomenirea ta, Sfinte Amfilohie, am venit cu toții ca la un izvor din care luăm cele de trebuință; celor bolnavi dă-le tămăduire, celor mâhniți mângâiere, călătorilor, povățuire, monahilor neascultători iertare și tuturor prin rugăciunile tale, mântuire sufletelor.

Astăzi bine credincioși de pretutindeni se adună la locul nevoinței tale și de acolo luând pilda vieții tale, se îndreaptă pe cărarea virtuților, lăsând calea păcatelor, laudă de mulțumire aducând Celui ce te-a prea mărit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cinstim viața ta în care Tatăl, împreună cu Fiul și cu Duhul este slăvit, cu cântări duhovnicești împodobim praznicul tău, ne minunăm de nevoința ta sihăstrească și te rugăm să nu ne uiți în rugăciunile tale înaintea lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fecioara Maria și Născătoarea de Dumnezeu cu adevărat, ca un nor al luminii, astăzi a strălucit nouă și din cei drepți a ieșit spre lauda noastră. Nu va mai fi osândit Adam, că Eva din legături s-a dezlegat. Pentru aceasta glăsuim strigând cu îndrăzneală către cea singură curată: Bucurie vestește la toată lumea nașterea ta.

Catavasie: Rai de taină eşti Născătoare de Dumnezeu, care ai odrăslit nelucrat pe Hristos, de care lemnul Crucii cel de viaţă purtător pe pământ s-a sădit. Pentru aceasta, acum înălţat fiind, închinându-ne lui, pe tine te mărim.

Luminânda Sfinților:

Podobie: „Femei, ascultați...”

Ca niște crini cu bună miresmă ați răsărit în grădina Bisericii, prea cuvioșilor și ca niște stele mult luminoase străluciți pe cerul cel duhovnicesc, Simeoane fericite și Amfilohie, de Dumnezeu iubite; nu încetați a vă ruga pentru bine credincioșii creștini care laudă în cântări pomenirea voastră cea de fiecare an.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *a înaintea prăznuirii*

Să se veselească toată făptura, bucurie simțind, căci din Ana cea de Dumnezeu înțelepțită și din dumnezeiescul Ioachim, mai presus de nădejde se naște Maria cea prea cinstită și prea curata Născătoare de Dumnezeu; al cărei rod s-a făcut mântuire oamenilor, Hristos Dumnezeu, cel ce S-a întrupat dintr-însa în chip de negrăit.

La Laude

Se cântă **stihirile** pe 4, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune...

Părinte Simeoane, de Dumnezeu cugetătorule, la înălțimea cunoștinței de Dumnezeu ai ajuns prin nevoințele tale, pentru aceasta, atât în viață, cât și după a ta adormire, fiii tăi te-au cinstit cu laude și cântări duhovnicești, zicându-ți: Bucură-te, podoaba sihaștrilor și lauda pustnicilor.

Părinte Simeoane, prea bun păstor și de minuni făcător te-ai arătat în Moldova cea binecuvântată, cu îngerii împreună vorbitor, cu sihaștrii împreună locuitor, chip și pildă te-ai făcut fiilor tăi. Roagă-te și pentru cei ce-ți cântă cu dragoste: Bucură-te, acoperământ de rugăciune al obștii noastre, pe care o păzești neîncetat!

Părinte Amfilohie, cu ce cântări și laude se cuvine să te cinstim cu adevărat? Mai lesne este să tăcem și viața ta cea plăcută lui Dumnezeu s-o urmăm dar, deși a urma nevoinței tale nu putem, primește măcar de la noi această cântare: Bucură-te, părinte al părinților și inimă din care a curs rugăciunea ca un izvor nesecat.

Părinte Amfilohie, bărbătește și vitejește în sihăstrie te-ai luptat, vrăjmașilor nevăzuți te-ai făcut înfricoșat pentru că în haina smereniei te-ai îmbrăcat, patimile trupești din tinerețe ai călcat și la sfârșitul vieții desăvârșit prin virtuți te-ai arătat; ajută-ne și pe noi fiii tăi, care-ți cântăm: Bucură-te, că plin de darul Preasfântului Duh te-ai arătat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 5-lea*

Veniți toate cetele călugărilor, veniți toți iubitorii de praznic, vino iubitoare de Hristos ceată a pustnicilor, veniți mulțimi de credincioși să cinstim după cuviință pe Sfinții Simeon și Amfilohie, sihaștrii de la Pângărați, florile cele prea frumoase ce au crescut în grădina Moldovei pe care au împodobit-o prin duhovnicească lor viețuire și să le cântăm zicând: Bucurați-vă, crini de mult preț din ceata sihaștrilor; bucurați-vă, părinți desăvârșiți, rugători neadormiți pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *a înaintepăznuirii*

Cea mai înainte rânduită Împărăteasa tuturor, locașul lui Dumnezeu, din pântecele cel neroditor al Anei celei prea fericite, astăzi a ieșit dumnezeiască petrecere a Ființei celei pururea veșnice prin care iadul cel fără rușine a fost călcat și Eva cu

tot neamul la viață a fost adus. Acesteia după vrednicie să-i strigăm: Fericită ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău.

Doxologia mare, troparele, ecteniile și Apolisul. Ceasul întâi.

La Liturghie

Fericirile pe 8, din Canonul cuvioșilor Simeon și Amfilohie, 4 de la Cântarea a 3-a și 4 de la Cântarea a 6-a.

Prochimen, glasul al 4-lea: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioșilor Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie.

Din **Epistola întâia către Corinteni a Sfântului apostol Pavel** citire

I Corinteni: IX 2-12

Fraților
2. Dacă altora nu le sunt apostol, vouă, negreşit, vă sunt. Căci voi sunteţi pecetea apostoliei mele în Domnul.
3. Apărarea mea către cei ce mă judecă aceasta este.
4. N-avem, oare, dreptul, să mâncăm şi să bem?
5. N-avem, oare, dreptul să purtăm cu noi o femeie soră, ca şi ceilalţi apostoli, ca şi fraţii Domnului, ca şi Chefa?
6. Sau numai eu şi Barnaba nu avem dreptul de a nu lucra?
7. Cine slujeşte vreodată, în oaste, cu solda lui? Cine sădeşte vie şi nu mănâncă din roada ei? Sau cine paşte o turmă şi nu mănâncă din laptele turmei?
8. Nu în felul oamenilor spun eu acestea. Nu spune, oare, şi legea acestea?
9. Căci în Legea lui Moise este scris: "Să nu legi gura boului care treieră". Oare de boi se îngrijeşte Dumnezeu?
10. Sau în adevăr pentru noi zice? Căci pentru noi s-a scris: "Cel ce ară trebuie să are cu nădejde, şi cel ce treieră, cu nădejdea că va avea parte de roade".
11. Dacă noi am semănat la voi cele duhovniceşti, este, oare, mare lucru dacă noi vom secera cele pământeşti ale voastre?
12. Dacă alţii se bucură de acest drept asupra voastră, oare, nu cu atât mai mult noi? Dar nu ne-am folosit de dreptul acesta, ci toate le răbdăm, ca să nu punem piedică Evangheliei lui Hristos.

Evanghelia de la Luca

Luca: VII, 36-50

În vremea aceea,

36. Unul din farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce cu el. Şi intrând în casa fariseului, a şezut la masă.

37. Şi iată era în cetate o femeie păcătoasă şi, aflând că şade la masă, în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir.

38. Şi, stând la spate, lângă picioarele Lui, plângând, a început să ude cu lacrimi picioarele Lui, şi cu părul capului ei le ştergea. Şi săruta picioarele Lui şi le ungea cu mir.

39. Şi văzând, fariseul, care-L chemase, a zis în sine: Acesta, de-ar fi prooroc, ar şti cine e şi ce fel e femeia care se atinge de El, că este păcătoasă.

40. Şi răspunzând, Iisus a zis către el: Simone, am să-ţi spun ceva. Învăţătorule, spune, zise el.

41. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci.

42. Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci, care dintre ei îl va iubi mai mult?

43. Simon, răspunzând, a zis: Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult. Iar El i-a zis: Drept ai judecat.

44. Şi întorcându-se către femeie, a zis lui Simon: Vezi pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta şi apă pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă, cu lacrimi, Mi-a udat picioarele şi le-a şters cu părul ei.

45. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele.

46. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele.

47. De aceea îţi zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puţin, puţin iubeşte.

48. Şi a zis ei: Iertate îţi sunt păcatele.

49. Şi au început cei ce şedeau împreună la masă să zică în sine: Cine este Acesta care iartă şi păcatele?

50. Iar către femeie a zis: Credinţa ta te-a mântuit; mergi în pace.

Chinonicul: Întru pomenire veșnică va fi dreptul și de auzul de rău nu se va teme.

Sursa: Slujba Sfinților Simeon și Amfilohie de la Pângărați

Sursa:
http://www.sfintiromani.ro/ro/pagina/563/septembrie_simeon_si_amfilohie_slujba.html

Acatistul Sfinţilor cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi

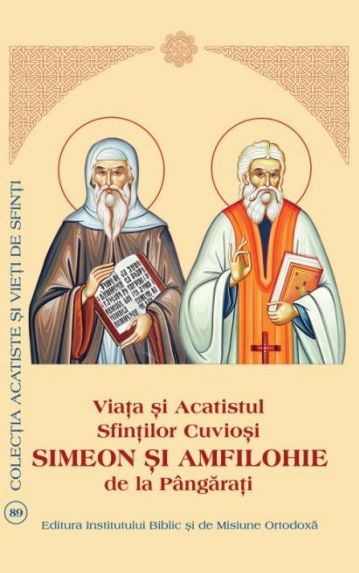

Acatistul Sfinţilor cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi - 7 septembrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=T4FCPAM3yXA

***

[Preotul, după ce își pune epitrahilul și felonul, deschide dvera și dă obișnuita binecuvântare din fața Sfintei Mese, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna, acum și puru rea și în vecii vecilor.
Strana: Amin.]

Dacă nu este preot de față, în locul binecuvântării de mai sus, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Apoi se rostesc rugăciunile începătoare:

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le împlineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.
[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este Împărăţia, şi puterea, şi slava: a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Strana: Amin.]

Dacă nu va fi preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi se zic troparele de umilinţă:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne

izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Simbolul credinţei

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

***Apoi:* Psalmul 142**

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Aliluia, aliluia, aliluia, slavă Ţie, Dumnezeule! (de 3 ori).

Şi îndată se cântă, pe glasul al 3-lea: ***Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori),*** *apoi:*

Troparul Sfinţilor cuvioşi părinţi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi, glasul al 3-lea: Cuvioşilor părinţi Simeon şi Amfilohie, cei ce aţi luminat pădurile Carpaţilor cu rugăciunile voastre şi aţi umplut de mireasmă duhovnicească toată valea Bistriţei, sfetnici de taină ai voievozilor şi făclii luminoase ale călugărilor şi credincioşilor evlavioşi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi, cei ce săvârşim cu dragoste sfântă pomenirea voastră!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *acelaşi glas*

Nu vom tăcea, Născătoare de Dumnezeu, pururea a spune puterile tale, noi, nevrednicii. Că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit dintru atâtea nevoi ? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi ? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu izbăveşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Apoi: ***Doamne, miluieşte !*** *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Condacele şi icoasele

Condacul 1

Apărătorilor noştri şi grabnic rugători către Dumnezeu, iubitorilor de nevoinţe, degrabă ajutători, cuvioşilor părinţi Simeon şi Amfilohie, acum, din suflet cântare de laudă să le aducem noi, zicând: ***Bucuraţi-vă, cuvioşilor părinţi, rugători către Dumnezeu pentru sufletele noastre!***

Icosul 1

Îngerească viaţă din copilărie iubind, cuvioase părinte Simeoane, ai dorit a te logodi cu Mirele cel ceresc şi pentru aceasta ai lepădat lumea şi cele ale ei, luând jugul cel uşor al lui Hristos, pentru care cântăm ţie:
Bucură-te, că din părinţi bine credincioşi te-ai născut;
Bucură-te, că pe Hristos din copilărie L-ai iubit;
Bucură-te, că din pământul Moldovei ai răsărit;
Bucură-te, iubitorule al marilor nevoinţe;
Bucură-te, împlinitorule al cereştilor făgăduinţe;
Bucură-te, al pustnicilor povăţuitorule;
Bucură-te, al sfintelor porunci împlinitorule;
Bucură-te, al vieţii monahiceşti următorule;
Bucură-te, al îngerilor râvnitorule;
Bucură-te, vas de Duhul Sfânt purtător;
Bucură-te, al rugăciunii neîncetate doritorule;
Bucură-te, de Dumnezeu cuvântătorule;
Bucură-te, al sfintelor porunci împlinitorule;
Bucură-te, părinte Simeoane, neîncetat rugătorule!

Condacul al 2-lea

Dorind să urmezi vieţii călugăreşti, cu mare râvnă ai urmat lui Hristos, răstignindu-ţi voia întru ascultare, omorându-ţi poftele trupului cu nevoinţa şi cântând neîncetat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Răsărind din părinţi drept-credincioşi în pământul Moldovei, cuvioase părinte Amfilohie, adus ai fost de aceştia lui Hristos ca un dar de mult preţ, împlinind prin aceasta dorinţa ta cea sfântă de a urma vieţii călugăreşti; iar noi, văzând dragostea ta pentru Hristos, îţi cântăm:
Bucură-te, că din copilărie pe Hristos L-ai iubit;
Bucură-te, că mirele Hristos în inima ta s-a odihnit;

Bucură-te, că ai fost ales de Duhul Sfânt;
Bucură-te, iubitorule al fecioriei;
Bucură-te, râvnitorule al călugăriei;
Bucură-te, pentru Hristos osârduitorule;
Bucură-te, următor al nevoitorilor;
Bucură-te, că îngerii, văzând alegerea ta, s-au bucurat;
Bucură-te, că îngerii pe Hristos L-au lăudat;
Bucură-te, a pustnicilor cunună;
Bucură-te, îndemn la faptă bună;
Bucură-te, părinte Amfilohie, neîncetat rugătorule!

Condacul al 3-lea

Veniţi, iubitorilor de nevoinţe, în această zi să-i lăudăm pe cei ce asemenea îngerilor pe pământ s-au arătat, pe luminătorii şi povăţuitorii monahilor, cununile Bisericii noastre, mijlocitorii înaintea tronului ceresc pentru sufletele noastre şi împreună cu ei să-I strigăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Copleşiţi fiind de grijile vieţii, înconjuraţi de ispite şi de necazuri, ne apropiem de voi, iubitorilor ai vieţii îngereşti, din inimă aducându-vă această cântare de laudă:
Bucuraţi-vă, întâistătători ai monahilor;
Bucuraţi-vă, îngeri în trup omenesc;
Bucuraţi-vă, diamante prea strălucitoare;
Bucuraţi-vă, crini bine mirositori ai faptelor bune;
Bucuraţi-vă, lucrători ai sfintelor porunci;
Bucuraţi-vă, locuitori ai Raiului;
Bucuraţi-vă, poame ale Împărăţiei cerurilor;
Bucuraţi-vă, cei asemenea marilor pustnici;
Bucuraţi-vă, luceferi ai cerului duhovnicesc;
Bucuraţi-vă, stele prea strălucitoare ale bolţii Bisericii;
Bucuraţi-vă, flori împodobite cu purpură cerească;
Bucuraţi-vă, râuri de înţelepciune;
Bucuraţi-vă, cuvioşi părinţi, rugători pentru sufletele noastre!

Condacul al 4-lea

Auzind, prea cuvioase părinte Simeoane, de nevoinţele pustnicilor din munţii Neamţului, focul dragostei dumnezeieşti în inima ta neîncetat se aprindea şi, dorind a urma nevoinţelor celor mai desăvârşite, ţi-ai plecat genunchii în faţa icoanei făcătoare de minuni a Sfintei Ana, cerând dumnezeiasca binecuvântare pentru a urma vieţii pustniceşti şi a-I cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Ca un cerb la izvoarele apelor, aşa ai alergat, părinte Simeoane, în adâncul pustiei, căutând loc prielnic sfintelor nevoinţe şi pregătindu-ţi inima pentru a primi lumina dumnezeiască, iar noi îţi cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, că mănăstirea metaniei tale o ai lăsat;
Bucură-te, că în singurătate ai alergat;
Bucură-te, că de Sfânta Ana ai fost binecuvântat;
Bucură-te, că Maica Domnului cu acoperământul ei te-a apărat;
Bucură-te, că de focul dragostei dumnezeieşti inima ta s-a aprins;
Bucură-te, de ispitele tinereţii neînvins;
Bucură-te, că la poalele muntelui Păru te-ai aşezat;
Bucură-te, că aici sihăstrie ai întemeiat;
Bucură-te, că peşteră în munte ai săpat;
Bucură-te, că din peşteră ai făcut ceresc palat;
Bucură-te, că mulţi monahi în ascultarea ta au intrat;
Bucură-te, al lor povăţuitor neîncetat;
Bucură-te, părinte Simeoane, neîncetat rugătorule!

Condacul al 5-lea

Bătrânii mănăstirii se bucurau, părinte Amfilohie, văzând în tine dorul după Hristos, căci, deşi tânăr fiind, harul Duhului Sfânt s-a sălăşluit deplin în tine, îndemnându-te să cânţi neîncetat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Lumina faptelor tale, părinte, s-a răspândit pretutindeni, pentru aceasta monahii tineri şi bătrâni veneau la tine ca la un izvor de înţelepciune, iar noi îţi aducem unele ca acestea:

Bucură-te, sfeşnic purtător de Hristos;
Bucură-te, cădelniţă de tămâie cu bun miros;
Bucură-te, privighetoare care-L laudă pe Hristos;
Bucură-te, cerească albină care ai adunat nectarul faptei bune;
Bucură-te, vultur ceresc;
Bucură-te, luptător neînvins de vrăjmaşii cei netrupeşti;
Bucură-te, lucrătorule al ţarinii duhovniceşti;
Bucură-te, iubitorule al ascultării;
Bucură-te, pildă de smerenie;
Bucură-te, porumbel al curăţiei;
Bucură-te, mireasma faptei bune;
Bucură-te, pom plin de roade duhovniceşti;

Bucură-te, părinte Amfilohie, neîncetat rugătorule!

Condacul al 6-lea

Următori făcându-vă Sfinţilor părinţi din vechime, v-aţi învrednicit a fi împreună cu ei în lumina lui Hristos, bucurându-vă de frumuseţile Raiului; aduceţi-vă aminte şi de noi, care cântăm cântare de laudă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Precum voi odinioară aţi cerut în ajutor rugăciunile Sfinţilor părinţi, aşa şi noi, care ne-am învrednicit a vă avea pe voi ocrotitori, ne rugăm să mijlociţi înaintea lui Hristos pentru cei care vă aduc această cântare:
Bucuraţi-vă, ascultătorii marelui Vasile;
Bucuraţi-vă, următorii cuvântătorului Grigorie;
Bucuraţi-vă, mustrători ai răutăţii ca şi Gură de Aur;
Bucuraţi-vă, iubitori ai tăcerii ca Sfântul Arsenie;
Bucuraţi-vă, râvnitori ai privegherii precum marele Antonie;
Bucuraţi-vă, povăţuitori ai obştii voastre ca slăvitul Eftimie;
Bucuraţi-vă, cei asemenea la obicei precum cuviosul Pahomie;
Bucuraţi-vă, locuitori împreună cu Daniil Sihastrul;
Bucuraţi-vă, că vă veseliţi împreună cu Sfântul Paisie de la Neamţ;
Bucuraţi-vă, ajutători ai săracilor precum Sfânta cuvioasă Parascheva;
Bucuraţi-vă, şi mijlociţi împreună cu toţi sfinţii pentru noi;
Bucuraţi-vă, cuvioşi părinţi, rugători pentru sufletele noastre!

Condacul al 7-lea

Adunându-se, cuvioase părinte Simeoane, mulţi iubitori ai ostenelilor călugăreşti şi neavând lăcaş de rugăciune, ai alergat, părinte, la Sfântul voievod Ştefan cel mare, care neîncetat zidea biserici, cerându-i ajutorul, iar el, văzând în tine darurile Preasfântului Duh, pe tine te-a miluit, iar lui Dumnezeu laudă a cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Biserică lui Dumnezeu ai ridicat, părinte Simeon, cu ajutorul Sfântului voievod Ştefan, luând ocrotitor pe Sfântul mare mucenic Dimitrie, care în vedenie ţi se arătase, iar noi, fiii tăi, întru căldura duhului, îţi cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, a noastră mângâiere;
Bucură-te, în rugăciuni neîncetată veghere;
Bucură-te, al monahilor păstor;
Bucură-te, al creştinilor povăţuitor;
Bucură-te, al mănăstirii tale ocrotitor;
Bucură-te, cu Sfântul voievod Ştefan cel mare împreună ctitor;

Bucură-te, al Moldovei luminător;
Bucură-te, blândule păstor;
Bucură-te, dulce ostenitor;
Bucură-te, că în peşteră te-ai nevoit;
Bucură-te, că cererile tale s-au împlinit;
Bucură-te, purtătorule de Dumnezeu părinte;
Bucură-te, părinte Simeoane, neîncetat rugătorule!

Condacul al 8-lea

Monahii schitului cuviosului Simeon, auzind despre înţelepciunea ta, cuvioase părinte Amfilohie, te-au ales să le fii păstor, iar tu, plin fiind de smerenie şi de ascultare, te-ai supus voii lui Dumnezeu şi ei, plini de recunoştinţă, au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Încredinţându-te voii lui Dumnezeu şi rugăciunilor Sfântului mare mucenic Dimitrie, ocrotitorul acestui sfânt lăcaş, ai păstorit cu smerenie şaizeci de ani turma lui Hristos, răbdând neîncetate ispite şi încercări, iar noi cu un glas cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, cel hrănit cu rugăciunea;
Bucură-te, cel împodobit cu înţelepciunea;
Bucură-te, postitorule;
Bucură-te, ostenitorule;
Bucură-te, cel mult răbdătorule;
Bucură-te, iubitorule al tăcerii;
Bucură-te, râvnitorule al privegherii;
Bucură-te, cel ce ai fost om ceresc;
Bucură-te, cel de toţi domnitorii miluit;
Bucură-te, al rugăciunii zid nebiruit;
Bucură-te, că te-ai învrednicit de vedenii dumnezeieşti;
Bucură-te, cel plin de daruri duhovniceşti;
Bucură-te, părinte Amhilohie, neîncetat rugătorule!

Condacul al 9-lea

Precum lumina străluceşte în întuneric, aşa şi faptele voastre au strălucit, de aceea domnii şi boierii, bogaţii şi săracii se hrăneau din cuvintele voastre cele pline de har, iar lui Dumnezeu cântau: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Necredincioşii nu se pricep să spună cum pământul românesc a odrăslit atâtea flori duhovniceşti cu care este împodobită Biserica lui Hristos, iar credincioşii aleargă către voi, Sfinţilor părinţi, aducându-vă această cântare de laudă:
Bucuraţi-vă, părinţi fericiţi;
Bucuraţi-vă, păstori desăvârşiţi;
Bucuraţi-vă, ai noştri păzitori;
Bucuraţi-vă, ai ţării noastre rugători;
Bucuraţi-vă, ai monahilor leneşi mustrători;
Bucuraţi-vă, sprijinitori ai celor râvnitori;
Bucuraţi-vă, ai ortodocşilor laudă;
Bucuraţi-vă, ai românilor pavăză;
Bucuraţi-vă, laudă a Mănăstirii Pângăraţi;
Bucuraţi-vă, tărie a credinţei noastre;
Bucuraţi-vă, a Raiului desfătare;
Bucuraţi-vă, stele de dumnezeiască lumină purtătoare;
Bucuraţi-vă, cuvioşi părinţi, rugători pentru sufletele noastre!

Condacul al 10-lea

Păgânii agareni venind asupra Moldovei, tu, cuvioase Simeon, ca un părinte iubitor de fii, ţi-ai adunat turma cuvântătoare şi ai fugit din faţa primejdiei în Ţara Ardealului, urmând cuvântului Mântuitorului, şi îndurând dureri sufleteşti şi trupeşti pentru ţara şi fiii tăi, ai dat laudă lui Dumnezeu pentru toate, zicând: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Fiind în amară pribegie, părinte Simeon, ţi-ai simţit sfârşitul aproape şi, adunându-ţi fiii tăi, le-ai dat sfatul cel mai de pe urmă, după care ţi-ai dat sufletul în mâinile lui Hristos, pe care L-ai iubit şi slujit din tinereţe, iar fiii tăi, fiind cuprinşi de jale, îţi cântau unele ca acestea:
Bucură-te, nădejdea noastră;
Bucură-te, scăparea noastră;
Bucură-te, al nostru mijlocitor;
Bucură-te, al nostru îndrumător;
Bucură-te, a noastră binecuvântare;
Bucură-te, a noastră aleasă floare;
Bucură-te, minte dumnezeiască;
Bucură-te, lumină cerească;
Bucură-te, că te-ai dus la odihnă;
Bucură-te, cerească grădină;
Bucură-te, că îngerii te-au primit;
Bucură-te, că la Hristos te-ai suit;

Bucură-te, părinte Simeoane, neîncetat rugătorule!

Condacul al 11-lea

Rugăciunea fiindu-ţi scăpare, cuvioase părinte Amfilohie, ai cerut de la Dumnezeu un ctitor pentru a ridica ceresc lăcaş de închinare, iar Dumnezeu, făcând voia celor ce-L iubesc pe El, a trimis pe voievodul Alexandru Lăpuşneanu, care a ridicat biserică obştii tale, iar tu, mulţumind lui Dumnezeu, ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

După zidirea bisericii, te-ai întors, părinte Amfilohie, la metania ta, unde ai petrecut în tinereţe, mai înainte cunoscând ieşirea ta din trup, ai lăsat cuvintele tale ca testament fiilor tăi, care cu lacrimi cântau unele ca acestea:
Bucură-te, că cerească chemare ai primit;
Bucură-te, că te-ai învrednicit de a Raiului desfătare;
Bucură-te, că pe diavoli i-ai biruit;
Bucură-te, că îngerii te-au primit;
Bucură-te, că pe fiii tăi cu sfaturi duhovniceşti i-ai întărit;
Bucură-te, că sfârşitul tău mai înainte l-ai cunoscut;
Bucură-te, că acest sfârşit ucenicului tău l-ai descoperit;
Bucură-te, că inima lui de întristare s-a umplut;
Bucură-te, a noastră mângâiere;
Bucură-te, a noastră milostivire;
Bucură-te, că locuieşti cu Sfinţii îngeri;
Bucură-te, că te rogi pentru cei săraci şi singuri;
Bucură-te, părinte Amfilohie, neîncetat rugătorule!

Condacul al 12-lea

În această zi a pomenirii voastre, ne apropiem de voi, Sfinţilor cuvioşi părinţi, cu căldura inimii, noi, cei cuprinşi de nenumărate încercări, boli, necazuri şi întristări, aducând lui Dumnezeu, cel ce v-a proslăvit pe voi, cântare: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

După ieşirea voastră din trup, Sfinţilor cuvioşi părinţi, cei ce v-au iubit nu v-au uitat pe voi, căci voievodul Ştefan cel mare şi sfânt aducând moaştele tale, Sfinte Simeoane, în cetatea Sucevei, le cinstea cu tămâieri şi rugăciuni pentru dragostea pe care a avut-o mai înainte către tine, iar fiii tăi cei sufleteşti, Sfinte părinte Amfilohie, ţi-au făcut slujbă de pomenire şi cinstire în tot anul. Acum şi noi cei de pe urmă ne alăturăm lor, aducându-vă cântare de laudă:
Bucuraţi-vă, scăparea noastră din nevoi;
Bucuraţi-vă, izbăvitori de cei vicleni şi răi;

Bucuraţi-vă, a rătăciţilor lumină;
Bucuraţi-vă, a monahilor pildă bună;
Bucuraţi-vă, ocrotitori ai sihaştrilor;
Bucuraţi-vă, miluitori ai săracilor;
Bucuraţi-vă, mângâierea necăjiţilor;
Bucuraţi-vă, a cuvioşilor cunună;
Bucuraţi-vă, a Moldovei roadă bună;
Bucuraţi-vă, sfătuitori de taină ai voievozilor;
Bucuraţi-vă, ai Mănăstirii Pângăraţi întemeietorilor;
Bucuraţi-vă, cuvioşi părinţi, rugători pentru sufletele noastre!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, prea fericiţilor părinţi Simeon şi Amfilohie, primiţi a noastră umilă rugăciune şi mijlociţi înaintea lui Dumnezeu să ne izbăvească de toată ispita, scoţându-ne din chinul ce va să fie pe noi toţi cei ce vă lăudăm şi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice:

Icosul 1
Îngerească viaţă din copilărie iubind, cuvioase părinte Simeoane, ai dorit a te logodi cu Mirele cel ceresc şi pentru aceasta ai lepădat lumea şi cele ale ei, luând jugul cel uşor al lui Hristos, pentru care cântăm ţie:
Bucură-te, că din părinţi bine credincioşi te-ai născut;
Bucură-te, că pe Hristos din copilărie L-ai iubit;
Bucură-te, că din pământul Moldovei ai răsărit;
Bucură-te, iubitorule al marilor nevoinţe;
Bucură-te, împlinitorule al cereştilor făgăduinţe;
Bucură-te, al pustnicilor povăţuitorule;
Bucură-te, al sfintelor porunci împlinitorule;
Bucură-te, al vieţii monahiceşti următorule;
Bucură-te, al îngerilor râvnitorule;
Bucură-te, vas de Duhul Sfânt purtător;
Bucură-te, al rugăciunii neîncetate doritorule;
Bucură-te, de Dumnezeu cuvântătorule;
Bucură-te, al sfintelor porunci împlinitorule;
Bucură-te, părinte Simeoane, neîncetat rugătorule!

Condacul 1
Apărătorilor noştri şi grabnic rugători către Dumnezeu, iubitorilor de nevoinţe, degrabă ajutători, cuvioşilor părinţi Simeon şi Amfilohie, acum, din suflet cântare

de laudă să le aducem noi, zicând: ***Bucuraţi-vă, cuvioşilor părinţi, rugători către Dumnezeu pentru sufletele noastre!***

Şi această rugăciune:

Rugăciune către Sfinţii cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi

Sfinţilor prea cuvioşi părinţi Simeon şi Amfilohie, primiţi a noastră rugăciune şi mijlociţi nouă mila Celui Preaînalt. Izbăviţi-ne cu rugăciunea voastră, prea cuvioşilor, de relele ce vin asupra noastră, ca neîncetat să vă lăudăm pe voi. Ştiţi neputinţa firii noastre, dar şi credinţa noastră o vedeţi şi suspinurile noastre le auziţi; nu ne lăsaţi, Sfinţilor părinţi, când alergăm la voi.

Rugaţi-vă Mântuitorului Iisus Hristos pentru noi, nevrednicii, să ierte greşelile noastre şi să ne dea dragoste curată şi putere a face tot binele spre slava Preasfântului Său nume.

Ne rugăm vouă: ajutaţi-ne, Sfinţi părinţi, că deşi am greşit din ispita celui rău, dar cu inima zdrobită la voi alergăm să ne ocrotiţi de săgeata cea ucigătoare a vrăjmaşului care răneşte de moarte sufletele noastre; izbăviţi-ne de neputinţele noastre sufleteşti şi trupeşti, mijlociţi pentru Ţara în care v-aţi născut şi v-aţi desăvârşit, ocrotiţi mănăstirea întemeiată de voi şi pe toţi creştinii care aduc slavă, mulţumită şi închinăciune Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi apoi se face Otpustul: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfinţilor cuvioşi Simeon şi Amfilohie şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Sursa:
http://www.sfintiromani.ro/ro/pagina/307/septembrie_simeon_si_amfilohie_acatistul.html

https://ziarullumina.ro/teologie-si-spiritualitate/rugaciuni/acatistul-sfintilor-cuviosi-simeon-si-amfilohie-de-la-pangarati-7-septembrie-156826.html

Imnografie

Sinaxar - Sfinții cuvioși Simeon și Amfilohie de la Pângărați - 7 septembrie: **https://www.trinitas.tv/sfintii-cuviosi-simeon-si-amfilohie-de-la-pangarati-7-septembrie/**

Sfinţii cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi - Viaţa şi nevoinţele

Sfântul cuvios Simeon de la Pângăraţi

Sfântul cuviosul părintele nostru Simeon s-a născut la începutul secolului al XV-lea, într-un sat din apropierea oraşului Piatra Neamţ, pe când conducea Ţara Moldovei evlaviosul domn Alexandru cel bun.

Încă din tinereţe şi-a arătat dragostea şi râvna pentru cele dumnezeieşti, alegând viaţa monahală şi intrând în obştea Mănăstirii Bistriţa. Aici s-a nevoit în viaţa de ascultare şi a sporit duhovniceşte, tăindu-şi patimile şi voia proprie.

Născându-se într-însul dorul după liniştea pustiei, a luat binecuvântare de la egumenul Mănăstirii Bistriţa şi, împreună cu încă doi ucenici ai săi, la anul 1432, în zilele lui Iliaş voievod, fiul lui Alexandru cel bun, s-a retras în isihie, pe un picior mai ridicat al malului stâng al pârâului Pângăraţi, la poalele muntelui numit „Păru”, la 5 km depărtare de mănăstirea sa.

Aici, cuviosul şi-a făcut o chilie din bârne de brad, într-o poiană înconjurată de păduri seculare, unde s-a nevoit cu ucenicii săi, după voia lui Dumnezeu, în necontenite rugăciuni şi în cugetarea celor cereşti.

Sporind mult cu darul Sfântului Duh, ajungând sihastru desăvârşit şi dascăl iscusit al rugăciunii inimii, s-au adunat în jurul lui ucenici iubitori de linişte, aşezământul lui fiind cunoscut timp de 29 de ani sub numele de „Sihăstria lui Simeon”.

Auzind Sfântul domnitor Ştefan cel mare de nevoinţa cuviosului şi înştiinţându-se că nu are biserică unde să se roage cu ucenicii săi, în anul 1461, i-a dăruit bani şi ajutor să înalţe o mică biserică de lemn, hramul ei fiind aşezat, în urma unei vedenii, în cinstea Sfântului mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir.

Terminându-se biserica în acelaşi an, a fost sfinţită la 26 octombrie de mitropolitul Teoctist I, când a hirotonit în preot pe Simeon, care a devenit astfel primul întemeietor şi egumen al Mănăstirii Pângăraţi, ce s-a numit până în 1508 „Schitul lui Simeon”.

Ca părinte duhovnicesc şi începător al vieţii pustniceşti la Pângăraţi, a adunat în jurul său mulţi ucenici iubitori de Hristos şi de linişte.
Atât de mult a sporit cuviosul Simeon cu nevoinţa, cu rugăciunea şi cu darul Duhului Sfânt, încât s-a învrednicit de harisma vindecării bolilor şi a înainte-vederii. Pentru aceea veneau la chilia sa mulţi suferinzi şi se făceau sănătoşi cu rugăciunea lui.

Veneau încă şi credincioşi din sate şi chiar dregători din sfatul ţării ca să ceară binecuvântare şi cuvânt de folos, căci era iscusit rugător şi povăţuitor de suflete. Pentru aceea şi Sfântul Ştefan cel mare, domnul Moldovei, îl iubea şi, adeseori, îi cerea sfatul şi rugăciunea pentru el şi pentru ţară, care era mereu ameninţată de păgâni.

Prin îngăduinţa lui Dumnezeu, în anul 1476 au năvălit turcii asupra Moldovei şi, „pentru păcatele poporului”, l-au biruit pe Ştefan cel mare în luptele de la Răz-boieni. Văzând primejdia aceasta, cuviosul Simeon şi-a luat ucenicii, s-a rugat lui Dumnezeu pentru domn şi pentru ţară ca să-i scape din mâinile cotropitorilor, apoi au trecut peste Carpaţi în Transilvania, stabilindu-se la Mănăstirea Caşiva, unde, după puţin timp, s-a mutat cu pace la cereştile locaşuri, în toamna aceluiaşi an, 1476, intrând în ceata cuvioşilor Părinţi. După adormirea sa, a fost îngropat de ucenicii săi cu cinste în acea mănăstire.

Sfinţenia cuviosului Simeon se arată şi prin aceea că, după moarte, a strălucit şi prin sfintele sale moaşte, care au fost cinstite de Ştefan voievod.

Despre aducerea moaştelor Sfântului Simeon ne spune ieromonahul Atanasie, în Cuvântul despre zidirea Sfintei Mănăstiri Pângăraţi: „După ce s-au întors turcii şi s-a potolit vrajba robiei şi s-a făcut pace, atunci a trimis Ştefan voievod şi i-a adus sfintele lui moaşte într-o raclă cinstită şi le ţinea în vistieria sa cu cinste. Apoi, luând o parte din sfintele lui moaşte, le-a oprit pentru blagoslovenie şi cu aromate cu bune miresme şi cu tămâie le tămâia totdeauna spre credinţa şi buna întărire a dreptei-credinţe a domniei sale, iar mai vârtos pentru dragostea şi căldura duhov-nicească ce avea mai-nainte către dânsul; iar rămăşiţa sfintelor lui moaşte cu cuviinţă sfinţită şi cu cinste le-a îngropat în cetatea Socevei”.

Această aducere a sfintelor lui moaşte se pare că a avut loc spre sfârşitul anului 1484, când se ştie că ucenicii cuviosului s-au întors din nou la sihăstria lor, întemeiată de Sfântul Simeon ieroschimonahul.

Sfântul cuvios Amfilohie de la Pângăraţi

Sfântul cuviosul părintele nostru Amfilohie de la Pângăraţi s-a născut în anul 1487, undeva în partea de nord a Moldovei. Viaţa monahală şi-a început-o de foarte tânăr, la Mănăstirea Moldoviţa, de unde a venit la Pângăraţi, în anul 1508. Aici a fost ales, de către toţi, ocârmuitor, conducând obştea mănăstirii timp de 56 de ani.

Despre el vorbeşte ieromonahul Anastasie de la Mănăstirea Moldoviţa, care l-a cunoscut personal: „Din copilăria sa s-a nevoit în viaţa călugărească, fiind mărturisit de toţi pentru faptele lui cele bune. Şi era scriitor foarte iscusit şi ştia meşteşug a lucra la lemn şi era cinstit de toţi Domnii şi miluit, dară de carte om prost se arăta. Şi până la bătrâneţe bine şi-a ocârmuit viaţa sa; în foame şi în sete, în răbdare şi întru osteneale, întru toată nevoinţa duhovnicească. Şi de la draci năpăşti şi ispite multe a răbdat până la moarte. Şi sfârşitul vieţii sale bine au săvârşit: că a dat ţărna ţărnei şi s-a dus în calea cea lungă a părinţilor, luându-şi plata ostenelilor sale de la Dreptul Judecător şi cu cinste fiind îngropat de ucenicii săi”.

Nevoinţele sale nu au fost trecute cu vederea de Stăpânul tuturor, ci au atras cu ele purtarea Sa de grijă şi ocrotirea Sfântului Dimitrie, patronul mănăstirii, care, prin arătare dumnezeiască, i-a cerut domnitorului Alexandru Lăpuşneanu să zidească la Pângăraţi o biserică în numele său pe locul celei vechi de lemn, care fusese arsă de turci.

Pe când voievodul se afla în târgul Pietrei, precum aveau obicei Domnii Moldovei a umbla pe la târguri şi cetăţi din vremi de demult, „când a fost luna lui Octombrie, în 22 de zile, la miezul nopţii, i s-a arătat lui în vis un voinic cu veşminte albe îmbrăcat şi foarte frumos, cu dumnezeiască slavă împodobit şi i-a zis lui: Scoală-te, voievodule, şi degrab să mergi la Pângăraţi, unde petrece un sihastru Amfilohie aproape de 50 de ani, şi să zideşti întru numele mieu biserica pe locul unde am avut mai-nainte făcută de bătrânul Ştefan voievod în zilele stareţului Simeoan ieromonah. (…)

Iară Domnul Alexandru cu glas lin l-au întrebat, zicând: Cine eşti, doamne, cu atâta dumnezeiască podoabă îmbrăcat şi cu slavă împodobit?

Iar el i-au răspuns: Eu sunt Sfântul Dimitrie, mucenicul lui Hristos şi ostaş, şi de la Maximilian muncitorul, pentru Hristos, în cetatea Solonului (Tesalonic) în temniţă am fost închis şi muncit şi în coastă împuns, carele în toată lumea şi în toată marginea se slăveşte numele mieu şi în pământul acesta numai în pustie biserică nu am. (…)
Şi în grabă şi singur Domnul şi cu toţi boiarii au sosit la Sihastrul Amfilohie şi au început a-i spune vedenia, zicând: Măcar că eu, cinstite părinte, n-am dat crezării îndată visul, (pentru că) Sfânta Scriptură şi Părinţii noştri cei duhovniceşti ne învaţă pe noi să nu credem visurile, iar eu am adunat pe credincioşi boiarii miei şi pe filosofi şi toţi au judecat că de la Dumnezeu este şi foarte ne-am bucurat.

Acestea grăind amândoi, au zis şi sihastrul că de la Dumnezeu este vedenia. Şi de multă bucurie şi veselie s-au umplut şi s-au aprins de dumnezeiescul Duh cele dinăuntru ale lor şi s-au cuprins şi mult au plâns. Şi pentru mântuirea sufletului nu puţin au vorbit, încă şi pentru deşertăciunea lumii aceştia din destul au vorbit: cum că trece ca o umbră lumea aceasta şi viaţa noastră ca praful şi ca fumul se stinge; şi cum blagocestivii împăraţi au zidit sfintele mănăstiri şi cu Dumnezeu s-au unit şi Biserica sobornicească întru una au adunat şi au împreunat pre sfintele şapte soboare cu Sfinţii părinţi şi până astăzi, zice, se ţin dogmele cu rugăciunile Sfinţilor părinţi, precum şi Hristos au făgăduit Sfinţilor apostoli, iar mai vârtos nouă, păcătoşilor, că va fi cu noi până la sfârşitul veacului. (…)

Şi fără de număr din Sfintele Scripturi au grăit. Şi, după plânsul cel de mângâiere şi după voroava cea duhovnicească, de multă bucurie umplându-se, au făcut masă mare împărătească marele voievod la sihastrul şi stareţul Amfilohie. (…)

Şi apoi au întrebat pe sfântul stareţ, marele voievod Alexandru: Fost-au înainte vreme şi mai înainte de tine vieţuitori călugări pe locul acesta, au n-au fost? Iar el pre amăruntul i-au povestit pentru viaţa Sfântului Simeon preotul".

„Cu bunăvoirea lui Dumnezeu şi cu sporirea Preasfântului Duh şi cu ajutorul Sfântului mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir, ostaşul lui Hristos, s-au zidit şi s-au săvârşit Sfânta Mănăstire întru numele sfântului mucenic şi s-au sfinţit de Grigorie, mitropolit al Socevei în anul 1560 din porunca lui Alexandru voievod".

În anul 1566, cuviosul Amfilohie Sihastrul, cunoscând că i se apropie sfârşitul vieţii, a adunat pe toţi fiii săi duhovniceşti şi le-a dat cuvântul său cel mai de pe urmă. Apoi, sărutându-i cu lacrimi, a lăsat egumen la Pângăraţi în locul său pe ieromonahul Teodorit, ucenicul său, iar el s-a retras la Moldoviţa, mănăstirea lui de metanie.

Acolo, fericitul Amfilohie a primit marele şi îngerescul chip al schimniciei sub numele de Enoh, ca cel ce întotdeauna se înalţă cu inima şi cu dorirea către cele cereşti, adăugând osteneli peste osteneli, timp de încă patru ani de zile.
Iar în anul 1570, aflând de la Duhul Sfânt ceasul morţii sale, s-a împărtăşit cu Sfintele Taine şi şi-a dat cu pace sufletul său în braţele Domnului nostru Iisus Hristos, în 7 septembrie, la şapte ceasuri din noapte, în zilele lui Bogdan voievod.

Iar despre sfârşitul său minunat dă mărturie ieromonahul Anastasie astfel: „Acestea toate mi le-au spus mie părintele Amfilohie şi stareţ de la Sfânta Mănăstire Pângăraţi mie, smeritului ieromonah Anastasie de la Mănăstirea Moldoviţei, mult păcătosului şi întru tot netrebnicului, că mare dar au luat bătrânul Amfilohie mainainte de mutarea sa, că vremea şi ziua mutării sale au spus-o mie, smeritului Anastasie, şi nimenea să nu fie necredincios ca să nu cadă în ispită, că întru adevăr toate acestea adevărate sunt. Acestea toate le-am scris pentru ca să nu se uite mai pre urmă, în urma acestui neam, şi oricine vor vrea să râvnească acestor Sfinţi părinţi".

Întrucât cuviosul Amfilohie a fost cinstit încă din viaţă ca sfânt, îndată după mutarea sa din trup, părinţii celor două mănăstiri, Moldoviţa şi Pângăraţi, îl prăznuiau anual la data săvârşirii sale.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi! Amin.

Sursa: Sfinţii ocrotitori ai Moldovei

Sfinții Simeon și Amfilohie de la Pângărați - drumul spre sfințenie

Întemeietor și prim egumen al Mănăstirii Pângărați, Sfântul Simeon, precum și Sfântul Amfilohie, cel care a condus mănăstirea timp de 56 de ani, fac parte dintre sfinții români cei mai cunoscuți și iubiți, lucrarea lor duhovnicească rămânând vie până astăzi.

***

Născut la începutul secolului al XV-lea, în apropiere de Piatra Neamț, Sfântul Simeon s-a retras împreună cu doi ucenici în pustia de la poalele Muntelui Paru, lângă Mănăstirea Bistrița. Cu ajutorul primit de la Sfântul Ștefan cel mare, a reușit să ridice o biserică închinată Sfântului mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir. Hirotonit preot, Sfântul Simeon a fost întemeietorul și primul egumen al Mănăstirii Pângărați. Plecat în Transilvania, din pricina invaziei otomane, a rămas la Mănăstirea Casiva până când a trecut la cele veșnice.

Sfântul Amfilohie, născut spre finalul secolului al XV-lea, a intrat de tânăr în obștea Mănăstirii Pângărați și a ajuns să o conducă vreme de 56 de ani. În urma unei descoperiri de la Dumnezeu, în locul bisericii vechi, de lemn, care fusese arsă de turci, a fost zidită una nouă, cu ajutorul domnitorului Alexandru Lăpușneanu. Știind că urma să treacă la cele veșnice, Sfântul Amfilohie s-a retras în ultimii patru ani la Mănăstirea Moldovița, pregătindu-se pentru viața cea veșnică.

Sfinţii Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi (7 septembrie)

Ieromonahul Amfilohie - Primul egumen al Mănăstirii Pângăraţi († 1570)

Rămânând Schitul cuviosului Simeon de la Pângăraţi multă vreme fără egumen, în anul 1514, a venit de la Mănăstirea Moldoviţa un ieromonah şi dascăl învăţat, anume Amfilohie. Acesta a povăţuit Sihăstria lui Simeon timp de 52 de ani, mărind numărul călugărilor la 40 de rugători şi făcându-se tuturor părinte şi dascăl luminat şi sfânt.

Însă, neavând schitul biserică încăpătoare, s-a rugat cuviosul Amfilohie multă vreme Sfântului mucenic Dimitrie să-i trimită un om milostiv pentru a-l ajuta să zidească o biserică nouă din piatră.

Pe la anul 1560, spune tradiţia, zăbovind domnitorul Alexandru Lăpuşneanu la Piatra Neamţ, i s-a arătat marele mucenic în vis şi i-a poruncit să zidească o biserică de piatră la Schitul lui Simeon. Aşa s-a înnoit această sihăstrie sub egumenia lui Amfilohie, luând denumirea de Mănăstirea Pângăraţi.

Apoi, ieromonahul Amfilohie, întemeind aici obşte cu înaltă viaţă duhovnicească şi lăsând bună rânduială, s-a retras la metanie, a primit îngerescul chip al schimniciei cu numele de Enoh şi, mai trăind 4 ani, a adormit cu pace în anul 1570, septembrie 7, cunoscându-şi dinainte sfârşitul.

Iată ce scrie ieromonahul Anastasie, egumenul Mănăstirii Moldoviţa, despre sfârşitul minunat al cuviosului Amfilohie: „…Acestea toate mi le-au spus mie părintele Amfilohie, stareţ de la Sfânta Mănăstire Pângăraţi, mie, smeritului ieromonah Anastasie de la Mănăstirea Moldoviţa, mult păcătosului şi întru tot netrebnicului, că mare dar a luat bătrânul Amfilohie mai înainte de mutarea sa, că vremea şi ziua mutării sale au spus mie, smeritului Anastasie, şi nimenea să nu fie necredincios ca să nu cadă în ispită, că întru adevăr toate acestea adevărate sunt. Acestea toate le-am scris pentru ca să nu se uite mai pre urmă, în urma acestui neam, şi oricine vor vrea, să râvnească acestor Sfinţi părinţi.

Pentru aceasta mă rog, părinţi şi fraţi, celor bătrâni, ca părinţilor; celor de mijloc, ca fraţilor, şi celor tineri, ca fiilor. Din toate, precum ne va învrednici Duhul Sfânt, ca să ne nevoim întru pocăinţă şi întru mărturisire să petrecem totdeauna, ziua şi noaptea, până la sfârşitul nostru. Şi să avem în mintea noastră aceste trei porunci: cum va vrea sufletul nostru să se despartă de trup, şi cum va vrea să întâmpine pe Hristos în văzduh, şi cum vom da răspuns pentru păcatele noastre. Şi iară (alte) trei porunci: cum va să cerce Dumnezeu credinţa dreaptă de la suflet, şi adevărul din (de pe) limbă şi curăţia trupului; că acolo faptele se vor întreba şi gândurile se vor ispiti, că nu este nimic nearătat înaintea lui Dumnezeu. Ci toate vor fi de faţă, toate goale vor fi faptele noastre înaintea noastră.

Şi au vieţuit stareţul Amfilohie, care din schimnicie s-au numit Enoh, 56 de ani (în călugărie), dar la mănăstirea noastră Moldoviţa, 4 ani, de unde au luat chipul îngeresc. Şi de toţi anii lui au avut 83 … şi sfârşitul vieţii sale bine au sfârşit. Că au dat ţărâna ţărânei şi s-au dus în calea cea lungă a părinţilor, luându-şi plata ostenelilor sale de la dreptul Judecător, şi cu cinste s-au îngropat de ucenicii săi.

Şi, prin rugăciunile acestui sfânt părinte, să acopere Domnul pe toţi ortodocşii domni ai Moldovei, cei ce s-au învrednicit a domni întru acest pământ, şi întru toată lumea dreptcredincioşi domni, cei ce vieţuiesc întru dreaptă credinţă. Şi tuturor ortodocşilor creştini, care sunt turma lui Dumnezeu, care ne-au răscumpărat cu cinstit sângele Său, de blestemul legii şi din mâna diavolului ne-au izbăvit.

Pentru aceasta să nu ne ruşinăm de marele nume, că pentru Hristos ne numim creştini, precum au zis Sfântul Grigorie Teologul. După sfinte poruncile Lui totdeauna a umbla, să ne nevoim până la ieşirea noastră, după cum ne învaţă Sfânta Evanghelie, şi El ne va judeca în ziua cea de apoi. Numai mila lui Dumnezeu şi acoperământul prea curatei Maicii Lui să ne acopere pre noi păcătoşii până la sfârşitul veacului, după făgăduinţa Lui cea nemincinoasă.

Acest sfânt stareţ al acelui loc, Amfilohie, şi în schimă, Enoh, s-au mutat la veşnicele lăcaşuri la leat 7079 (1570), septembrie 7, în zilele lui Bogdan voievod, la şapte ceasuri din noapte, după cum singur şi-au arătat mutarea.

Iar pomenirea lui s-au aşezat să se facă în ziua Naşterii Născătoarei de Dumnezeu, septembrie 8, în toţi anii până va fi sfânta mănăstire (Pângăraţi) iar nameastnic (egumen) în locul lui s-au pus preotul Teodor de la Mănăstirea Bistriţa".

Cuviosul Simeon Sihastrul - Întemeietorul Mănăstirii Pângăraţi (secolul al XV-lea)

Acest renumit sihastru s-a nevoit mai întâi în obştea Mănăstirii Bistriţa. Apoi, auzind despre cuviosul Iosif cu cei 17 ucenici ai săi, care se nevoiau în desăvârşită asceză pe Muntele Bisericanilor din apropiere şi dorind să le urmeze viaţa, s-a retras cu doi ucenici pe valea pârâului Pângăraţi, într-o mică poiană lângă Muntele Păru. Acolo şi-a făcut chilie de lemn şi pământ şi a sihăstrii în aspră nevoinţă şi iubire de Dumnezeu 29 de ani, agonisind multe fapte bune şi mai ales rugăciunea, lacrimile şi darul înainte vederii.

Astfel, numele şi faptele cuviosului Simeon s-au făcut cunoscute tuturor şi însuşi marelui domn Ştefan al Moldovei, care îl cinstea ca pe un mare rugător al său şi al ţării, alături de Sfântul Daniil Sihastrul.

În anul 1461, venind Ştefan voievod la Mănăstirea Bistriţa şi auzind că fericitul Simeon, rugătorul său, nu are biserică să se roage lui Dumnezeu cu ucenicii săi, a trimis pe pârcălabul de la Târgu Pietrei cu meşteri şi bani şi a înălţat în Poiana lui Simeon o biserică de lemn cu hramul Sfântului mare mucenic Dimitrie, alături de chilia cuviosului. Multă vreme, acest schit s-a numit „Schitul lui Simeon", iar mai târziu, „Mănăstirea Pângăraţi".

În această sihăstrie s-a nevoit cuviosul Simeon până în anul 1476, lăudând neîncetat pe Dumnezeu, rugându-se pentru domn şi ţară şi învăţând pe credincioşi calea mântuirii. Iar în acest an, datorită luptelor de la Războieni, cu turcii, mulţi oameni, fugind în păduri de frica păgânilor, erau odihniţi şi ospătaţi de cuviosul Simeon în schitul său. Dar, văzând marele sihastru că turcii ard şi jefuiesc satele şi mănăstirile, a părăsit schitul său şi, luându-şi ucenicii, a trecut în Transilvania şi s-a stabilit la Mănăstirea Caşiva din Munţii Gurghiului. Mai trăind puţină vreme şi bineplăcând lui Dumnezeu, s-a săvârşit cu pace acolo, la adâncul bătrâneţilor şi a fost îngropat cu cinste de ucenici.

Auzind de adormirea cuviosului Simeon în Transilvania, Ştefan cel mare s-a întristat mult pentru el, căci îl iubea ca pe un adevărat sfânt şi rugător al său. Deci „după ce s-au întors turcii şi s-a potolit vrajba robiei şi s-a făcut pace, atunci a trimis Ştefan voievod şi i-au adus sfintele lui moaşte într-o raclă cinstită şi le ţinea în vistieria sa cu cinste (în cetatea de scaun a Sucevei). Apoi, luând o parte din sfintele lui moaşte, le-a poprit (oprit) pentru blagoslovenie, şi cu aromate cu bune miresme şi cu tămâie le tămâia totdeauna, spre credinţa şi buna întărire a blagocestiei (evlaviei) domniei sale; iar mai vârtos pentru dragostea şi căldura duhovnicească ce o avea mai înainte către dânsul. Iar rămăşiţa sfintelor lui moaşte, cu cuviinţă sfinţită şi cu cinste, le-a îngropat în cetatea Sucevei…”.

Aceasta este pe scurt viaţa şi nevoinţa cuviosului Simeon Sihastrul, ale cărui moaşte au fost multă vreme venerate ca făcătoare de minuni şi ajutătoare în primejdii, atât pentru domnii Moldovei, cât şi pentru binecredincioşii creştini.

Prea cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Arhimandrit Ioanichie Bălan - Patericul românesc - Ieromonahul Amfilohie, primul egumen al Mănăstirii Pângăraţi

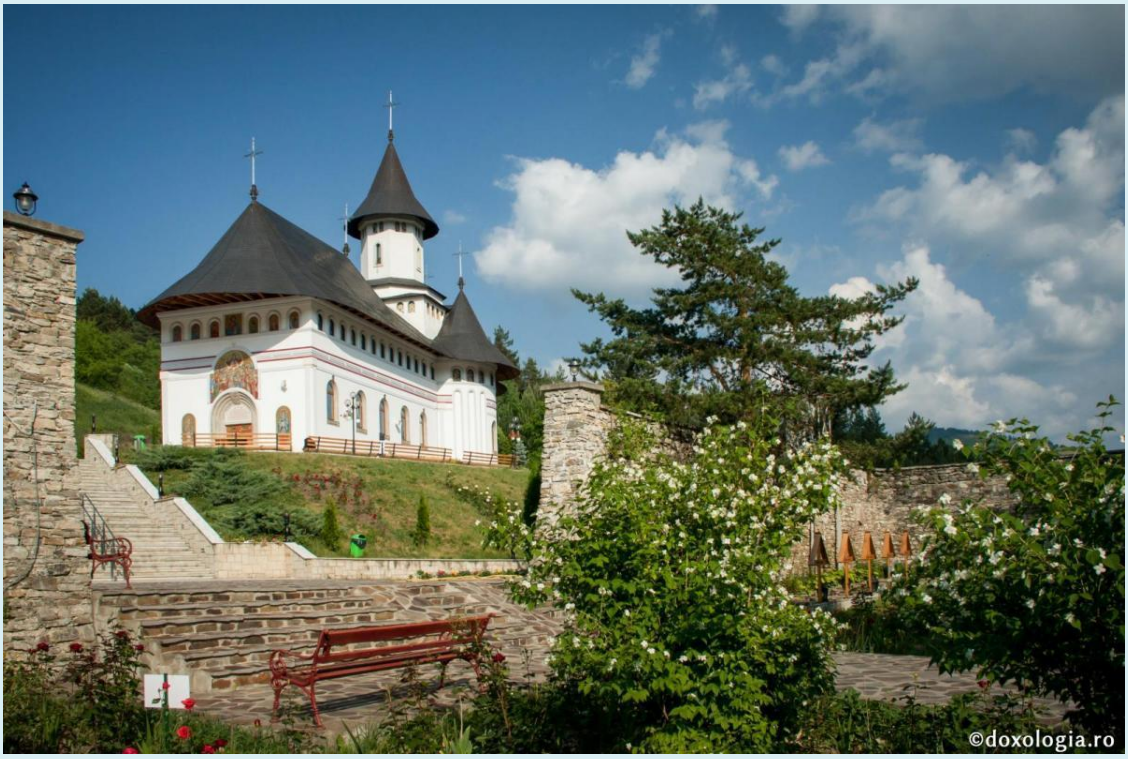

Mănăstirea Pângăraţi (Foto: Florentina Mardari)

Ieromonahul Amfilohie, de la Mănăstirea Pângăraţi († 1570)

Rămânând Schitul cuviosului Simeon de la Pângăraţi multă vreme fără egumen, în anul 1514 a venit de la Mănăstirea Moldoviţa un ieromonah şi dascăl învăţat, anume Amfilohie. Acesta a povăţuit Sihăstria lui Simeon timp de 52 de ani, mărind numărul călugărilor la 40 de rugători şi făcându-se tuturor părinte şi dascăl luminat şi sfânt.

Însă neavând schitul biserică încăpătoare, s-a rugat cuviosul Amfilohie multă vreme Sfântului mucenic Dimitrie să-i trimită un om milostiv pentru a-l ajuta să zidească o biserică nouă din piatră.

Pe la anul 1560, spune tradiţia, zăbovind domnitorul Alexandru Lăpuşneanu la Piatra-Neamţ, i s-a arătat marele mucenic în vis şi i-a poruncit să zidească o biserică de piatră la Schitul lui Simeon. Aşa s-a înnoit această sihăstrie sub egumenia lui Amfilohie, luând denumirea de Mănăstirea Pângăraţi.

Apoi, ieromonahul Amfilohie, întemeind aici obşte cu înaltă viaţă duhovnicească şi lăsând bună rânduială, s-a retras la metanie, a primit îngerescul chip al schimniciei cu numele de Enoh şi, mai trăind 4 ani, a adormit cu pace în anul 1570, septembrie 7, cunoscându-şi dinainte sfârşitul.

Iată ce scrie ieromonahul Anastasie, egumenul Mănăstirii Moldoviţa, despre sfârşitul minunat al cuviosului Amfilohie: „...Acestea toate mi le-au spus mie părintele Amfilohie, stareţ de la Sfânta Mănăstire Pângăraţi, mie, smeritului ieromonah Anastasie de la Mănăstirea Moldoviţa, mult păcătosului şi întru tot netrebnicului, că mare dar a luat bătrânul Amfilohie mai înainte de mutarea sa, că vremea şi ziua mutării sale au spus mie, smeritului Anastasie, şi nimenea să nu fie necredincios ca să nu cadă în ispită, că întru adevăr toate acestea adevărate sunt. Acestea toate le-am scris pentru ca să nu se uite mai pre urmă, în urma acestui neam, şi oricine vor vrea, să râvnească acestor Sfinţi părinţi.

Pentru aceasta mă rog, părinţi şi fraţi, celor bătrâni, ca părinţilor; celor de mijloc, ca fraţilor, şi celor tineri, ca fiilor. Din toate, precum ne va învrednici Duhul Sfânt, ca să ne nevoim întru pocăinţă şi întru mărturisire să petrecem totdeauna, ziua şi noaptea, până la sfârşitul nostru. Şi să avem în mintea noastră aceste trei porunci: cum va vrea sufletul nostru să se despartă de trup, şi cum va vrea să întâmpine pe Hristos în văzduh, şi cum vom da răspuns pentru păcatele noastre. Şi iară (alte) trei porunci: cum va să cerce Dumnezeu credinţa dreaptă de la suflet, şi adevărul din (de pe) limbă şi curăţia trupului; că acolo faptele se vor întreba şi gândurile se vor ispiti, că nu este nimic nearătat înaintea lui Dumnezeu. Ci toate vor fi de faţă, toate goale vor fi faptele noastre înaintea noastră.

Şi au vieţuit stareţul Amfilohie, care din schimnicie s-au numit Enoh, 56 de ani (în călugărie), dar la mănăstirea noastră Moldoviţa, 4 ani, de unde au luat chipul îngeresc. Şi de toţi anii lui au avut 83... şi sfârşitul vieţii sale bine au sfârşit. Că au dat ţărâna ţărânei şi s-au dus în calea cea lungă a părinţilor, luându-şi plata ostenelilor sale de la dreptul Judecător, şi cu cinste s-au îngropat de ucenicii săi. Şi, prin rugăciunile acestui sfânt părinte să acopere Domnul pe toţi ortodocşii domni ai Moldovei, cei ce s-au învrednicit a domni întru acest pământ, şi întru toată lumea dreptcredincioşi domni, cei ce vieţuiesc întru dreaptă credinţă. Şi tuturor ortodocşilor creştini, care sunt turma lui Dumnezeu, care ne-au răscumpărat cu cinstit sângele Său, de blestemul legii şi din mâna diavolului ne-au izbăvit.

Pentru aceasta să nu ne ruşinăm de marele nume, că pentru Hristos ne numim creştini, precum au zis Sfântul Grigorie Teologul. După sfinte poruncile Lui totdeauna a umbla să ne nevoim până la ieşirea noastră, după cum ne învaţă Sfânta

Evanghelie, şi El ne va judeca în ziua cea de apoi. Numai mila lui Dumnezeu şi acoperământul prea curatei Maicii Lui să ne acopere pre noi păcătoşii până la sfârşitul veacului, după făgăduinţa Lui cea nemincinoasă.

Acest sfânt stareţ al acelui loc, Amfilohie, şi în schimă, Enoh, s-au mutat la veşnicele lăcaşuri la leat 7079 (1570), septembrie 7, în zilele lui Bogdan voievod, la şapte ceasuri din noapte, după cum singur şi-au arătat mutarea. Iar pomenirea lui s-au aşezat să se facă în ziua Naşterii Născătoarei de Dumnezeu, septembrie 8, în toţi anii până va fi sfânta mănăstire (Pângăraţi) iar nameastnic (egumen) în locul lui s-au pus preotul Teodor de la Mănăstirea Bistriţa".

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 162-163)

Arhimandrit Ioanichie Bălan - Patericul românesc - Sfântul cuvios Simeon sihastrul, întemeietorul Mănăstirii Pângăraţi

Cuviosul Simeon Sihastrul, de la Mănăstirea Pângăraţi (secolul XV)

Acest renumit sihastru s-a nevoit mai întâi în obştea Mănăstirii Bistriţa. Apoi, auzind despre cuviosul Iosif cu cei 17 ucenici ai săi, care se nevoiau în desăvârşită asceză pe Muntele Bisericanilor din apropiere şi dorind să le urmeze viaţa, s-a retras cu doi ucenici pe valea pârâului Pângăraţi, într-o mică poiană lângă Muntele Păru. Acolo şi-a făcut chilie de lemn şi pământ şi a sihăstrit în aspră nevoinţă şi iubire de Dumnezeu 29 de ani, agonisind multe fapte bune şi mai ales rugăciunea, lacrimile şi darul înainte-vederii.

Astfel, numele şi faptele cuviosului Simeon s-au făcut cunoscute tuturor şi însuşi marelui domn Ştefan al Moldovei, care îl cinstea ca pe un mare rugător al său şi al ţării, alături de Sfântul Daniil Sihastrul.

În anul 1461, venind Ştefan voievod la Mănăstirea Bistriţa şi auzind că fericitul Simeon, rugătorul său, nu are biserică să se roage lui Dumnezeu cu ucenicii săi, l-a trimis pe pârcălabul de la Târgu Pietrei cu meşteri şi bani şi a înălţat în Poiana lui Simeon o biserică de lemn cu hramul Sfântului mare mucenic Dimitrie, alături de

chilia cuviosului. Multă vreme, acest schit s-a numit „Schitul lui Simeon”, iar mai târziu, „Mănăstirea Pângăraţi”.

În această sihăstrie s-a nevoit cuviosul Simeon până în anul 1476, lăudând neîncetat pe Dumnezeu, rugându-se pentru domn şi ţară şi învăţând pe credincioşi calea mântuirii. Iar în acest an, datorită luptelor de la Războieni, cu turcii, mulţi oameni, fugind în păduri de frica păgânilor, erau odihniţi şi ospătaţi de cuviosul Simeon în schitul său.

Dar, văzând marele sihastru că turcii ard şi jefuiesc satele şi mănăstirile, a părăsit schitul său şi, luându-şi ucenicii, a trecut în Transilvania şi s-a stabilit la Mănăstirea Caşiva din Munţii Gurghiului. Mai trăind puţină vreme şi bine plăcând lui Dumnezeu, s-a săvârşit cu pace acolo, la adâncul bătrâneţilor şi a fost îngropat cu cinste de ucenici.

Auzind de adormirea cuviosului Simeon în Transilvania, Ştefan cel mare s-a întristat mult pentru el, căci îl iubea ca pe un adevărat sfânt şi rugător al său. Deci, „după ce s-au întors turcii şi s-a potolit vrajba robiei şi s-a făcut pace, atunci a trimis Ştefan voievod şi i-au adus sfintele lui moaşte într-o raclă cinstită şi le ţinea în vistieria sa cu cinste (în cetatea de scaun a Sucevei). Apoi, luând o parte din sfintele lui moaşte, le-a poprit (oprit) pentru blagoslovenie, şi cu aromate cu bune miresme şi cu tămâie le tămâia totdeauna, spre credinţa şi buna întărire a blagocestiei (evlaviei) domniei sale; iar mai vârtos pentru dragostea şi căldura duhovnicească ce o avea mai înainte către dânsul. Iar rămăşiţa sfintelor lui moaşte, cu cuviinţă sfinţită şi cu cinste, le-a îngropat în cetatea Sucevei...”.

Aceasta este pe scurt viaţa şi nevoinţa cuviosului Simeon Sihastrul, ale cărui moaşte au fost multă vreme cinstite ca făcătoare de minuni şi ajutătoare în primejdii, atât pentru domnii Moldovei, cât şi pentru bine credincioşii creştini.

Prea cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 131-132)

Sinaxar românesc - Sfinții cuvioși Simeon și Amfilohie de la Pîngărați

Sfîntul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat pe cuvioșii Simeon (†1476) și Amfilohie (†1570) în primăvara lui 2008.

Primul s-a născut pe la începutul secolului 15, într-un sat de pe lângă Piatra Neamț, și a ales de tânăr calea monahală, intrând în obștea Mănăstirii Bistrița, iar în 1432 retrăgându-se, cu încă doi ucenici, în liniște sihăstrească, pe malul stâng al pârâului Pângărați („Sihăstria lui Simeon”, de care a auzit curând și bine credinciosul voievod Ștefan cel mare, ce l-a ajutat să întemeieze Mănăstirea Pângărați, numită până în 1508 „Schitul lui Simeon”).

Al doilea s-a născut în anul 1487, în Țara de Sus a Moldovei, începându-și de timpuriu viața călugărească la Mănăstirea Moldovița, de unde a venit la Pângărați în 1508 și a păstorit cu vrednicie și har obștea mănăstirii vreme de 56 de ani.

Viaţa şi Acatistul Sfinţilor cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi

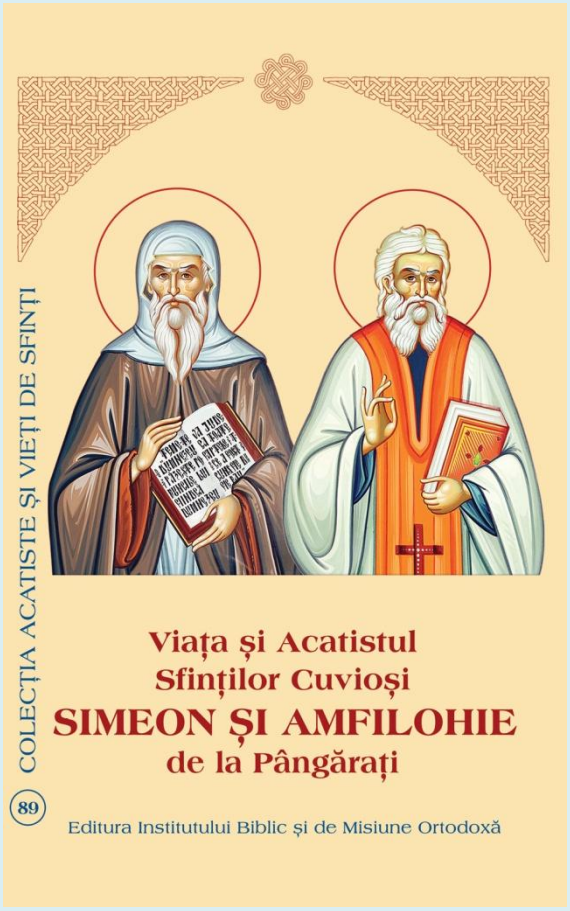

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat pe cuvioșii Simeon și Amfilohie la data de 7 martie 2008, rânduindu-le ca zi de pomenire 7 septembrie.

***

Sfântul cuvios Simeon s-a născut la începutul secolului al XV-lea într-un sat din apropierea orașului Piatra Neamț, în timpul evlaviosului domnitor Alexandru cel bun (1400-1432). Încă din tinerețe era râvnitor pentru cele dumnezeiești, alegând viața monahală și intrând în obștea Mănăstirii Bistrița.

După multă nevoință și ascultare, sporind duhovnicește, s-a retras la liniște, împreună cu încă doi ucenici ai săi, în anul 1432, pe malul stâng al pârâului Pângărați.

Aici, cuviosul şi-a făcut o chilie din bârne de brad, într-o frumoasă poiană, unde s-a nevoit, cu ucenicii săi, în rugăciuni neîncetate, încât aşezământul lui a devenit cunoscut sub numele de „Sihăstria lui Simeon”.

Auzind Sfântul voievod Ștefan cel mare (1457-1504) de nevoința cuviosului, i-a dăruit ajutor să înalțe o mică biserică de lemn, cu hramul Sfântului mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir. La sfințirea ei de către mitropolitul Teoctist I, cuviosul Simeon a fost hirotonit preot, devenind astfel primul întemeietor și egumen al Mănăstirii Pângărați, ce s-a numit până în 1508 „Schitul lui Simeon”. Aici a adunat în jurul său mulți ucenici, sporind în nevoință și rugăciune și învrednicindu-se de darul vindecării bolilor și al înainte-vederii.

De binecuvântarea lui se bucurau credincioșii, dar și înalții dregători și chiar Sfântul voievod Ștefan cel mare, care-i cerea sfatul pentru el și pentru țară.

Prin îngăduința lui Dumnezeu, în anul 1476, când au năvălit turcii asupra Moldovei și au biruit la Războieni, cuviosul Simeon, după ce s-a rugat pentru domn și pentru țară ca să-i scape din mâinile cotropitorilor, și-a luat ucenicii și s-a stabilit la Mănăstirea Cașva, în ținutul Mureșului. Aici, în toamna aceluiași an, s-a mutat la cele veșnice, fiind îngropat în această mănăstire.

Spre sfârșitul anului 1484, după ce s-a așezat pacea în țară, Sfântul voievod Ștefan i-a adus sfintele moaște într-o raclă și le ținea în vistieria sa cu cinste. Apoi, luând o parte din ele, le-a oprit pentru binecuvântare, iar rămășița sfintelor lui moaște le-a îngropat în Cetatea Sucevei.

***

Sfântul cuvios părinte Amfilohie de la Pângărați s-a născut în anul 1487, în Țara de Sus a Moldovei. Și-a început viața monahală de tânăr la Mănăstirea Moldovița, de unde a venit la Pângărați în anul 1508. Aici a fost ales de toți viețuitorii părinte duhovnicesc, conducând obștea Mănăstirii timp de 56 de ani.

Despre viața lui vorbește ieromonahul Anastasie de la Moldovița, care l-a cunoscut îndeaproape: *„Din copilăria sa el s-a nevoit în viața călugărească, fiind mărturisit de toți pentru faptele lui cele bune. Era scriitor foarte iscusit, postitor, răbdător și ostenitor în toată nevoința duhovnicească”*.

Datorită nevoințelor sale, Stăpânul Hristos și ocrotitorul Mănăstirii, Sfântul Dimitrie, au rânduit ca domnitorul Alexandru Lăpușneanu (1552-1561. 1564-1568) să zidească la Pângărați o biserică nouă, în locul celei vechi de lemn, care fusese arsă de turci. Aceasta a fost sfințită de mitropolitul Grigorie al Sucevei în anul 1560.

În anul 1566, sfântul a adunat pe toți fiii săi duhovnicești, le-a dat ultimele povețe, a lăsat egumen în locul său pe ieromonahul Teodorit, iar el s-a retras la mănăstirea

lui de metanie, Moldovița. Aici, fericitul Amfilohie a primit marele și îngerescul chip al schimniciei sub numele de Enoh și s-a nevoit timp de încă 4 ani.

În anul 1570, cunoscându-și mai înainte sfârșitul și împărtășindu-se cu Sfintele Taine, s-a mutat la cele veșnice, fiind îngropat de ucenicii săi.

„Cuvioșilor Părinți Simeon și Amfilohie, cei ce ați luminat pădurile Carpaților prin rugăciunile voastre și ați umplut de mireasmă duhovnicească toată valea Bistriței, sfetnici de taină ai voievozilor și făclii luminoase ale călugărilor și credincioșilor evlavioși; rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi, cei ce săvârșim, cu dragoste, sfântă pomenirea voastră.”

Troparul Sfinților Cuvioși Simeon și Amfilohie

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-315-9

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Înainte-prăznuirea Naşterii Maicii Domnului; Sfinţii cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi

Părinţii Bisericii spun că Înainte-prăznuirea Naşterii Maicii Domnului reprezintă „începutul mântuirii noastre”. Căci, în această zi, pe noi cei care am călcat poruncile lui Dumnezeu şi am căzut în adâncul răutăţilor, Domnul Dumnezeul nostru, vrând să ne izbăvească din robia păcatului, a trimis pe îngerul Său şi a binevestit dreptilor Ioachim şi Ana naşterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

***

Astăzi, Biserica îi pomeneşte şi pe Sfinţii cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi.

Sfântul cuvios Simeon de la Pângăraţi s-a născut la începutul secolului al 14-lea, în apropiere de Piatra Neamţ, şi a intrat de tânăr în obştea Mănăstirii Bistriţa. A petrecut mulţi ani în chinovie, apoi s-a retras pe malul stâng al pârâului Pângăraţi, unde a ridicat o biserică de lemn. Cu timpul, schitul a fost cunoscut ca Schitul lui Simeon, care a devenit mai târziu Schitul Pângărați.

Schitul lui Simeon a fost pustiit în timpul campaniei duse de sultanul Mahomed cuceritorul împotriva Moldovei în 1476. Cuviosul Simeon şi ucenicii săi au trecut Carpaţii, stabilindu-se la Mănăstirea Caşva. A trecut la Domnul în 1476.

Sfântul cuvios Amfilohie de la Pângăraţi s-a născut în anul 1487, în nordul Moldovei. În monahism a intrat la Mănăstirea Moldoviţa, dar în 1508 a fost ales stareţ al Schitului Pângăraţi, slujire pe care a îndeplinit-o 56 de ani.

În anul 1566, cuviosul, cunoscând că i se apropie sfârşitul, s-a retras de la conducerea mănăstirii şi l-a numit stareţ pe ieromonahul Teodorit. Sfântul cuvios Amfilohie s-a retras la Mănăstirea Moldoviţa şi a trecut la Domnul în anul 1570.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Înainte-prăznuirea Naşterii Maicii Domnului; Sfântul mucenic Sozont; † Sfinţii cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi

1. Înainte-prăznuirea Naşterii Maicii Domnului - Pentru pregătirea sufletească a credincioşilor toate sărbătorile împărăteşti (inclusiv cele ale Maicii Domnului) sunt pre-cedate de un timp de pregătire, de anticipare sau introducere, numit pre-serbare, înainte-serbare sau înainte-prăznuire.

2. Sfântul cuvios Simeon de la Pângăraţi - Sfântul cuvios Simeon s-a născut la începutul secolului al XV-lea într-un sat din apropierea oraşului Piatra Neamţ, în timpul evlaviosului domnitor Alexandru cel bun (1400-1432). Încă din tinereţe era râvnitor pentru cele dumnezeieşti, alegând viaţa monahală şi intrând în obştea Mănăstirii Bistriţa.

După multă nevoinţă şi ascultare, sporind duhovniceşte, s-a retras la linişte, împreună cu încă doi ucenici ai săi, în anul 1432, pe malul stâng al pârâului Pângăraţi. Aici, cuviosul şi-a făcut o chilie din bârne de brad, într-o frumoasă poiană, unde s-a nevoit, cu ucenicii săi, în rugăciuni neîncetate, încât aşezământul lui a devenit cunoscut sub numele de „Sihăstria lui Simeon”.

Auzind Sfântul voievod Ştefan cel mare (1457-1504) de nevoinţa cuviosului, i-a dăruit ajutor să înalţe o mică biserică de lemn, cu hramul Sfântului mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir.

La sfinţirea ei de către mitropolitul Teoctist I, cuviosul Simeon a fost hirotonit preot, devenind astfel primul întemeietor şi egumen al Mănăstirii Pângăraţi, ce s-a numit până în 1508 „Schitul lui Simeon”.

Aici a adunat în jurul său mulţi ucenici, sporind în nevoinţă şi rugăciune şi învrednicindu-se de darul vindecării bolilor şi al înainte-vederii.

De binecuvântarea lui se bucurau credincioşii, dar şi înalţii dregători şi chiar Sfântul voievod Ştefan cel mare, care-i cerea sfatul pentru el şi pentru ţară.

Prin îngăduinţa lui Dumnezeu, în anul 1476, când au năvălit turcii asupra Moldovei şi au biruit la Războieni, cuviosul Simeon, după ce s-a rugat pentru domn şi pentru ţară ca să-i scape din mâinile cotropitorilor, şi-a luat ucenicii şi s-a stabilit la Mănăstirea Caşva, în ţinutul Mureşului.

Aici, în toamna aceluiaşi an, s-a mutat la cele veşnice, fiind îngropat în această mănăstire. Spre sfârşitul anului 1484, după ce s-a aşezat pacea în ţară, Sfântul voievod Ştefan i-a adus sfintele moaşte într-o raclă şi le ţinea în vistieria sa cu cinste. Apoi, luând o parte din ele, le-a oprit pentru binecuvântare, iar rămăşiţa sfintelor lui moaşte le-a îngropat în Cetatea Sucevei.

Sfântul cuvios părinte Amfilohie de la Pângăraţi s-a născut în anul 1487, în Ţara de Sus a Moldovei. Şi-a început viaţa monahală de tânăr la Mănăstirea Moldoviţa, de unde a venit la Pângăraţi în anul 1508. Aici a fost ales de toţi vieţuitorii părinte duhovnicesc, conducând obştea Mănăstirii timp de 56 de ani.

Despre viaţa lui vorbeşte ieromonahul Anastasie de la Moldoviţa, care l-a cunoscut îndeaproape: „Din copilăria sa el s-a nevoit în viaţa călugărească, fiind mărturisit de toţi pentru faptele lui cele bune. Era scriitor foarte iscusit, postitor, răbdător şi ostenitor în toată nevoinţa duhovnicească”.

Datorită nevoinţelor sale, Stăpânul Hristos şi ocrotitorul Mănăstirii, Sfântul Dimitrie, au rânduit ca domnitorul Alexandru Lăpuşneanu (1552-1561; 1564-1568) să zidească la Pângăraţi o biserică nouă, în locul celei vechi de lemn, care fusese arsă de turci.

Aceasta a fost sfinţită de mitropolitul Grigorie al Sucevei în anul 1560. În anul 1566, Sfântul a adunat pe toţi fiii săi duhovniceşti, le-a dat ultimele poveţe, a lăsat egumen în locul său pe ieromonahul Teodorit, iar el s-a retras la mănăstirea lui de metanie, Moldoviţa.

Aici, fericitul Amfilohie a primit marele şi îngerescul chip al schimniciei sub numele de Enoh şi s-a nevoit timp de încă 4 ani. În anul 1570, cunoscându-şi mai înainte sfârşitul şi împărtăşindu-se cu Sfintele Taine, s-a mutat la cele veşnice, fiind îngropat de ucenicii săi.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat pe cuvioşii Simeon şi Amfilohie la data de 7 martie 2008, rânduindu-le ca zi de pomenire 7 septembrie.

Pentru rugăciunile Sfinţilor cuvioşi Simeon şi Amfilohie, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

3. Sfântul mucenic Sozont - Era din Licaonia (Asia Mică). Fiind păstor, ajunge cu turmele sale în apropierea cetății Pompeiol (Asia Mică) unde se cinstea o zeitate păgână din aur și argint. Sfântul mucenic Sozont intrând în templul păgân rupe mâna dreaptă a idolului și vânzând-o, a împărțit săracilor câștigul.

Conducătorul păgân al cetății a început să prigonească creștinii în încercarea de a afla cine este făptașul. Sfântul Sozont auzind acest lucru, s-a dus de bună voie în fața conducătorului, mărturisind fapta. A fost chinuit și a murit ca martir în anul 304.

Sfinţii cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi - Sfinte moaşte

Sfântul cuvios Amfilohie de la Pângăraţi

Părticele din moaştele Sfântului se află la: Mănăstirea Pângăraţi, nu departe de Bisericani, urmând şoseaua Piatra Neamţ - Bicaz (DN 15), pe malul stâng al pârâului Pângăraţi.

Cuviosul Simeon Sihastrul, întemeietorul Mănăstirii Pângărați (secolul XV)

Acest mare sihastru, vestit în Munții Neamțului, a întemeiat pe Valea Bistriței, împreună cu ucenicii săi, un schit, cunoscut sub numele de "Schitul lui Simeon", care a devenit mai târziu Mănăstirea Pângărați.

Cuviosul Simeon era un mare duhovnic căutat de mulți credincioși. Auzind de faima lui, voievodul Ștefan cel mare l-a avut un timp ca duhovnic, și îl respecta

foarte mult. În timpul luptelor de la Războieni din 1476, cuviosul Simeon s-a strămutat cu ucenicii săi peste Carpați, în Transilvania, unde a și adormit în Domnul.

Mai târziu, Ștefan cel mare a poruncit să i se aducă sfintele sale moaște la Cetatea de scaun a Sucevei, așezându-le într-o raclă cinstită. Iar capul Sfântului Simeon l-a oprit marele voievod la sine pentru binecuvântare, tămâindu-l și închinându-i-se lui în fiecare dimineață.

Sursa: Sfintele moaște din România, Arhimandrit Ioanichie Bălan, Editura Mănăstirii Sihăstria, 2004

Din lutul Neamţului s-au plămădit încă nouă sfinţi

Sfinţii nemţeni

Tomosul sinodal

Ştefan Mărculeţ (Ziarul „Lumina”)
05.06.08

Calendarul Bisericii Ortodoxe Române s-a îmbogăţit cu încă nouă sfinţi. Proclamarea solemnă a canonizării celor nouă sfinţi nemţeni va avea loc astăzi, de Înălţarea Domnului, la Mănăstirea Neamţ, unde un sobor de ierarhi, preoţi şi diaconi, condus de prea fericitul părinte Daniel, patriarhul BOR, va oficia Sfânta Liturghie. Sfinţii canonizaţi de Biserica Ortodoxă Română în şedinţa din lună martie sunt:

- *Cuvioşii Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi, a căror zi de prăznuire este 7 septembrie,*
- *Sfântul cuvios Chiriac de la Tazlău, a cărui zi de pomenire este 9 septembrie,*
- *Sfinţii cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani, a căror zi de prăznuire este 1 octombrie,*
- *Sfinţii cuvioşi Rafael şi Partenie de la Agapia Veche, care vor avea zi de prăznuire pe 21 iulie,*

- *Sfântul cuvios Iosif de la Văratic, cu zi de prăznuire pe 16 august, şi*
- *Sfântul cuvios Ioan de la Râşca şi Secu, care va fi prăznuit pe 30 august.*

Ctitorul primei mănăstiri româneşti din Ţara Sfântă

Sfântul cuvios Iosif de la Bisericani a fost primul sihastru cunoscut în Muntele Bisericanilor şi întemeietorul mănăstirii cu acelaşi nume. S-a născut într-un sat din ţinutul Neamţului şi, de tânăr, a intrat în obştea Mănăstirii Bistriţa. Aici a fost tuns în monahism şi a deprins de la părinţii bătrâni viaţa duhovnicească, postul şi neîncetata rugăciune.

După ce a mers la Locurile Sfinte, cuviosul Iosif s-a retras apoi în pustia de pe Valea Iordanului, unde a ajuns, în câţiva ani, sihastru vestit. A trăit într-o peşteră, mai întâi singur, apoi cu 17 pustnici ucenici, întemeind prima comunitate duhovnicească românească cunoscută în Ţara Sfântă.

După năvălirea arabilor asupra Sfintelor Locuri, cuviosul Iosif şi-a luat ucenicii şi a venit în Moldova, la Mănăstirea Bistriţa. După ce numărul ucenicilor a crescut, a înălţat o mică biserică, cu hramul „Bună Vestire”, construind şi chilii împrejur. Viaţa monahală de aici era asemenea celei de la mănăstirile studiţilor de la Constantinopol („achimită” - neadormită), ce presupunea rugăciune neîncetată în biserică şi la chilii, post, metanii, cântarea psalmilor, ascultare şi dragoste.

După o invazie a turcilor, care le-au incendiat biserica, s-au hotărât să plece la Sfântul Munte Athos. Pe drum însă li s-a arătat într-un stejar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care i-a întrebat: „Unde mergeţi?”. La această minunată vedere, ei au răspuns: „Ne ducem la grădina ta!”; iar Maica Domnului le-a spus atunci: „Întoarceţi-vă, căci şi aici este grădina mea”.

Mai târziu, schitul cuviosului Iosif s-a numit „Schitul Bisericani”, adică „al evlavioşilor”, pentru că monahii se rugau aici cu lacrimi şi mulţi se vindecau de boli cu rugăciunea şi binecuvântarea cuviosului Iosif.

Cuviosul Chiriac de la Bisericani, 60 de ani în pustie

Al doilea trăitor de la Bisericani canonizat recent este cuviosul Chiriac. A trăit la începutul secolului al XVII-lea la Mănăstirea Bisericani, care număra pe atunci peste 100 de călugări. S-a retras în pustie, într-o peşteră din muntele lui Simon, unde a trăit singur timp de 60 de ani. Vara şi iarna stătea pe munte cu trupul gol, în

rugăciune. L-a cunoscut şi Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, care, mai târziu, după mutarea cuviosului la Domnul, i-a sărutat sfintele moaşte.

Este cunoscut ca unul dintre marii sihaştri din Carpaţi, având o viaţă pilduitoare: trăirea în desăvârşită lepădare de sine, smerenie şi în neîncetată rugăciune. Şi-a dat sufletul lui Hristos, numărându-se printre sfinţii români cinstiţi de popor.

Moaştele lui au fost aşezate în peştera în care a trăit, ce se poate vedea şi astăzi şi în care s-a amenajat, mai târziu, un paraclis în cinstea lui.

Mai târziu, din cauza deselor tulburări din ţară, sfintele moaştele au fost împărţite.

Chiriac de la Tazlău, apărător al dreptei credinţe

Credincioşii se pot închina din acest an şi la Sfântului Chiriac de la Mănăstirea Tazlău, cel mai cunoscut pustnic de aici.

S-a născut la începutul secolului al XVII-lea într-o familie de credincioşi din satul Mesteacăn. În copilărie, a fost luat de părinţi la slujbele oficiate la Mănăstirea Tazlău, simţind chemarea spre monahism. A intrat din fragedă tinereţe în obştea Mănăstirii Tazlău, unde a deprins viaţa monahicească, apoi a primit călugăria. După puţină vreme, a fost hirotonit fără voia lui, diacon şi preot, devenind apoi un iscusit povăţuitor de suflete.

S-a retras în pustnicie într-o peşteră pe un munte din apropierea mănăstirii, numit Măgura Tazlăului.

Dobândind darul rugăciunii curate, al vindecării bolilor şi al izgonirii demonilor, a fost căutat de mulţimile de călugări şi credincioşi dornici să se împărtăşească din sfinţenia vieţii sale.

În acea perioadă de intensă propagandă calvină venită din Transilvania, el a fost un adevărat apărător şi mărturisitor al dreptei credinţe, păstrând aprinsă flacăra Ortodoxiei în tot ţinutul Neamţului.

A trecut la Domnul în jurul 1660, fiind înmormântat în pridvorul bisericii mănăstirii Tazlău.

Încă din timpul vieţii, evlavia populară l-a consacrat drept sfânt, lucru adeverit şi de Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, care l-a cunoscut şi, apoi, i-a sărutat moaştele.

„Fericitul stareţ Rafail”

Doi sfinţi de la Agapia Veche au fost canonizaţi în lună martie: Cuviosul Rafail şi cuviosul Partenie.

Primul dintre ei a fost monah în vechiul aşezământ călugăresc Agapia din Deal, în veacul al XVI-lea.

Sfântul Rafail a fost cinstit încă din secolul al XVII-lea, mai ales în Moldova, chiar de Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, care i-a cinstit moaştele. Sfântul Rafail s-a născut în satul Bursucani, din ţinutul Bârladului, din părinţi credincioşi. A plecat din tinereţe la celebra mănăstire nemţeană, unde a fost ucenic al monahilor de aici, după care a fost călugărit sub numele de Rafail, care se tâlcuieşte „Dumnezeu aduce vindecare”. Viaţa acestui sfânt nu este foarte cunosccută.

Se ştie că părinţii agăpeni ţineau o rânduială a locului de la care nu s-a abătut nici ascultătorul monah Rafail. Călugării petreceau în lavră, iar cine era întărit şi râvnea la viaţa cea liniştită a pustiei, cu binecuvântare, pleca să se nevoiască în sihăstrie împreună cu un bătrân şi, mai târziu, singur.

Sfântul Rafail a trăit o perioadă în inima munţilor, iar după ani de rugăciune şi asceză, a primit daruri înalte, fiind îndrumător al fraţilor din obşte şi uimind pe toţi prin viaţa sa sfântă şi înţelepciunea sa. Toţi îl priveau ca pe o icoană a virtuţilor, iar în pomelnicele vechi este numit „Fericitul stareţ Rafail”.

Din timpul vieţii făcea minuni, iar la mormântul său au venit mulţi bolnavi şi neputincioşi pentru a se vindecă. Ucenicii săi i-au dezgropat moaştele şi le-au aşezat în biserică, spre închinare. Mii de pelerini veneau să se închine la moaştele sale, mai ales la hramul Mănăstirii Neamţ, când avea loc pelerinajul la mănăstirile Neamţ, Agapia şi Secu. Acestea au fost ascunse o periodă, odată cu cele ale Sfântului Partenie.

Părţi din moaştele acestor doi sfinţi de la Agapia se păstrează şi astăzi în mănăstirile nemţene şi în altele din Moldova.

Pustnicul din Muntele „Scaune”

Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, a numărat printre călugării cu înaltă viaţă duhovnicească din Moldova şi pe cuviosul Partenie de la Agapia Veche. A trăit în secolul al XVII-lea, fiind urmaşul sihaştrilor din Munţii Agapiei. A fost tuns în monahism de stareţul Eufrosin, ctitorul mănăstirii din Livada Părinţilor. Tradiţia spune despre Sfântul Partenie că a sihăstrit în muntele „Scaunele", după modelul pustnicilor dinaintea sa: ziua se ruga în singurătate, mai ales cu Psaltirea, pe care o ştia pe dinafară, iar la apusul soarelui, gusta puţin din pâine şi legume fierte, după care toată noaptea rostea rugăciunea lui Iisus, în timp ce împletea coşuri. Dormea puţin când obosea, în laviţe (scaune), aşezate între trunchiurile de brazi. Ucenicii duceau coşurile la târg, unde le vindeau, iar cu banii astfel câştigaţi cumpărau hrană şi cele necesare traiului pustnicesc. De la aceste scaune, muntele şi poiana au primit numele de „Scaune".

Nu se cunosc date exacte despre viaţa sa, dar se ştie că este numărat în rândul egumenilor Agapiei. Se spune că era luminat şi plin de înţelepciune şi avea darul tămăduirii. Potrivit unor tradiţii, scotea şi demoni din oameni.

A trecut la cele veşnice în 1660, iar trupul său a fost dezgropat şi găsit neputrezit. Moaştele sale au fost ascunse pentru o perioadă lungă de timp.

Întemeietorul Mănăstirii Pângăraţi

Unul dintre trăitorii nemţeni canonizaţi de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în lună martie este Sfântul cuvios Simeon de la Pângăraţi. S-a născut la începutul secolului al XV-lea, într-un sat din apropierea oraşului Piatra Neamţ, în timpul domniei lui Alexandru cel bun. A intrat din tinereţe în obştea Mănăstirii Bistriţa, unde a trăit în ascultare şi a sporit duhovniceşte.

Cu binecuvântarea egumenului Mănăstirii Bistriţa şi, împreună cu încă doi ucenici ai săi, în 1432, s-a retras la poalele muntelui numit „Păru", la 5 km depărtare de mănăstirea sa, lângă malul stâng al pârâului Pângăraţi. Aici, cuviosul şi-a făcut o chilie din bârne de brad, într-o poiană înconjurată de păduri seculare, şi trăia cu ucenicii săi, în necontenite rugăciuni şi în meditaţie la cele cereşti. Ajungând sihastru desăvârşit şi dascăl iscusit al rugăciunii inimii, mulţi monahi au venit de-a lungul timpului la el, aşezământul lui fiind cunoscut timp de 29 de ani sub numele de „Sihăstria lui Simeon".

Sfântul voievod Ştefan cel mare i-a dăruit, în 1461, bani şi ajutor să înalţe o mică biserică de lemn, cu hramul „ Sfântul mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir". Biserica a fost sfinţită în acelaşi an, la 26 octombrie, de mitropolitul Teoctist I, care

l-a hirotonit atunci preot pe Simeon. Astfel, Sfântul cuvios Simeon a devenit întemeietorul şi primul egumen al Mănăstirii Pângăraţi, ce s-a numit până în 1508 „Schitul lui Simeon”.

Sfătuitor al lui Ştefan cel mare

Viaţa sa curată l-a învrednicit pe Simeon de a primi darul vindecării bolilor şi al vederii înainte. Mulţi suferinzi veneau la chilia sa şi se făceau sănătoşi prin rugăciunea lui. Dregători din sfatul ţării, chiar şi domnitorul Ştefan cel mare, veneau adesea la el să ceară binecuvântare şi sfaturi.

În 1476, când turcii l-au învins pe Ştefan cel mare în luptele de la Războieni, cuviosul Simeon şi-a luat ucenicii, s-a rugat lui Dumnezeu pentru domn şi pentru ţară ca să-i scape din mâinile cotropitorilor, apoi au trecut peste Carpaţi, în Transilvania, stabilindu-se la Mănăstirea Caşiva.

După puţin timp, în toamna aceluiaşi an, a trecut la cele veşnice, fiind îngropat de ucenicii săi la Caşiva.

Moaştele sale au fost cinstite de Sfântul voievod Ştefan cel mare, care le-a adus în Moldova.

Ieromonahul Atanasie scrie că Ştefan voievod i-a adus sfintele lui moaşte într-o raclă cinstită şi le ţinea în vistieria sa cu cinste. *„Apoi, luând o parte din sfintele lui moaşte, le-a oprit pentru blagoslovenie, şi cu aromate cu bune miresme, şi cu tămâie le tămâia totdeauna spre credinţa şi bună întărire a dreptei-credinţe a domniei sale, iar mai vârtos pentru dragostea şi căldura duhovnicească ce avea mai-nainte către dânsul; iar rămăşiţa sfintelor lui moaşte cu cuviinţă sfinţită şi cu cinste le-a îngropat în cetatea Sucevei”.*

Amfilohie, cinstit încă din viaţă ca sfânt

Sfântul Amfilohie de la Pângăraţi s-a născut în anul 1487, în partea de nord a Moldovei. Viaţa monahală şi-a început-o de foarte tânăr, la Mănăstirea Moldoviţa, de unde a venit la Pângăraţi, în anul 1508. Aici a fost ales stareţ, conducând obştea mănăstirii timp de 56 de ani.

În timpul său, domnitorul Alexandru Lăpuşneanu a zidit la Pângăraţi o biserică în numele său, pe locul celei vechi de lemn, care fusese arsă de turci. Se spune că

domnitorul a avut un vis în care i s-a cerut să meargă la Pângăraţi să zidească această biserică, sfinţită în 1560 de mitropolitul Grigorie.

La bătrâneţe, fericitul Amfilohie a primit marele şi îngerescul chip al schimniciei sub numele de Enoh, iar în anul 1570 a trecut la cele veşnice.

A fost cinstit încă din viaţă ca sfânt, iar monahii de la Moldoviţa şi Pângăraţi l-au prăznuit în fiecare an la data trecerii sale la Domnul.

Ctitorul celei mai mari mănăstiri ortodoxe de maici din lume

Printre sfinţii nemţeni canonizaţi în acest an se numără şi cuviosul părinte Iosif. Acesta s-a născut în jurul anului 1750, în satul Valea Jidanului din Transilvania, într-o familie de credincioşi ortodocşi, venită în Moldova din cauza revoltei românilor ortodocşi din Transilvania, condusă de cuviosul Sofronie de la Cioară, împotriva asupririi austriece şi a uniaţiei. Tânărul Iosif a fost impresionat de mănăstirile moldave şi de viaţa călugărilor de aici, încât a devenit ucenic al cuviosului Paisie Velicicovschi, încă de pe când se afla la Mănăstirea Dragomirna.

Ucenic al acestuia, cuviosul Iosif s-a deprins cu ascultarea, smerenia, paza minţii, înfrânarea, postirea, privegherile şi rugăciunea minţii. Când Sfântul cuvios Paisie s-a mutat cu obştea la Mănăstirile Secu şi Neamţ, a venit şi cuviosul Iosif, care, la recomandarea stareţului, a fost călugărit şi hirotonit ieromonah.

În 1779, cuviosul Iosif a devenit îndrumător duhovnicesc la Schitul Pocrov de lângă Mănăstirea Neamţ şi povăţuitor al maicilor de la Schiturile Gura Carpenului şi Durău. Cu binecuvântarea stareţului, a devenit sihastru (ieroschimonah) în Munţii Neamţului, cu alţi doi monahi: Gherman şi Gherontie.

După anul 1785, cuviosul Iosif a fost rânduit să pună bazele Mănăstirii Văratic, împreună cu maica Olimpiada, iar mai apoi şi Nazaria, ucenicele sale duhovniceşti de la Schitul Durău.

Preocupare pentru cultură

Sfântul Iosif este primul mare duhovnic al aşezării monahale de la Văratic şi, în acelaşi timp, unul dintre ctitorii acestei mănăstiri. Cunoscând purtarea sa şi rolul activ pe care l-a îndeplinit la Văratic, mitropolitul Veniamin Costachi al Moldovei l-a preţuit pentru sfinţenia vieţii sale şi pentru faptele bune ce le săvârşea.

Împreună cu stareţele din vremea sa, a pus temelia bunelor rânduieli cu privire la slujbele bisericeşti, la lucrul de obşte şi chilie, la deprinderea cu cititul, scrisul, lucrul de mână şi rugăciunea cea de toată vremea.

A ctitorit cele două biserici de la începuturile mănăstirii, cea din lemn (1785) şi cea din zid (1808-1812), ambele cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”.

Sfântul Iosif pustnicul a contribuit la organizarea mai multor mănăstiri din munţii Neamţului şi, timp de treizeci de ani, a asigurat îndrumarea duhovnicească a mai bine de trei sute de călugăriţe, precum şi a numeroşi trăitori din munţii de lângă Sihla.

Bun cunoscător al Sfintei Scripturi şi al scrierilor Sfinţilor părinţi, s-a ocupat şi de copierea manuscriselor cu conţinut scripturistic, teologic şi cultic.

A avut darul vindecărilor, iar după trecerea sa la cele veşnice, la 28 decembrie 1828, a fost înmormântat în pronaosul Bisericii „Adormirea Maicii Domnului” de la Mănăstirea Văratic.

Locurile din Munţii Neamţului unde a trăit ieroschimonahul Iosif au rămas în tradiţia locului sub denumirea: „Poiana lui Iosif”, „Pârâul lui Iosif” şi „Chiliile lui Iosif”.

De la marele isihast român se păstrează un tipic al rugăciunii inimii, pe care îl urma dimpreună cu ucenicii săi din mănăstiri.

Duhovnicul cuvioasei Teodora de la Sihla

Sfântul ierarh Ioan de la Râşca a păstorit ca ierarh în Moldova veacului al XVII-lea şi a fost prieten apropiat al mitropoliţilor Varlaam şi Dosoftei. S-a născut în ţinutul Vrancei. Încă din tinereţe şi-a manifestat dorinţa de a intra în viaţa călugărească. Rudenia sa, Varlaam Moţoc, viitorul mitropolit al Moldovei, care trăia pe atunci la Mănăstirea Secu, l-a dus pe tânărul Ioan în obştea Mănăstirii Râşca, rectitorită de vornicul Costea Băcioc, prietenul apropiat al lui Varlaam. Aici a fost călugărit de egumenul Agafton, în jurul anului 1630.

În 1632, Varlaam a devenit mitropolit al Moldovei, iar după câţiva ani l-a mutat pe călugărul Ioan de la Mănăstirea Râşca la Mănăstirea Secu, dându-i chilia, cărţile şi lucrurile pe care mitropolitul le păstra în mănăstirea sa de metanie. Datorită

perioadei în care a trăit la Râşca (aproximativ 18 ani), contemporanii şi urmaşii l-au numit „Ioan de Râşca”.

La Mănăstirea Secu, Ioan a avut ca îndrumători spirituali pe egumenii Nechifor şi Ghedeon, acesta din urmă fiind ctitorul Schitului (azi mănăstire) Sihăstria, şi apoi, în două rânduri, mitropolit al Moldovei. În 1641, domnitorul Vasile Lupu, sfătuit de mitropolitul Varlaam, înfiinţa în Cetatea Neamţului o mică mănăstire, cu hramul „Sfântul ierarh Nicolae”. Mitropolitul Varlaam a pus ca egumen al acestei mănăstiri-cetate pe omul său de încredere şi rudenia sa, Ioan „de la Râşca”.

„Arhiepiscopul cel sfânt şi minunat”

A fost egumen la Mănăstirea din Cetatea Neamţului până în 1665. El a botezat-o, în 1650, pe fiica lui Joldea, armaşul cetăţii, cea care avea să fie, peste ani, marea sihastră, Sfânta cuvioasă Teodora de la Sihla. De asemenea, i-a fost duhovnic şi îndrumător până la vârsta de 16 ani, îndemnând-o să aleagă viaţa monahală.

În 1667, Ioan a fost ales, hirotonit şi instalat episcop al Huşilor, având credincioşi din Ţara de Jos a Moldovei, de pe ambele maluri ale Prutului. A păstorit timp de şapte ani, în vremuri grele, când turcii şi tătarii prădau, deseori, aceste locuri. Era foarte apreciat de credincioşi, dar şi de ceilalţi ierarhi moldoveni, în special de Sfântul ierarh Dosoftei, în acea perioadă episcop la Roman, iar după câţiva ani mitropolit al Moldovei.

Din anul 1674 şi până la trecerea sa la cele veşnice (1685), Ioan a păstorit Episcopia Romanului, înfiinţată de primii voievozi Muşatini ai Moldovei. Aici a ctitorit Mănăstirea Mera, în ţinutul său natal, cu ajutorul rudei sale, vornicul Moţoc din Odobeşti.

Episcopul Ioan a aşezat la acea mănăstire pe ucenica sa, Teodora, de la Cetatea Neamţului, împreună cu alte câteva călugăriţe.

A fost înmormântat de mitropolitul Dosoftei şi ceilalţi ierarhi, lângă biserica mare a Mănăstirii Secu.

Sfântul mitropolit Dosoftei, în cartea sa „Viaţa şi petrecerea sfinţilor”, l-a numit „arhiepiscopul cel sfânt şi minunat”.

Icoanele Sfinților nemțeni

Semnarea Tomosului de canonizare

Sfințirea aghiazmei

Sinodali

Sursa: **https://theologhia.wordpress.com/tag/amfilohie-de-la-pangarati/**

Sfântul născut în apropiere de Piatra Neamț

Pe 7 septembrie, când se face Înaintepăznuirea Naşterii Maicii Domnului, sunt pomeniți Sfinții cuvioși Simeon și Amfilohie de la Pângărați.

Sfântul cuvios Simeon s-a născut la începutul secolului al XV-lea, într-un sat din apropierea orașului Piatra Neamț, în timpul domnitorului Alexandru cel bun. S-a retras în isihie, împreună cu încă doi ucenici, la poalele muntelui numit ”Paru”.

Auzind Sfântul domnitor Ștefan cel mare de nevoința cuviosului și înștiințându-se că nu are biserică unde să se roage cu ucenicii săi, în anul 1461, i-a dăruit bani și aju-tor să înalțe o mică biserică de lemn, cu hramul și în cinstea Sfântul mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir.

S-a mutat la Domnul în anul 1476, la Mănăstirea Casiva, din Transilvania.

Sfântul cuvios părintele Amfilohie de la Pângărați s-a născut în anul 1487, undeva în partea de nord a Moldovei. Viața monahală și-a început-o de foarte tânăr, la

Mănăstirea Moldovița, de unde a venit la Pângărați, în anul 1508. Aici a fost ales, de toți, ocârmuitor, conducând obștea mănăstirii timp de 56 de ani.

Iubirea și credința în Dumnezeu ale acestui monah au fost răsplătite și de Sfântul mare mucenic Dimitrie, care i-a apărut în vis domnitorului Alexandru cel bun. Astfel, *„când a fost luna lui octombrie, în 22 de zile, la miezul nopții, i s-a arătat lui în vis un voinic cu veșminte albe îmbrăcat și foarte frumos, cu dumnezeiască slavă împodobit și i-a zis lui: Scoală-te, voievodule, și degrab să mergi la Pângărați, unde petrece un sihastru Amfilohie aproape de 50 de ani, și să zidești întru numele mieu biserica pe locul unde am avut mai-nainte făcută de bătrânul Ștefan voievod în zilele starețului Simeon ieromonah”.*

Alexandru cel bun a zidit biserica la Pângărați, cu hramul Sfântului mare mucenic Dimitrie. Aceste miracole ne încredințează, încă o dată, de meritele deosebite de care se bucurau strămoșii noștri în fața Sfintei Treimi.

* Hramul sfinților nemțeni

Încă din vechi timpuri, rugăciunea oamenilor era întărită de rugăciunile sfinților de prin mănăstiri, dar și a celor care erau mireni. Astăzi, când greutățile vieții au devenit de nesuportat, am uitat să mai adresăm rugăciuni fierbinți către Dumnezeu Tatăl, către Mântuitorul Iisus Hristos, pentru a ne ierta păcatele și greșelile, către Sfântul Duh, să ne întărească sufletul, mintea și trupul pentru a-L putea sluji mai bine pe Hristos.

Pe 7 septembrie, creștinii ortodocși nemțeni prăznuiesc hramul Sfinților Simeon și Amfilohie de la Pângărați. În data de 8, sărbătorim Nașterea Maicii Domnului, iar pe 9 septembrie pe Sfântul Chiriac de la Tazlău.

Biserica cu hramul ”Nașterea Maicii Domnului” a Mănăstirii Tazlău se numără printre cele mai importante monumente spirituale ale județului Neamț.

În aceste două vetre de spiritualitate nemțene, ambele ctitorite de Sfântul Ștefan cel mare și sfânt, au trăit slujitori de Dumnezeu care, prin rugăciunile lor, au oferit speranță, tărie, protecție moldovenilor de pe plaiurile nemțene.

Mănăstirea de la Pângăraţi

Maria Burlă - Biserica Sfinților Simeon și Amfilohie de la Pângărați

Albă şi imaculată, cum i se cuvine unei mirese, biserica nouă a Mănăstirii Pângăraţi este prima care te întâmpină odată intrat pe prima poartă a lăcaşului monahal, la capătul unei alei care urcă puțin abrupt. Încadrată la bază de două brâuri late de piatră, ea încântă ochiul prin proporționalitate și rafinament.

S-A SFINȚIT LOCUL DE BISERICĂ CU HRAMUL
SFINȚII CUVIOȘI SIMEON ȘI AMFILOHI ȘI A TUTUROR SFINȚILOR ROMÂNI
DE CĂTRE ÎNALTPREASFINȚITUL DANIEL, MITROPOLIT AL MOLDOVEI ȘI BUCOVINEI,
AZI 26 MAI 2002, ȘI DE LA FACEREA LUMII 7510,
SOBORUL MĂNĂSTIRII FIIND POVĂȚUIT DE CĂTRE
STAREȚ PROTOS. TEOFIL LEFTER
© doxologia.ro

© doxologia.ro

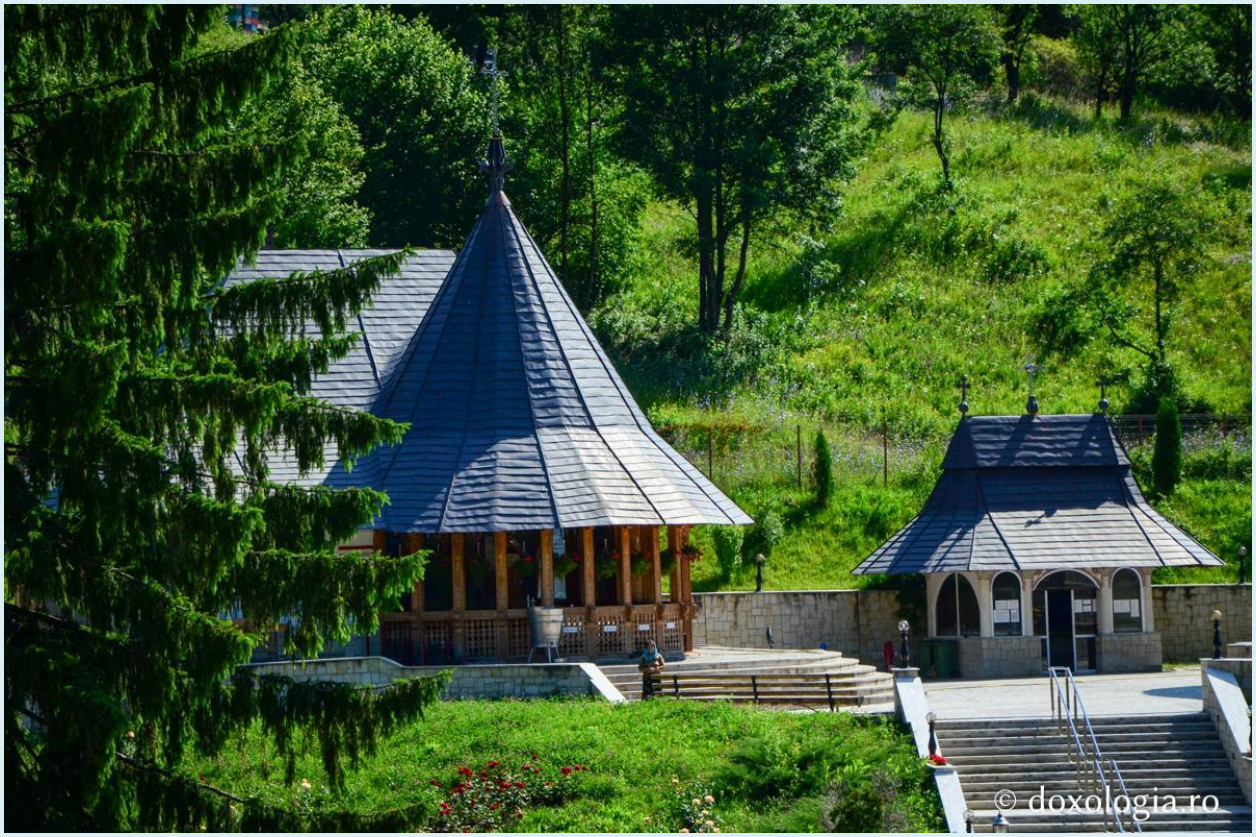

Altarul de vară și lumânărarul mănăstirii / Foto: Maria Burlă

Sus, sub acoperiș, de jur împrejur, pe un registru, sunt pictaţi Sfinţii români, ocrotitorii ei. Sub aceștia, un brâu mărginit de două linii sângerii îmbrățișează edificiul. Vara, biserica se află în vârful unui buchet de trandafiri. De la baza platoului pe care este aşezat lăcaşul, se întind până jos triughiuri de astfel de flori roşii și galbene.

Trei rândunele mititele ţin sfat la uşa deschisă. După ce urci cele câteva trepte, te aşteaptă, reprezentați în mozaicuri de mărime naturală, Sfinţii Simeon şi Amfilohie de la Pângărați, învăluiţi în lumină. Deasupra uşii roșii-aurite, pelerinul poate citi pisania și privi stema Moldovei, dăltuită în piatră. Icoana Sfinţilor români, ocrotiţi de Maica Domnului, realizată tot în mozaic e deasupra acestora.

În dreapta altarului odihnesc rămăşiţele pământeşti ale fostului stareţ, părintele arhimandrit Teofil Lefter, cel care n-a precupeţit nimic pentru ridicarea lăcașului la care a trudit împreună cu obștea aproape zece ani. Sfinţii Simeon şi Amfilohie l-au întărit prin rugăciunile şi purtarea lor de grijă.

Faţă în faţă cu intrarea în biserică, la vreo 20 de metri, pe acelaşi platou, e agheasmatarul sau altarul de vară, circular, semi-deschis, cu câteva coloane frumos sculptate în lemn. În jumătatea închisă a acestuia, sfinţii sunt pictaţi în mărime naturală pe un registru. Florile multicolore îl împodobesc.

Maria Burlă - Pângărați - mănăstirea cu patru nume

Așezarea monahală de pe valea Bistriței a avut, de la întemeierea sa, patru denumiri. În secolul al XV-lea, pe vremea primului sihastru ce și-a adunat obște aici, timp de aproape trei decenii, ea s-a numit Sihăstria lui Simeon, după numele povățuitorului ei.

După construirea primei bisericuțe de lemn și după sfințirea ei, prin efortul Sfântului Ștefan cel mare, ea va purta, timp de aproape un secol, numele de Schitul lui Simeon.

Apoi, odată cu venirea celui de-al doilea întemeietor al său - Sfântul cuvios Amfilohie - și după ridicarea bisericii de piatră de către voievodul Alexandru Lăpușneanu, ea se va numi, timp de 27 de ani, Sihăstria lui Amfilohie, ca mai apoi să-și ia denumirea pe care o are și astăzi.

Denumirea de Pângăraţi provine, după istoricul Nicolae Iorga, de la un posibil călugăr Pangratie care, se pare, a fost „un pustnic de demult care a dat numele pârâului din apropiere”. Marele istoric spune că numele nu are „nici un amestec cu ideea de pângărire”.

Se presupune că acest cuvios Pangratie ar fi fost unul din ucenicii Sfântului cuvios Nicodim de la Tismana, care în secolul al XV-lea s-au răspândit în Muntenia şi în Moldova, întemeind aici marile mănăstiri Neamţ şi Bistriţa. Numele de Pângărați îl va lua mai târziu şi comuna în care este astăzi mănăstirea.

Maria Burlă - Cele două altare suprapuse ale bisericii voievodale de la Pângărați

Inestimabilă icoană Deisis, pictată în stil bizantin. Ea străjuiește intrarea în paraclisul din partea de jos a bisericii-monument de la Pângărați / Foto: Maria Burlă

Scutul cu pecetea Moldovei - blazonul familiei voievodale, cu bourul având crucea între coarne / Foto: Maria Burlă

Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Pângărați / Foto: arhiva mănăstirii

Ușa din lemn - detaliu / Foto: Maria Burlă

Fragment de frescă din biserica - monument a Mănăstirii Pângărați, înfățișându-l pe Sfântul mare mucenic Dimitrie. Pictura e din vremea voievodului Alexandru Lăpușneanu, ctitorul acesteia / Foto: Maria Burlă

O veche şi inestimabilă icoană Deisis, pictată în stil bizantin străjuieşte intrarea în paraclisul din partea de jos a bisericii-monument. Aceleaşi trăsături ale feţelor, sugerând asceză, suferinţă, asprime, dar şi bunătate şi înţelegere faţă de om, întâmpină din glaful de piatră situat deasupra peceţii ce datează din timpul voievodului Alexandru Lăpuşneanu, pe închinătorii şi vizitatorii mănăstirii. Aici poate fi admirat şi scutul cu pecetea Moldovei - blazonul familiei voievodale, cu bourul având crucea între coarne, încizate în piatră într-o manieră arhaică.

Biserica de jos - peșteră, taină, apoi paraclis

În jurul ctitoriei voievodale, nivelul pământului era până deasupra ușii de la intrare a bisericii de jos. Ulterior, acel pământ a fost scos, descoperindu-se integral pereții acesteia.

De ce s-a întâmplat astfel? Inițial, biserica de dedesubt a fost o peșteră, unde se spune că s-ar fi nevoit ucenicii Sfântului cuvios Simeon, povățuiți de acesta. Ea a fost transformată mai apoi în taină pentru odoarele bisericii de către voievodul Alexandru Lăpușneanu, iar după aceea, în 1806 - în paraclis, de către arhimandritul Macarie.

Catapeteasma de astăzi din biserica voievodală este o copie după cea originală, care poate fi admirată în muzeu și care a fost pictată și sculptată de unul din starețiii acestei mănăstiri, ieroschimonahul Daniil.

Aici se află și icoana Maicii Domnului, făcătoare de minuni, al cărei pictor și vechime ne sunt necunoscute. Cu aproximație, potrivit unui părinte al mănăstirii, ea ar data din secolul al XIX-lea.

Fresca cu Sfântul mare mucenic Dimitrie - mărturie a vechii picturi

În biserica de deasupra, intrarea se face printr-un pridvor lateral, adăugat bisericii în 1909, iar inscripția în slavonă din stânga acestuia datează din timpul domnitorului Vasile Lupu, care a înlocuit acoperișul lăcașului de rugăciune și a făcut câteva reparații.

Cât despre pictura veche care a împodobit cândva biserica voievodală, ea a fost văruită și nu se mai păstrează astăzi în muzeul mănăstirii decât o bucată de frescă foarte valoroasă, reprezentându-l pe Sfântul mare mucenic Dimitrie.

Biserica zidită la anul 1560 de voievodul Alexandru Lăpuşneanu, pe timpul când stareț era Sfântul cuvios Amfilohie, este unicat în Europa, fiind de fapt două biserici supraetajate. Voievodul a zidit atunci şi turnul-clopotniţă şi a împroprietărit mănăstirea cu „întărire peste toate poienile ce sunt în jurul acesteia”. Din nefericire, turnul s-a prăbuşit în noaptea dintre 11 şi 12 iunie a anul 1996, din cauza nepurtării de grijă a celor care trebuiau să-l consolideze. Cel care poate fi admirat în prezent este reproducere aceluia, ca înălțime și arhitectură.

În anul 2002, reînveșmântată în pictură nouă, biserica voievodală a fost resfinţită de prea fericitul părinte patriarh Daniel, pe atunci mitropolit al Moldovei şi Bucovinei.

Maria Burlă - Sfântul cuvios ce a stăreţit la Pângăraţi jumătate de secol

După aproape trei decenii de vieţuire fără un cârmuitor, în 1508, obştea vieţuitoare de la Pângăraţi a primit ca stareţ şi povăţuitor duhovnicesc pe cuviosul Amfilohie, de la Mănăstirea Moldoviţa.

Mănăstirea Moldovița, locul unde și-a început viața monahală Sfântul cuvios Amfilohie de la Pângărați

Lunga perioadă în care s-a aflat la cârma mănăstirii a fost cu adevărat una de înflorire spirituală şi materială, tocmai prin continuitatea şi stabilitatea ce au asigurat-o deosebitele sale calităţi duhovniceşti, despre care mărturiseşte cuviosul Anastasie de la Moldoviţa.

Cuviosul Amfilohie s-a născut în anul 1487, undeva în partea de nord a Moldovei. Viaţa monahală şi-a început-o de foarte tânăr la Mănăstirea Moldoviţa, de unde vine la Pângăraţi în anul 1508. Aici a fost ales de către toţi ocârmuitor şi a condus obştea mănăstirii, timp de 56 de ani.

„Până la bătrâneţe bine şi-a ocârmuit viaţa sa”

Despre petrecerea sa vorbeşte ieromonahul Anastasie de la Mănăstirea Moldoviţa, care l-a cunoscut personal: „Din copilăria sa s-a nevoit în viaţa călugărească, fiind mărturisit de toţi pentru faptele lui cele bune. Şi era scriitor foarte iscusit şi ştia meşteşug a lucra la lemn şi era cinstit de toţi Domnii şi miluit”. „Până la bătrâneţe bine şi-a ocârmuit viaţa sa; în foame şi în sete, în răbdare şi întru osteneale, întru toată nevoinţa duhovnicească. Şi de la draci năpăşti şi ispite multe a răbdat până la moarte. Şi sfârşitul vieţii sale bine au săvârşit: că a dat ţărna ţărnei şi s-a dus în calea cea lungă a părinţilor, luându-şi plata ostenelilor sale de la Dreptul Judecător şi cu cinste fiind îngropat de ucenicii săi”, scrie Ieromonahul Anastasie.

Maria Burlă - Săvârşirea Sfântului cuvios Amfilohie de la Pângăraţi

În anul 1566, cuviosul Amfilohie sihastrul, cunoscând că i se apropie sfârşitul vieţii, a adunat pe toţi fiii săi duhovniceşti şi le-a dat cuvântul său cel mai de pe urmă. Apoi, sărutându-i cu lacrimi, a lăsat egumen la Pângăraţi în locul său pe ieromonahul Teodorit, ucenicul său, iar el s-a retras la Moldoviţa, mănăstirea lui de metanie.

Foto: Maria Burlă

Acolo, fericitul Amfilohie a primit marele şi îngerescul chip al schimniciei sub numele de Enoh, ca cel ce întotdeauna se înalţă cu inima şi cu dorirea către cele cereşti, adăugând osteneli peste osteneli, timp de încă patru ani de zile. Iar în anul 1570, ştiind de la Duhul Sfânt ceasul morţii sale, s-a împărtăşit cu Sfintele Taine şi şi-a dat cu pace sufletul său în braţele Domnului nostru Iisus Hristos în 7 septembrie, la şapte ceasuri din noapte, în zilele lui Bogdan voievod.

„Vremea şi ziua mutării sale au spus-o mie, smeritului”

Iar despre sfârşitul său minunat dă mărturie ieromonahul Anastasie astfel: „Acestea toate mi le-au spus mie părintele Amfilohie şi stareţ de la Sfânta Mănăstire Pângăraţi mie, smeritului ieromonah Anastasie de la Mănăstirea Moldoviţei, mult păcătosului şi întru tot netrebnicului, că mare dar au luat bătrânul Amfilohie mainainte de mutarea sa, că vremea şi ziua mutării sale au spus-o mie, smeritului Anastasie, şi nimenea să nu fie necredincios ca să nu cadă în ispită, că întru adevăr toate acestea adevărate sunt. Acestea toate le-am scris pentru ca să nu se uite mai pre urmă, în urma acestui neam, şi oricine vor vrea să râvnească acestor Sfinţi Părinţi”.

Întrucât cuviosul Amfilohie a fost cinstit încă din viaţă ca sfânt, îndată după mutarea sa din trup, părinţii celor două mănăstiri, Moldoviţa şi Pângăraţi, îl prăznuiau anual la data săvârşirii sale - 7 septembrie.

Maria Burlă - Prețuirea Sfântului Ștefan față de cuviosul Simeon de la Pângărați

Dragostea ce-o avea Sfântul cuvios Simeon, primul sihastru de la Pângărați, față de voievodul Moldovei și cinstirea pe care Sfântul Ștefan cel mare i-o aducea cuviosului, înainte și după săvârșirea sa în Domnul, ne duc cu gândul că acest sfânt cuvios era al doilea duhovnic ce-l sfătuia pe voievod, alături de Sfântul cuvios Daniil Sihastru.

Cuviosul Anastasie de la Moldoviţa ne relatează despre un adevărat cult pe care voievodul Ştefan cel mare şi sfânt îl practica faţă de moaştele Sfântului cuvios Simeon. El scrie că voievodul, „luând o parte din sfintele lui moaşte, le-au oprit pentru blagoslovenie, şi cu aromate şi cu bune mireazme şi cu tămâie le tămâia totdeauna, spre credinţa şi buna întărire a Domniei Sale, iar mai vârtos pentru dragostea şi căldura duhovnicească ce avea mai nainte către dânsul; iar rămăşiţa sfintelor lui moaşte cu cuviinţă şi cu cinste le-au îngropat în cetatea Socevii”.

Această dragoste şi căldură duhovnicească pe care cuviosul Simeon o avea către marele voievod e o mărturie sigură a relaţiei de filiaţie duhovnicească ce exista între domnitor şi cuvios, începută probabil de când cuviosul Simeon merge la acesta pentru a-i cere sprijinul de a construi o biserică pentru sihăstria sa. „Sihastrul Simion, auzind că Ştefan voievod cel mare neîncetat zideşte monastiri, s-a dus

şi l-a rugat să-i dea milostenie să facă un schitişor de lemn, şi la anul 1461 a făcut biserică de lemn cu hramul Sfântului mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir”.

De aceea, lunga relaţie duhovnicească de cel puţin 15 ani dintre cuviosul Simeon de la Pângăraţi şi sfântul voievod, împreună cu mărturia de mai sus privind dragostea şi căldura duhovnicească ce o nutrea către dânsul Sfântul Simeon şi cinstirea ce-o avea domnitorul faţă de moaştele cuviosului în familia voievodală ne duc cu gândul că acest sfânt cuvios era al doilea duhovnic ce-l sfătuia pe voievod, alături de Sfântul cuvios Daniil Sihastru.

Maria Burlă - Porunca Sfântului Dimitrie

Domnia lui Alexandru-Vodă Lăpuşneanu s-a însemnat prin multe fapte crunte, pe care a încercat apoi a le îndrepta - prin întemeierea Mănăstirii Slatina, unde inițial se nevoia sihastrul Leontie. Dar, într-un moment în care cugetul lui îl rodea de cele înfăptuite, a jurat să mai urzească încă o mănăstire.

Fragment de frescă aflat în muzeul mănăstirii, înfățișându-l pe Sfântul Mare Mucenic Dimitrie / Foto: Maria Burlă

Ctitoria vooievodului Alexandru Lăpușneanu / Foto: Maria Burlă

ALEXANDRU
LĂPUȘNEANU
CTITOR
RUXANDRA
DOAMNĂ
© doxologia.ro

Iată cum arăta, pe scurt, prima monografie a Mănăstirii Pângărați, scrisă de ieromonahul Anastasie, egumenul Mănăstirii Moldovița, așa cum i-a relatat-o Sfântul cuvios Amfilohie: Precum aveau obiceiul Domnii Moldovei în acel timp, și voievodul Alexandru Lăpușneanu a început să cerceteze țara, de la cetatea Neamțu ajungând la aceea a Pietrei. Aici, adormind, în noaptea spre 26 octombrie, i s-a arătat în vis un tânăr şi frumos ostaş în veşminte albe, înconjurat de slavă dumnezeiască și strălucire cerească, zicând către voievod:

„Scoală-te, Voievodule, şi degrab să mergi la Pângăraţi, unde petrece un sihastru Amfilohie aproape de 50 de ani, şi să zideşti întru numele mieu biserică pe locul unde am avut mai-nainte făcută de bătrânul Ştefan Voievod în zilele stareţului Simeoan Ieromonah, pe care au ars-o turcii când au învins pe Ştefan voievod la Valea Albă, şi ţeara au prădat!”

„Eu sunt Sfântul Dimitrie, adorat și de oastea moldoveană”

Plin de spaimă şi mirări, Alexandru Voievod l-a întrebat: „Și cine eşti o, Doamne, împodobit cu atâta strălucire și cu dumnezeiască podoabă îmbrăcat? Iar tânărul i-a răspuns: Eu sunt Sfântul Dimitrie, mucenicul și ostaşul lui Hristos şi de la Maximilian muncitorul pentru Hristos, în cetatea Solonului (Tesalonic). În temniţă am fost închis şi muncit şi în coastă împuns, carele în toată lumea şi în toată marginea se slăveşte numele mieu, adorat şi de oastea Moldoveană în a cărui frunte păşăscu pentru apărarea credinţei şi în pământul acesta numai în pustie biserică nu am.”

Şi zicând acestea, se făcu nevăzut. Pătruns de aceste cuvinte, Alexandru Voievod i-a chemat îndată pe boierii săi: pe marele logofăt Movilă, pe vornicii Moţoc şi Stroici şi pe alţi boieri ai sfatului cărora a spus vedenia sa.

Voroava duhovnicească

Și în mare grabă, Domnul cu toți boierii săi au sosit la sihastrul Amfilohie şi au început să-I povestească vedenia, zicând: „Măcar că eu, cinstite Părinte, n-am dat îndată crezării visul (pentru că) Sfânta Scriptură şi Părinţii noştri cei duhovniceşti ne învaţă pe noi să nu credem visurile. Iar eu am adunat pe credincioşii mei boieri şi pe filosofi şi toţi au judecat că de la Dumnezeu este şi foarte ne-am bucurat.”

Acestea grăind amândoi, a zis şi sihastrul că de la Dumnezeu este vedenia. Şi de multă bucurie şi veselie s-au umplut toți și s-au aprins de dumnezeiescul Duh cele dinlăuntru ale lor, îmbrățișându-se şi mult plângând.

„…căci ca o umbră trece lumea şi viaţa noastră”

Apoi, câteva ceasuri întregi vorbit-au ei din Sfintele Scripturi, despre mântuirea sufletului și despre deşertăciunea lumii acesteia, „căci ca o umbră trece lumea şi viaţa noastră ca praful şi ca fumul se stinge”. Apoi i-au pomenit pe împărații ce au zidit sfinte mănăstiri și, cu rugăciunile Sfinţilor Părinţi, se ţin dogmele Ortodoxiei până astăzi, precum şi Hristos ne-a făgăduit nouă, păcătoşilor, că va fi cu noi până la sfârşitul veacurilor.

Şi, după plânsul cel de mângâiere şi după voroava cea duhovnicească, de multă bucurie s-au umplut cu toții și voievodul a făcut masă mare împărătească la cuviosul Amfilohie. Şi apoi l-a întrebat pe Sfântul stareţ marele voievod Alexandru: „Fost-au înainte vreme şi mai înainte de tine vieţuitori călugări pe locul acesta, au n-au fost?” Iar sihastrul le-a povestit în amănunt viaţa Sfântului cuvios Simeon.

Maria Burlă - Cum s-a născut prima biserică de la Pângărați

În vremuri îndepărtate, pe când monahismul moldovean începea să-și urzească firele de aur spre Cer, în codrii Neamțului, un cuvios sihastru căuta sălaș de o mai rodnică apropiere de Dumnezeu. Ajuns lângă pârâul Pângărați, Sfântul cuvios Simeon - căci acesta era numele său - și-a săpat aici o peșteră unde își săvârșea nevoința.

„Poiana sihaștrilor” sau „Poiana lui Simeon” / Foto: Maria Burlă

Cu timpul, auzind de strălucitele sale însușiri duhovnicești, câțiva tineri dornici de viață monahală se adunaseră în jurul său. Și astfel se năștea necesitatea unui lăcaș de rugăciune, o mică biserică unde ei să slujească Sfânta Liturghie și să se împărtășească cu Sfintele Taine.

Era anul 1461. Auzind sihastrul Simeon că marele voievod Ştefan al Moldovei are evlavie mare şi neîncetat zideşte mănăstiri, s-a dus şi l-a rugat să-i dea milostenie să facă un schitişor de lemn. Sfântul voievod nu doar că l-a miluit şi l-a ajutat să ridice prima biserică de pe acele meleaguri, ce l-a avut dintru început ca ocrotitor pe Sfântul mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir, ci a legat cu acesta o prietenie duhovnicească, bazată pe respect și multă cinstire din partea voievodului.

Cuviosul Simeon, stareț al primei obști

După sfințirea bisericii de către Mitropolitul Teoctist I al Sucevei, cel care l-a uns domn pe Sfântul Ștefan cel mare, cuviosul Simeon este numit starețul obștii de aici. Astfel ia naștere, în mod oficial, mănăstirea cu numele Sihăstria lui Simeon, denumire ce-o va purta până în anul1506.

Când turcii s-au năpustit în Moldova, la 1476, luptând în bătălia de la Războieni, Sfântul cuvios Simeon, începătorul vieții de obște a Pângăraților, simțind pericolul, s-a rugat lui Dumnezeu pentru domn și pentru țară, să-I scape din mâinile cotropitorilor, și-a luat ucenicii și a trecut Carpații, în Transilvania, la Mănăstirea Caşva, lângă Reghin, în județul Mureș. Turcii au ars biserica și chiliile ridicate de Sfântul Ștefan.

Primul duhovnic și sfătuitor de taină al voievodului

Bisericuța de lemn construită de voievod era pe locul peșterii în care s-a nevoit cuviosul Simeon, din 1432 și până în 1460. Iar peștera este actuala biserică de dedesubt, fiindcă ctitoria voievodală a fost ridicată pe locul bisericuței de lemn, mistuită de turci.

Important de menționat este faptul că Sfântul Simeon de la Pângărați a fost şi primul duhovnic, primul sfătuitor de taină al lui Ștefan cel mare, înainte de Sfântul Daniil Sihastrul. Voievodul l-a cinstit după trecerea la cele veşnice în 1476, aducând cu evlavie moaştele sale în Cetatea Sucevei, spre sfârşitul anului 1484.

Maria Burlă - Cum a ajuns voievodul Alexandru Lăpuşneanu la Pângăraţi?

Vatra sihăstrească din Poiana lui Simeon, aflată în apropierea pârâului Pângăraţi va primi vizita voievodului Alexandru Lăpuşneanu, căruia i se arată în vis marele mucenic Dimitrie şi-i porunceşte să construiască o nouă biserică în locul celei ridicate de Sfântul Ştefan cel mare şi distrusă de turci.

Ctitoria voievodului Alexandru Lăpuşneanu / Foto: Maria Burlă

„Poiana lui Simeon”, aflată la mică distanță de Mănăstirea Pângărați / Foto: Maria Burlă

Foto: arhiva Mănăstirii Pângărați

În anul 1560, evlaviosul domn Alexandru Lăpuşneanu a zidit biserica Mănăstirii Pângăraţi, ce a fost sfinţită de Grigorie, mitropolit al Sucevei, în 1560, după cum ne istoriseşte pisania mănăstirii: „Cu bunăvoirea lui Dumnezeu şi cu sporirea Prea Sfântului Duh şi cu ajutorul marelui mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir, s-au zidit şi s-au sfinţit Sfânta Mănăstire întru numele sfântului mucenic şi s-au sfinţit de acesta Grigorie mitropolit al Socevei la leat 7068 din porunca lui Alexandru voievod". Voievodul a mai adăugat şi turnul-clopotniţă şi a împroprietărit mănăstirea cu „întărire peste toate poienele din jur.

Relatarea cuviosului Anastasie de la Moldoviţa ne descoperă portretul spiritual al unui Alexandru Lăpuşneanu total deosebit de cel pe care îl creionează istoricii şi nuvela lui Negruzzi, şi anume un voievod plin de religiozitate şi de dorinţa de a ajuta Biserica.

Sfat pentru validarea vedeniei

Ortodoxia şi înţelepciunea voievodului (ce va deveni după călugărie monahul Pahomie), ctitor al bisericii Mănăstirii Dochiariu din Athos se vădeşte din precauţia cu care întâmpină descoperirile ce le avuse în vis din partea marelui mucenic Dimitrie, care îi poruncea să ridice o biserică la Pângăraţi.

El convoacă întreg sfatul ţării spre a se pronunţa asupra veridicităţii descoperirii şi poruncii primite, iar răspunsul dat de boierii sfatului relevă cultura creştină a elitei conducătoare a Ţărilor Româneşti din acele timpuri.

„Ţi-am spus să faci biserică. De ce întârzii?"

„Iar ei toţi cu un suflet şi cu un glas au răspuns că de la Dumnezeu şi de la Duhul Sfânt fiind povăţuiţi, ziseră că de la Dumnezeu iaste întru adevăr vedenia aceasta; că şi în Sfintele Scripturi am aflat, şi de la prea înţelepţi dascăli am auzit, că tot ce iaşte spre lucru bun, spre zidirea Bisericii, spre miluirea săracilor, spre ertarea greşiţilor şi spre pomenirea de vecinicile munci şi de judecată, acestea toate dela Dumnezeu sânt".

Vrednicul de pomenire, arhimandritul Teofil Lefter mărturisea într-un interviu că Lăpușneanu a mai făcut biserici, dar pe cea de la Pângărați a făcut-o mai mult de frică, înfricoșat fiind de stăruința vedeniilor. „În al doilea vis, Sfântul Dimitrie l-a înfricoșat și chiar l-a însuliţat, spunându-i: Ți-am spus să faci biserică. De ce nu te apuci de treabă? De ce întârzii? Pentru el, aceasta a fost biserica de suflet și ar fi

dorit ca el și toți membrii familiei sale să fie înmormântați aici”, afirma fostul stareț al Pângăraților.

Maria Burlă - Sâmburele așezării monahale de la Pângărați

Istoria Mănăstirii Pângărați a început să se scrie cu aproape șase secole în urmă, în Poiana sihaștrilor, un loc aflat astăzi la vreo trei kilometri, în pădurea de brazi din apropierea lăcașului monahal. Se spune că acolo și-ar fi început nevoințele pe aceste meleaguri Sfântul cuvios Simeon, mai apoi coborând în peștera pe locul căreia astăzi se înalță biserica voievodală, ce îi are ca ocrotitori pe Sfântul mare mucenic Dimitrie și pe toți Sfinții Români.

Împrejurimile mănăstirii / Foto: Maria Burlă

În drum spre locul de nevoință al vechilor pustnici de la Pângărați / Foto: Maria Burlă

„Poiana Sihaștrilor” sau „Poiana lui Simeon”, aflată la trei kilometri de Mănăstirea Pângărați / Foto: Maria Burlă

„Poiana Sihaștrilor” sau „Poiana lui Simeon”, aflată la trei kilometri de Mănăstirea Pângărați / Foto: Maria Burlă

În prima jumătate a secolului al XV-lea, Mitropolia Moldovei începea să-şi afirme autonomia. Munţii Moldovei erau o împărăţie a codrilor falnici, seculari, „plini de călugări şi pustnici ce-şi jertfeau lui Dumnezeu, în linişte şi singurătate, viaţa smerită”, aşa cum ne spune Dimitrie Cantemir în Descriptio Moldaviae.

În acel ţinut al tainei, ce se deschidea cerului în mici poieni şi luminişuri, prindea viaţă vatra sihăstrească a viitoarei Mănăstiri Pângăraţi. În susurul izvoarelor şi al pâraielor limpezi, sihaştrii înălţau ca mulţumire tainică, asemeni unei jertfe de seară, frunţile şi mâinile la rugăciune.

Poiana sihaștrilor, un minunat loc de liniștire

Istoria Mănăstirii Pângărați a început să se scrie cu aproape șase secole în urmă, în Poiana sihaștrilor, un loc aflat astăzi la vreo trei kilometri, în pădurea de brazi din apropierea lăcașului monahal. Se spune că acolo și-ar fi început nevoințele pe aceste meleaguri Sfântul cuvios Simeon, mai apoi coborând în peștera pe locul căreia astăzi se înalță biserica voievodală, ce îi are ca ocrotitori pe Sfântul mare mucenic Dimitrie și pe toți Sfinții Români.

Cel dintâi întemeietor duhovnicesc al acestui loc de rugăciune a fost sihastrul Simeon, care, însoţit de câţiva călugări, a venit aici în anul 1432 de la Mănăstirea Bistriţa, pe un platou mai ridicat al malului pârâului Pângăraţi, la poalele muntelui Păru. Aici îşi alinau sihaştrii dorul arzător după Hristos, prin posturi, privegheri şi rugăciuni neîncetate. În jur, păduri dese de brad şi fag - un minunat loc de liniştire, departe de orice aşezare omenească.

Sihăstria lui Simeon, sămânța viitoarei Mănăstiri Pângărați

Cunoscută în Cronice şi Letopiseţe drept ctitorie a voievodului Alexandru Lăpuşneanu, Mănăstirea Pângăraţi, asemeni multor mănăstiri din Moldova, îşi are originile în ceea ce la început a fost o sihăstrie, un loc de reculegere şi trăire a unui călugăr pustnic.

Prima întemeiere a vetrei viitoarei mănăstiri a avut loc în vremea Sfântului Ştefan cel mare, care în 1461 clădeşte sihastrului Simeon o biserică de lemn pe locul unde se nevoise din anul 1432, de când plecase de la Mănăstirea Bistriţa. Distrusă de turci în anul 1457, probabil pe locul acestei biserici va zidi 100 de ani mai târziu voievodul Alexandru Lăpuşneanu biserica din piatră, deasupra peşterii în care primii doi sihaştri îşi săvârşeau jertfa duhovnicească de rugăciune şi nevoinţă ascetică.

Maria Burlă - Stareți din vechime ai Mănăstirii Pângărați

Alături de cei doi întemeietori, Sfinții cuvioși Simeon și Amfilohie, Mănăstirea Pângărați a fost îmbogățită de o pleiadă de monahi vrednici care s-au străduit să înmulțească roadele înaintașilor și să înfrumusețeze moștenirea voievodului Alexandru Lăpușneanu.

Biserica-monument a Mănăstirii Pângărați / Foto: Maria Burlă

Sfinții Simeon și Amfilohie, primii stareți ai comunității monahale de la Pângărați

Primul din această listă ar fi arhimandritul Varnava, cel care, printr-o activitate ctitoricească şi mult efort, schimbă în mod total înfăţişarea umilă şi dărâmată a mănăstirii în vremea sa.

O altă personalitate este egumenul Nil, pomenit într-un act mărturie către domnitorul Vasile Lupu voievod, datând între anii 1634-1653. Acest document confirmă dreapta stăpânire a Mănăstirii Pângăraţi asupra unei branişte domneşti, în pricina dintre această mănăstire şi satul Dărmăneşti; actul a fost semnat şi de egumenii Partenie de la Bistriţa şi Partenie de la Bisericani.

„Pe timpul Arhiereului Veniamin, mănăstirea începuse a înflori iarăşi”

Un alt povățuitor al obștii, egumenul Daniil, ieroschimonah, a pictat catapeteasma ce se păstrează actualmente în muzeul mănăstirii. El ajunge apoi stareţ la Mănăstirea Bistriţa, „unde s-a săvârşit din viaţă cu moarte cumplită, rupându-se un pod putred care făcea legătura între casele egumeneşti şi biserică”.

În timpul domniei lui Constantin Şuţu voievod, la 1793, pe când egumen al mănăstirii era ieromonahul Chiril, „s-a scris pomelnicul cel mare de pe pomelnicul

cel vechi”. Mai târziu, arhimandritul Chiril ajunge egumen la Mănăstirea Râşca, fiind „vrednic întemeietor al acelui sobor”.

La începutul secolului al XIX-lea s-a remarca prin grija sa faţă de mănăstire Arhiereul Veniamin Racoviţă. Acest arhiereu era rudă cu familia domnitoare. După spusele Pr. C. Mătase, „mănăstirea începuse a înflori iarăşi, moşiile ei întinzându-se pe Valea Tarcăului până la hotarele Comăneştilor, spre Bacău”.

Inscripția ascunsă în jugul clopotelor

În secolul al XX-lea, stareţii şi egumenii mănăstirii s-au străduit pentru a păstra pe cât s-a putut valorile spirituale şi naţionale în timpuri destul de grele. Unul dintre aceştia a fost Ieromonahul Ilarie Lupaşcu, de la care avem, alături de scurtul istoric, o „Inscripţiune” ascunsă în jugul clopotelor, în care vorbeşte despre micile sale realizări din acele timpuri grele, iar la sfârşit spune cu umilinţă: „Am făcut şi eu, ce Dumnezeu m-a luminat, cu averea Mănăstirii Pângăraţi, fiind stăpânită de către societatea pentru Profilaxia Tuberculozei, având ca Director pe Nicolae Vlădescu”.

În perioada celui de al II-lea Război Mondial şi în cea imediat următoare, stareţ al Mănăstirii Pângăraţi a fost Protosinghelul Iulian Danielescu. Acesta va lupta pe toate căile împotriva exproprierii ilegale a pământului mănăstirii de către sătenii comunei Pângăraţi. Schimbările silnice produse în destinul mănăstirii îl face pe stareţ să abandoneze stăreţia pentru a se retrage la Mănăstirea Bistriţa.

Ieromonahul Irinarh Drăgan, ultimul stareț al mănăstirii

În locul lui este numit protosinghelul Varahiil Jitaru, care a stăreţit doi ani de zile (11 iulie 1946 - 10 decembrie 1948), perioadă plină de încercări dificile şi, în cele din urmă, zadarnice de a câştiga livada mănăstirii, atât prin dialog nefructuos cu sătenii şi „reprezentanţii Comisiunii Agrare” care îl arăta duşman al poporului, fiind ameninţat că „vor da foc mănăstirii”. În cele din urmă, arhimandritul Varahiil Jitaru va pleca ca stareţ la Mănăstirea Necula, (unde va păstori cu mari dificultăţi, date de jaful şi intimidările uniaţilor greco-catolici până la 23 mai 1955).

Ultimul stareţ al Mănăstirii Pângăraţi înainte de închiderea şi preluarea ei definitivă de către instituţiile comuniste ale statului a fost ieromonahul Irinarh Drăgan, care prin procesul verbal din 2 mai 1960, predă forţat, restul de imobile şi biserica Mănăstirii Pângăraţi către Staţiunea de Cercetări Biologice, Geografice - Stejaru. Au fost predate către Mitropolie arhiva Mănăstirii, precum şi patru saci mari cu cărţi, scrise în chirilică.

(Sursă de documentare: Ieromonah Vasile Bîrzu, "Mănăstirea Pângăraţi – monografie, studiu istoriografic şi aghiologic", Cluj-Napoca, Editura Gedo, 2004)

Maria Burlă - Ce ne spun Sfinții Români din biserica nouă a Mănăstirii Pângărați?

În lăcașul de rugăciune al Mănăstirii Pângărați, toți sfinții pictați au ceva să-ți spună, fiecare în parte. Iar dacă îți faci timp câteva minute să-i asculți, citindu-le învățătura, cu siguranță vei pleca mai bogat sufletește.

Iată ce zice Sfântul cuvios Iosif de la Văratec: „Viaţa fără cuvânt mai mult foloseşte decât cuvântul fără viaţă. Căci viaţa chiar şi în tăcere foloseşte, iar cuvântul, chiar şi strigând, supără. Dar dacă cuvântul şi viaţa se vor întâlni, fac o icoană a toată înţelepciunea”.

Când intri într-o biserică, te închini mai întâi la sfintele icoane şi la sfintele moaşte, dacă acea biserică are. Spui o rugăciune pentru nevoile tale, te aşezi în genunchi sau într-o strană să te reculegi un pic. În acest timp, la Pângărați poţi lectura concentratele duhovniceşti ale sfinţilor pictați. Fiindcă cel ce are pururi înaintea ochilor săi cuvântul lui Dumnezeu, să-l citească sau să-l asculte cu smerenie și să-l păzească cu credință.

Iată comoara şi testamentul sfinţilor neamului nostru românesc din biserica nouă a Pângăraţilor:

PR.CUV. PAISIE • PR.CUV. IOANICHIE • PR.CUV. CLEOPA
SĂ NE ÎNTÎLNIM LA POARTA RAIULUI
CREȘTINUL BUN ESTE JUMĂTATE OM, JUMĂTATE ÎNGER.
RĂBDARE, RĂBDARE, RĂBDARE!
© doxologia.ro

SF. CUV. GHEORGHE DE LA CERNICA
SF. CUV. IOSIF VĂRATIC
MÎNIA ESTE UN PRIMEJDIOS SFĂTUITOR PENTRU ORICINE. TOT CE SE ÎNTREPRINDE LA MÎNIE NU E NICIODATĂ CHIBZUIT. UN CUVÎNT RĂU ȘI PE CEI BUNI ÎI FACE RĂI, IAR UN CUVÎNT BUN ȘI PE CEI RĂI ÎI FACE BUNI.
VIAȚA FĂRĂ DE CUVÎNT MAI MULT FOLOSEȘTE DECÎT CUVÎNTUL FĂRĂ VIAȚĂ. CĂCI VIAȚA CHIAR ȘI ÎN TĂCERE FOLOSEȘTE, IAR CUVÎNTUL CHIAR ȘI STRIGÎND SUFĂRĂ. DAR DACĂ ȘI CUVÎNTUL ȘI VIAȚA SE VOR ÎNTÎLNI FAC O ICOANĂ A TOATĂ ÎNȚELEPCIUNEA.
© doxologia.ro

Sfântul cuvios Chiriac de la Tazlău: „Dacă Împărăţia Cerurilor pofteşti, defaimă banii şi de dumnezeiasca răsplătire te ţine. A trăi după Dumnezeu este cu neputinţă dacă eşti iubitor de dezmierdări şi iubitor de arginţi”.

***

Sfântul cuvios Nicodim de la Tismana: „Domnul a spus: întru aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei – dacă veţi avea dragoste unii faţă de alţii. Cel ce are toate darurile lui Dumnezeu, iar dragoste nu are, nimic nu-i foloseşte”.

***

Sfîntul cuvios Iosif de la Bisericani: „Bine este a nu te mânia. De ce urăşti pe omul care te-a mâhnit? Nu el ţi-a făcut nedreptate, ci diavolul! Urăşte boala, nu pe cel bolnav! Nu-ţi osândi aproapele, căci tu îi cunoşti păcatul, dar pocăinţa nu”.

***

Sfântul cuvios Rafail de la Agapia Veche: „Trecând odată Avva Pimen prin Egipt, a văzut o femeie şezând la un mormânt şi plângând cu amar. Şi a zis: de vor veni toate veseliile lumii acesteia, nu vor muta sufletul ei de la plâns. Aşa şi călugărul trebuie să aibă de-a pururi plânsul în sine”.

***

Sfântul ierarh Grigorie Dascălu: „Săracii sunt doctorii, binefăcătorii şi ocrotitorii sufletelor noastre. Atunci când nu facem milostenie este ca şi cum am fi lipsiţi de viaţă. Credinţa fără fapte este moartă”.

***

Sfântul ierarh Teodosie de la Brazi: „Nu există om pe care să-l părăsească Dumnezeu, ci există numai oameni care L-au părăsit pe Dumnezeu. Apa are însuşirea să spele noroiul de pe trup, iar milostenia să nimicească murdăriile sufleteşti”.

***

Sfântul cuvios Antipa de la Calapodeşti: „Dacă vrei să nu pui în primejdie mântuirea sufletului tău, să eviţi în tot chipul a judeca pe alţii. Prin faptul de a nu judeca pe nimeni şi a rămâne tăcut, îţi păstrezi pacea. Atunci când omul se află într-o astfel de stare, primeşte descoperiri dumnezeieşti”.

***

Sfântul cuvios Sofronie de la Cioara: „Va veni vremea când oamenii vor înnebuni şi când vor vedea pe cineva că nu înnebuneşte, se vor ridica asupra lui zicând: El este nebun pentru că nu este asemenea nouă”.

***

Sfântul cuvios Gheorghe de la Cernica: „Mânia este cel mai primejdios sfătuitor pentru oricine. Tot ce se întreprinde la mânie nu e niciodată chibzuit. Un cuvânt rău şi pe cei buni îi face răi, iar un cuvânt bun şi pe cei răi îi face buni.

***

Sfântul cuvios Iosif de la Văratec: „Viaţa fără cuvânt mai mult foloseşte decât cuvântul fără viaţă. Căci viaţa chiar şi în tăcere foloseşte, iar cuvântul, chiar şi strigând, supără. Dar dacă cuvântul şi viaţa se vor întâlni, fac o icoană a toată înţelepciunea”.

***

Sfântul ierarh Petru Movilă: „Pricina tuturor relelor sunt păcatele. Din pricina păcatelor vin întristările; din pricina păcatelor, tulburările. Din pricina păcatelor, războaiele; din pricina păcatelor, bolile şi toate patimile greu de vindecat care ne necinstesc”.

***

Sfântul ierarh Pahomie al Romanului: „Atunci când ne aducem aminte de păcatele noastre, Dumnezeu le uită. Iar când le uităm noi, îşi aduce aminte Dumnezeu de ele”.

***

Sfântul ierarh Iachint al Ţării Româneşti: „Nu este bogat cel ce stăpâneşte multe, ci acela care nu are nevoie de nimic. Căci care este folosul celui care stăpâneşte întreaga lume, dar trăieşte în mai multă mâhnire decât cel care nu are nimic”?

***

Sfântul ierarh Ghelasie de la Râmeţ: „Aşezarea lăuntrică este aceea care îi face pe oameni bogaţi sau săraci, iar nu posedarea banilor sau lipsa lor”.

***

Sfânta cuvioasă Teofana Basarab: „Om este cel ce a înţeles ce este trupul: că este stricăciune şi vremelnicie”.

***

Sfânta cuvioasă Teodora de la Sihla: „Sufletul curat este cel care s-a eliberat de patimi şi se bucură neîncetat de dragostea dumnezeiască”.

***

Sfânta muceniţă Filofteia de la Argeş: „Pacea este izbăvirea de patimi. Dar ea nu poate fi aflată fără lucrarea Duhului Sfânt”.

***

Sfântul cuvios Amfilohie de la Pângărați: „Să fie ochii Tăi deschişi ziua şi noaptea la biserica aceasta, la acest loc pentru care Tu ai zis: numele Meu va fi acolo”.

***

Sfântul cuvios Simeon de la Pângărați: „Fiilor, de veţi rămâne tari în ostenelile călugăreşti, va dura şi obştea voastră cât va binevoi Dumnezeu”.

Icoane

SF. CUV.
SIMEON
DE LA
PÂNGĂRAȚI
SF. CUV.
AMFILOHIE
DE LA
PÂNGĂRAȚI

SF. CUV.
SIMEON
DE
LA
PÂNGĂ
RĂȚI
SF. CUV.
AMFILO
HIE
DE LA
PÂNGĂRAȚI
FIILOR, DE VEȚI
RĂMÂNE TARI
ÎN OSTENELILE
CĂLUGĂREȘTI
VA FURA ȘI OB-
STEA VOASTRĂ
CÂT VA BINEVOI
DUMNEZEU
"SĂ FIE OCHII TĂI
DESCHIȘI ZIUA ȘI
NOAPTEA LA ACEASTĂ
CASĂ ACEASTA
LA ACEST LOC
PENTRU CARE
TU AI ZIS: NU-
MELE MEU VA
FI ACOLO"

SF. CUV.
SIMEON
DE LA
PÂNGĂRAȚI
SF. CUV.
AMFILOHIE
DE LA
PÂNGĂRAȚI

7 septembrie

7 septembrie

7 septembrie

SF CUV
SIMEON
DE
LA
PÂNCĂ
RAȚI
SF CUV
AMFILO
HIE
DE LA
PÂNCĂRAȚI

© doxologia.ro

DE LA CALAPODEȘTI-SF.
DIN BASARABI-SF.CUV.ANTIPA
CU LACRIMI METANII ȘI ALTE NEȘTIUTE OSTENELI DUHOVNICEȘTI SÂRGUIȚI-VĂ PENTRU LUME ȘI PENTRU ȚARĂ.
CU MULTE RUGĂCIUNI ȘI CERERI DE IERTARE ÎN LACRIMI, SĂ VĂ MĂRTURISIȚI ÎN ÎNCHINAREA LA MOASTELE SFINȚILOR

SF. CUV. SIMEON DE LA PĂNGĂRAȚI

SE CUV SIMEON
DE LA PANCARAȚI

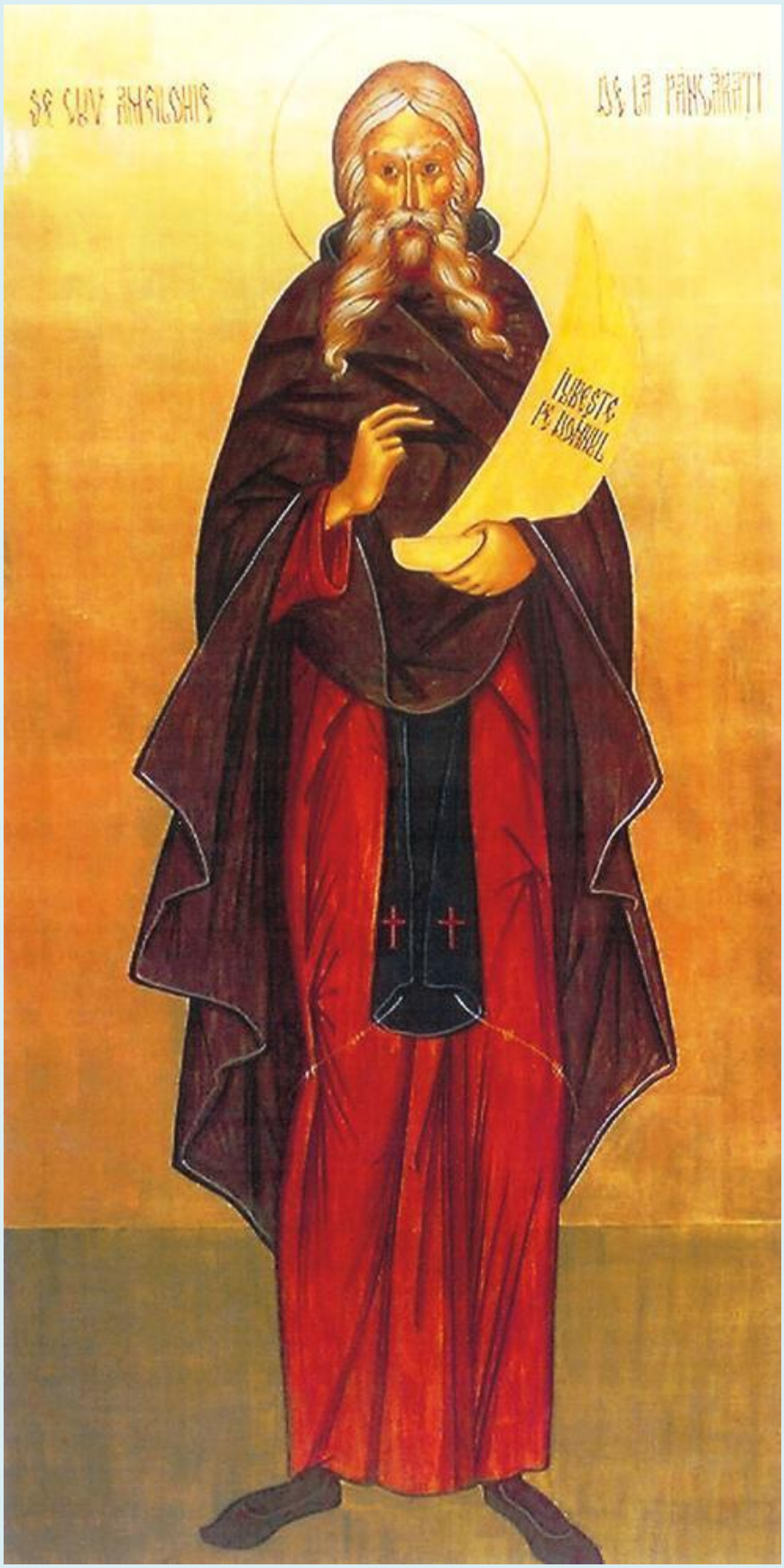

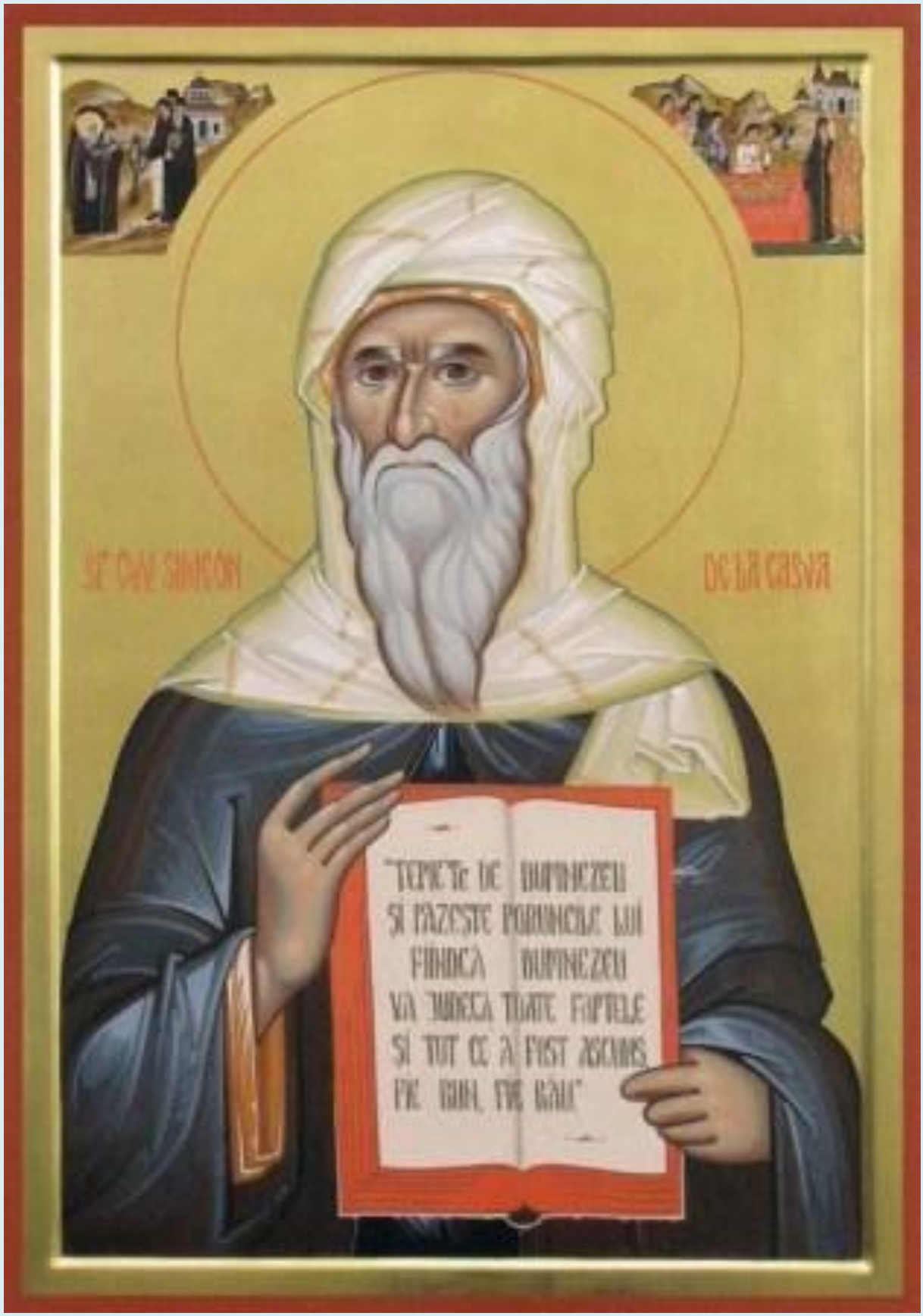
SE CAV SIMEON
DE LA CASVA
"TEMETE DE DUMNEZEU
SI PAZESTE PORUNCILE LUI
FIINDCA DUMNEZEU
VA JUDECA TOATE FAPTELE
SI TOT CE A FAST ASCUNS
FIE BUN, FIE RAU"

7 septembrie

Sfântul Cuvios

Amfilohie

de la Pângărați

video acatist
articole fotografii icoane

7 septembrie

Sfântul Cuvios

Simeon

de la Pângărați

video acatist
articole fotografii icoane

SF. CUV.
DE LA
SIMEON
PÂNGĂRAȚI
DOMNUL
ESTE ÎNTĂRI-
REA MEA ȘI
SCĂPAREA
MEA ȘI IZBĂ-
VITORUL MEU.
AMIN.
©doxologia.ro

DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv. Amfilohie
de la Pângărați

Sf. Cuv. Simeon
de la Pângărați
Sf. Cuv. Amfilohie
de la Pângărați

Sf. Cuv. Simeon
de la Pângărați
Sf. Cuv. Amfilohie
de la Pângărați

SF. CUV.
SIMEON
DE LA
PÂNGĂRAȚI
SF. CUV.
AMFILOHIE
DE LA
PÂNGĂRAȚI

SF. CUV.
SIMEON
DE LA
PÂNGĂRAȚI
SF. CUV.
AMFILOHIE
DE LA
PÂNGĂRAȚI

Troparul Sfinţilor Cuvioşi Părinţi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi

7 Septembrie

Cuvioşilor Părinţi Simeon şi Amfilohie, cei ce aţi luminat pădurile Carpaţilor cu rugăciunile voastre şi aţi umplut de mireasmă duhovnicească toată valea Bistriţei, sfetnici de taină ai voievozilor şi făclii luminoase ale călugărilor şi credincioşilor evlavioşi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi, cei ce săvârşim cu dragoste sfântă pomenirea voastră!

Troparul Sfinţilor Cuvioşi Părinţi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi

7 Septembrie

Cuvioşilor Părinţi Simeon şi Amfilohie, cei ce aţi luminat pădurile Carpaţilor cu rugăciunile voastre şi aţi umplut de mireasmă duhovnicească toată valea Bistriţei, sfetnici de taină ai voievozilor şi făclii luminoase ale călugărilor şi credincioşilor evlavioşi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi, cei ce săvârşim cu dragoste sfântă pomenirea voastră!

Bucuraţi-vă, Sfinţilor cuvioşi Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi!